

488.07
พ. 2531
13. 8

หลักการของครูในการแก้ไขภาษาพูดของนักเรียน
ในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่ม

ห้องสมุดบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญานิพนธ์

ของ

พรชัย จิระสถิตย์พร

23 เม.ย. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กันยายน 2531

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปฏิญานินพนธ์ฉบับนี้
แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

..... ประธาน
(Mr.Alec Bamford)

..... กรรมการ
(รศ.ดร.สํอาาง หิรัญญณะ)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(Mr.Alec Bamford)

..... กรรมการ
(รศ.ดร.สํอาาง หิรัญญณะ)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ศ.สุไร พงษ์ทองเจริญ)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปฏิญานินพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ ..26 เดือน ..กุมภาพันธ์... พ.ศ. ๒531

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี เนื่องจากผู้วิจัยได้รับความกรุณาจากอาจารย์ Alec Bamford ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.สํอาจ หิรัญบุรณะ และศาสตราจารย์ สุโร พงษ์ทองเจริญ กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาตรวจแก้ไข รวมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ทำให้วิทยานิพนธ์สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านเป็นอย่างสูง

นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ทุกท่านในโรงเรียนอุทุมพร โดยเฉพาะอาจารย์หมวดภาษาต่างประเทศที่กรุณาให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูล ตลอดจนช่วยเหลือและสนับสนุนจนการวิจัยครั้งนี้สำเร็จได้อย่างมีประสิทธิภาพ

พ่อ แม่ และน้อง ๆ รวมทั้งผู้ที่มีส่วนสนับสนุน ให้กำลังใจตลอดมา เป็นบุคคลที่ผู้วิจัยขอจดจำไว้ด้วยความซาบซึ้งยิ่ง

พรชัย จิระสถิตย์พร

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้	6
ความสำคัญของการศึกษาครั้งนี้	7
ขอบเขตของการศึกษาครั้งนี้	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้	11
บทบาทของการศึกษาภาษาที่ผู้เรียนใช้คิดในการเรียนภาษา	11
แนวความคิดเกี่ยวกับการแก้ไขการใช้ภาษาผิดในการเรียนภาษา	14
วิธีการและเงื่อนไขในการแก้ไขภาษาที่มักเรียนใช้ผิดภายในห้องเรียน ...	19
ทัศนคติของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของผู้เรียน	24
งานวิจัยในประเทศ	24
3 วิธีดำเนินการศึกษาครั้งนี้	26
กลุ่มศึกษา	26
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้	26
การสร้างเครื่องมือ	26
การเก็บข้อมูล	31
วิธีการเก็บข้อมูล	31
การวิเคราะห์ข้อมูล	31

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	36
ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล	36
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	37
ประเภทของภาษาที่นักเรียนใช้ผิดและวิธีการแก้ไขที่เกิดขึ้นภายในห้องเรียน	37
ทัศนคติของครูที่มีต่อการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน	44
แนวความคิดของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียนในกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม	47
ความสามารถของครูในการจำแนกและแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด	52
หลักการของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียนในกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม	68
5 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	69
บทย่อ	69
จุดมุ่งหมายในการค้นคว้า	69
กลุ่มที่ใช้ศึกษาวิจัย	69
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	69
สรุปผลการค้นคว้า	71
อภิปรายผล	73
ข้อเสนอแนะ	78
บรรณานุกรม	80
ภาคผนวก	84

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงผลของคะแนนที่ได้จากการวัดทัศนคติของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทอง ด้านการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน	45
2 แสดงผลของคะแนนที่ได้จากการวัดทัศนคติของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทอง ด้านจำนวนภาษาผิดที่ควรได้รับการแก้ไข	46
3 แนวความคิดของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองเกี่ยวกับประเภทของ ภาษาผิดที่ครูให้ทำการแก้ไขในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม	48
4 แนวความคิดของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองเกี่ยวกับเวลาที่ครูทำการแก้ไข ภาษาที่นักเรียนใช้ผิด	49
5 แนวความคิดของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองเกี่ยวกับผู้ที่ทำการแก้ไขภาษา ที่นักเรียนใช้ผิดในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม	51

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรสามารถจำแนกได้ ..	53
2 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรสามารถแก้ไขได้ถูกต้อง	54
3 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรต้องการแก้ไข ...	55
4 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรสามารถจำแนกได้ ในประเภทการเลือกใช้คำผิด	56
5 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรสามารถจำแนกได้ ในประเภทการใช้โครงสร้างภาษาผิด	57
6 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรสามารถจำแนกได้ ในประเภทการให้ความหมายผิด	58
7 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรสามารถจำแนกได้ ในประเภทการละคำในประโยค	59
8 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรสามารถแก้ไขได้ถูกต้อง ในประเภทการเลือกใช้คำผิด	60
9 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรสามารถแก้ไขได้ถูกต้อง ในประเภทการใช้โครงสร้างภาษาผิด	61
10 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรสามารถแก้ไขได้ถูกต้อง ในประเภทการให้ความหมายผิด	62
11 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรสามารถแก้ไขได้ถูกต้อง ในประเภทการละคำในประโยค	63
12 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรต้องการแก้ไขใน ประเภทการเลือกใช้คำผิด	64
13 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรต้องการแก้ไขใน ประเภทการใช้โครงสร้างภาษาผิด	65

ภาพประกอบ	หน้า
14 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองต้องการแก้ไข ในประเภทการให้ความหมายผิด	66
15 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองต้องการแก้ไข ในประเภทการละคำในประโยค	67
16 แสดงจำนวนครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองที่สามารถแก้ไขภาษาผิดได้ ถูกต้อง จำแนกเป็นรายชื่อ	101

ภูมิหลัง

ครูที่สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองคงทราบดีว่า ภาษาพูดและภาษาเขียนของผู้เรียนที่ใช้กันมักมีข้อผิดพลาด และไม่ว่าผู้เรียนนั้นจะเป็นคนที่ฉลาด รู้จักคิด มีแรงจูงใจสูงในการเรียนภาษาอังกฤษ และการเรียนรู้ได้กระทำภายใต้ภาวะที่ดีที่สุดแล้วก็ตาม ผู้เรียนก็ยังคงใช้ภาษาได้ไม่ถูกต้อง เนื่องจากผู้เรียนมิใช่เจ้าของภาษา

ในอดีตนั้น นักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยมพิจารณาว่า การเรียนรู้ภาษาที่สองมีลักษณะเหมือนกับการฝึกพฤติกรรมอื่น ๆ ที่ต้องได้รับการฝึกซ้ำ ๆ จนติดเป็นนิสัย จึงได้ลงความเห็นเกี่ยวกับภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดนั้นว่า เป็นสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยงและควรได้รับการป้องกันไม่ให้เกิดขึ้น ผู้เรียนควรได้รับการสอนโดยวิธีการสอนต่าง ๆ ที่จะป้องกันไม่ให้ผู้เรียนใช้ภาษาผิดพลาด เช่น การเลียนแบบ การเสริมแรง และการฝึกซ้ำ ๆ และหากผู้เรียนยังคงใช้ภาษาผิดอีก ก็มักจะโทษว่า การสอนนั้นไม่มีประสิทธิภาพ หรือการเรียนรู้นั้นล้มเหลว ดังนั้น เมื่อผู้เรียนใช้ภาษาผิดจะต้องได้รับการแก้ไขในทันทีโดยการใช้การฝึกพูดอย่างเข้มข้น (intensive drilling) หรือการสอนเพิ่มเติม (over teaching) (Hubbards. 1981 : 144) นอกจากนั้น นักจิตวิทยาภาษากลุ่มนี้ยังเชื่อว่า ภาษาที่ใช้ผิดเกิดขึ้นในการใช้ภาษาเป้าหมายของผู้เรียน มีสาเหตุสืบเนื่องจากการถ่ายโยงความรู้ทางภาษาจากภาษาแรกไปสู่ภาษาเป้าหมาย จากความคิดนี้ นักภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้างจึงได้เสนอแนะวิธีการอย่างหนึ่งที่เรียกว่า การวิเคราะห์เปรียบเทียบต่างภาษา (Contrastive Analysis) โดยอ้างว่า ครูสอนภาษาสามารถใช้วิธีการนี้ทำนายการใช้ภาษาผิดของนักเรียนได้ ทั้งยังเป็นการช่วยให้ครูได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดอีกด้วย นักภาษาศาสตร์หลายท่านเชื่อว่า เมื่อครูทราบความแตกต่างระหว่างภาษาทั้งสอง ตั้งแต่ระดับหน่วยเสียงจนถึงระดับประโยคแล้ว ก็จะสามารถนำความรู้ไปพัฒนาการสอน และเนื้อหาการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาผิดได้ (Hendrickson. 1978 : 388)

จากแนวความคิดของนักจิตวิทยาภาษาและนักภาษาศาสตร์กลุ่มดังกล่าว ครูผู้สอนที่ใช้วิธีการสอนภาษาตามแนวความคิดของกลุ่มนี้ จึงต้องวางแผนและตัดสินใจไว้ก่อนแล้วว่า ควรจะจัดการกับภาษาที่นักเรียนใช้ผิดอย่างไร เพื่อเตรียมแบบฝึกไว้ล่วงหน้าสำหรับป้องกันไม่ให้นักเรียนใช้ภาษาผิดและเตรียมแก้ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดที่ปรากฏขึ้นในทันที ดังนั้นตามวิธีการสอนในแนวนี้นักครูจึงเป็นบุคคลสำคัญในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด บรูตัน และ ซามูดา (Bruton and Samuda. 1980) กล่าวว่า ในวิธีการสอนแบบที่มีครูเป็นศูนย์กลาง (teacher-centred) และการสอนเน้นในเรื่องโครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษา มักมีครูเท่านั้นเป็นผู้กระทำการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

อย่างไรก็ตาม ในเวลาต่อมาตั้งแต่ปลายทศวรรษที่ 1960 ภายใต้อิทธิพลของทฤษฎีทางภาษาศาสตร์ของ นอม ชอมสกี (Noam Chomsky) และจิตวิทยาภาษาของกลุ่มจิตนิยม ซึ่งเชื่อว่าเด็ก ๆ เกิดมาพร้อมกับความสามารถภายในสำหรับการรับภาษาซึ่งอธิบายในรูปของเครื่องรับภาษา (Language Acquisition Device หรือ LAD) ทำให้ได้มีการศึกษาการรับรู้ภาษาแรกของเด็กอย่างกว้างขวางเป็นจำนวนมาก และพบว่า เด็ก ๆ มีขั้นตอนในการรับภาษาและสร้างภาษาของพวกเขาเองขึ้นมา โดยการทดสอบสมมติฐานกับภาษาที่พวกเขาเผชิญอยู่ ไม่ได้เพียงแค่เลียนแบบภาษาจากผู้ใหญ่ (Littlewood. 1984 : 5 - 16 citing Roger Brown. 1973, Jill and Peter de Villiers. 1973, Dan Slobin. 1973) การเรียนรู้ภาษาจึงไม่ใช่พฤติกรรมที่ต้องฝึกซ้ำ ๆ จนเป็นนิสัยดังที่นักจิตวิทยาภาษากลุ่มพฤติกรรมเชื่อการเรียนรู้ภาษาเป็นกระบวนการสร้างสรรค์ภายในที่ผู้เรียนได้จัดการกระทำกับข้อมูลใหม่ และสร้างกฎเกณฑ์ขึ้นมาจากข้อมูลที่ได้รับแล้วค่อย ๆ ปรับกฎเกณฑ์เหล่านั้นให้เข้ากับระบบของภาษาเป้าหมาย ดังนั้น การที่ผู้เรียนใช้ภาษาที่ส่อผิดจึงเป็นเพราะว่าผู้เรียนกำลังเรียนรู้ภาษาที่เผชิญอยู่ โดยการทดสอบสมมติฐานของเขาเกี่ยวกับลักษณะของภาษาที่กำลังเรียนรู้ (Corder. 1978 : 96) ฮับเบอร์บ ได้สรุปแนวความคิดของนักจิตวิทยาภาษากลุ่มจิตนิยมเกี่ยวกับภาษาที่นักเรียนใช้ผิดไว้ดังนี้ (Hubburb. 1981 : 144)

Consequently, error is inevitable; it is, in fact, an integral part of the learning process and developing competence. Students will produce errors because their hypotheses about the new language are wrong or incomplete. Errors are not, therefore, to be regarded as signs of failure, but as evidence that student is working his way towards the correct rules. Nor are errors harmful to the learning process, as the behaviorists suggest. On the contrary, students learn by making errors and having them corrected.

นอกจากนั้นวิธีการวิเคราะห์เปรียบเทียบต่างภาษาที่ใช้เพื่อทำนายภาษาที่ผู้เรียนจะใช้ผิดของนักภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้างก็ไม่ประสบความสำเร็จในการทำนายภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดตามที่ได้อ้างไว้ ทั้งนี้เนื่องจากประสบการณ์ในการสอนจริงของครูในเวลาต่อมาพบว่า "ภาษาที่ใช้ผิดที่ทำนายจากวิธีการวิเคราะห์เปรียบเทียบต่างภาษานั้นมักไม่เกิดขึ้น ขณะที่ภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดที่เกิดขึ้นจริงเป็นจำนวนมากมักไม่ได้ทำนายเอาไว้" (Littlewood. 1984 : 20) ดังเช่น ในการศึกษาทดลองของ วิทแมน และ แจ็คสัน (Whitman and Jackson. 1972) ที่ได้ใช้วิธีการวิเคราะห์เปรียบเทียบต่างภาษาหาความแตกต่างทางภาษา ระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น เพื่อทำนายการใช้ภาษาผิดของนักเรียนญี่ปุ่นที่เรียนภาษาอังกฤษ แล้วนำมาเปรียบเทียบกับภาษาที่ผู้เรียนใช้จริงที่เกิดจากการทำข้อสอบของนักเรียน การศึกษารังนี้ได้ผลสรุปออกมาว่า การวิเคราะห์เปรียบเทียบต่างภาษาที่ใช้ได้ประโยชน์น้อยมากในการทำนายภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดที่เกิดขึ้นจากการทำข้อสอบของนักเรียน

นอกจากนี้การที่ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากโดยที่ไม่ได้ทำนายไว้ แสดงให้เห็นอีกอย่างหนึ่ง คือ การถ่ายโอนความรู้ทางภาษาแม่ไปสู่ภาษาเป้าหมาย ไม่ได้เป็นเพียงสาเหตุเดียวที่ทำให้เกิดการใช้ภาษาผิด ภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดนั้นจะต้องเกิดจากสาเหตุอื่น ๆ อีก และต่อมาในการศึกษาทดลองของนักภาษาศาสตร์ได้สรุปให้เห็นอย่างแน่ชัดว่า "ถึงแม้ว่าการถ่ายโอนความรู้ภาษาแม่ไปสู่ภาษาเป้าหมายจะเป็นสาเหตุหลักของการใช้ภาษาผิดในเรื่องเสียง แต่การถ่ายโอนภาษานั้นเป็นเพียงสาเหตุเดียวเท่านั้นในหลาย ๆ สาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาผิดในเรื่องการใช้คำ โครงสร้างประโยค หน่วยคำและการสะกดคำ ซึ่งพบในคำพูดภาษาเป้าหมายของผู้เรียน" (Hendrickson.

1978 : 338 citing Falk. 1968, Wilking. 1968, Duskova. 1969, Selinker. 1969, Buteau. 1970, Ervin-Tripp. 1970, Grauberg. 1971, Hussein. 1971, George. 1972, Politzer and Romirez. 1973, Richarda. 1973, Burt. 1975, Hanzeli. 1975, and Hendrickson. 1977)

ดังนั้นจึงมีผู้เสนอให้มีการวิเคราะห์ภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดทั้งหมด ด้วยวิธีการที่เรียกว่า การวิเคราะห์ภาษาที่ใช้ผิด (Error Analysis) โดยสันนิษฐานว่า เมื่อทราบสาเหตุของการใช้ภาษาผิด รูปแบบของภาษาที่นักเรียนใช้ผิด และความถี่ของการใช้ภาษาผิดทั้งหมดแล้ว ระบบการเรียนรู้ภาษาที่สองก็จะเป็นที่เข้าใจมากขึ้น และความรู้นี้ก็สามารนำไปปรับใช้ในการสร้างหลักสูตรและการคัดเลือกเนื้อหา การอธิบายลักษณะทางไวยากรณ์ และการแก้ไขการใช้ภาษาของนักเรียนภายในห้องเรียน (Brown. 1980 : 184) ดังนั้น ถึงแม้ว่าการศึกษาภาษาที่นักเรียนใช้ผิดทั้งหมดจะมีเป้าหมายสำคัญของตัวเองที่จะศึกษา แต่อย่างไรก็ตาม ก็ยังมีการเน้นที่จะศึกษาในเรื่องการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดภายในห้องเรียนอยู่บ้างเล็กน้อย

แครเชน (Krashen. 1982 : 11) ซึ่งเป็นผู้ให้ความแตกต่างระหว่างความหมายของการเรียนรู้ภาษา (language learning) การรับรู้ภาษา (language acquisition) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขภาษาที่ใช้ผิดนี้ว่า "error correction has little or no effect on subconscious acquisition, but is thought to be useful for conscious learning" ดังนั้นเขาจึงเห็นด้วยกับระเบียบวิธีการสอนตามธรรมชาติของเทอร์เรล (Terrell's Natural Approach) ซึ่งตามแนววิธีการสอนนี้ "กิจกรรมการสื่อความหมายเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องใช้ในเวลาเรียน โดยครูใช้เพียงภาษาเป้าหมายในการสื่อสาร ส่วนการโต้ตอบของนักเรียนจะใช้ภาษาเป้าหมายหรือภาษาแม่ก็ได้ ขณะที่ทำกิจกรรมอยู่นี้ ถ้าการสื่อความหมายไม่ล้มเหลว ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดก็จะถูกมองข้ามไปโดยสิ้นเชิง" (Krashen. 1981 : 106)

ในด้านการสอนภาษาอังกฤษตามแนววิธีการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย ซึ่งกำลังเป็นที่ยอมรับกันอยู่ในปัจจุบัน เป้าหมายสำคัญของระเบียบวิธีการสอนนี้ คือการสื่อความคิดและเน้นความคล่องในการใช้ภาษามากกว่าความถูกต้องของภาษา บรรยายกาศที่จำเป็นสำหรับวิธีการสอนนี้ คือ บรรยายกาศของความเป็นอิสระโดยปราศจากความกลัวว่าจะใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนอยู่ไม่ถูกต้อง ดุบิน (Dubin. 1977 : 144)

กล่าวว่า "ด้วยบรรยากาศแบบนี้ นักเรียนสามารถเริ่มพูดภาษาใหม่ได้ด้วยความตั้งใจที่จะสื่อความหมายในสถานการณ์นั้น" ดังนั้น ในการสอนแบบนี้ภาษาที่ใช้ฝึกจึงไม่ควรได้รับการแก้ไขในทันที เห็นไว้แต่ว่าภาษาที่ใช้ฝึกนั้นเป็นอุปสรรคต่อการสื่อความหมาย เนื่องจากว่าผลของการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ในขณะที่กำลังทำกิจกรรมอยู่นั้น อาจไปขัดขวางหรือหยุดกระบวนการสื่อสาร ซึ่งทำให้กิจกรรมนั้นไม่อาจดำเนินติดต่อกันไปได้ และยังทำให้ผู้เรียนเกิดความกังวลในเรื่องความถูกต้องของภาษามากกว่าพยายามใช้ภาษาให้คล่องแคล่ว

ระเบียบวิธีการสอนภาษาตามแนวนี้ ยังต้องการให้ผู้เรียนกล้าใช้ภาษาเป้าหมายในการสื่อสารกัน กิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่มจึงมักใช้เสมอในแนววิธีการสอนนี้ เพื่อเป็นการสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกมั่นใจในการพูดหรือการทำกิจกรรม เพราะพวกเขามีอิสระในการใช้ภาษา โดยที่ครูมีโอกาสเข้ามายุ่งเกี่ยวไม่มากนัก ดังนั้น จึงคาดไว้ได้ทันทีว่า ผู้เรียนต้องใช้ภาษาฝึกอย่างแน่นอน ครูที่สอนควรยอมรับว่าภาษาที่ผู้เรียนใช้ฝึกเหล่านี้ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติของกระบวนการเรียนรู้ภาษา เช่นคริกสัน (Hendrickson, 1978 : 388) กล่าวว่า "เมื่อครูยอมมองข้ามภาษาที่นักเรียนใช้ฝึกบางอย่าง นักเรียนจะเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาเป้าหมายมากกว่าการที่ภาษาที่เขาใช้ฝึกได้รับการแก้ไขทั้งหมด" เนื่องจากนักเรียนไม่ต้องระวังตัวที่จะต้องให้ภาษาให้ถูกต้องตลอดเวลา นักเรียนจึงกล้าใช้ภาษาเป้าหมายมากขึ้น

ดังนั้น ตามวิธีการของแนวการสอนนี้ ภาษาที่นักเรียนใช้ฝึกจึงได้รับการพิจารณาว่าเป็นสิ่งที่ไม่สำคัญซึ่งสามารถมองข้ามได้ในบางครั้ง ครูที่เชื่อในแนววิธีการสอนนี้จึงไม่เคร่งครัดในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ฝึกเหล่านั้น แต่เลือกวิธีการแก้ไขที่ไม่ไปทำให้กิจกรรมการสื่อความหมายหยุดชะงัก การแนะนำและการแก้ไขอาจไม่ต้องทำได้ในขณะที่กิจกรรมนั้นดำเนินอยู่ แต่อาจทำได้ในภายหลังเมื่อกิจกรรมนี้เสร็จเรียบร้อยแล้วจากการบันทึกเสียงหรือภาพหรืออาจใช้การจดบันทึกภาษาที่นักเรียนใช้ฝึกในขณะที่ทำกิจกรรมเอาไว้ แล้วนำมาสอนหรือแก้หลังการทำกิจกรรม หรืออาจให้นักเรียนแก้ไขเองหรือให้เพื่อนนักเรียนแก้ไขให้ก็เป็นวิธีหนึ่งที่ควรใช้ในระหว่างที่กิจกรรมกำลังดำเนินอยู่

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วนี้เราจะเห็นได้ว่า ถ้าครูพิจารณากระบวนการเรียนการสอนในแนวทางที่ต่างกัน วิธีการปฏิบัติต่อภาษาที่นักเรียนใช้ฝึกก็แตกต่างกันไปด้วย และส่งผลกระทบต่อผู้เรียนเป็นอย่างมาก ฮับเบอร์ด (Hubburd, 1981 : 143) กล่าวว่า

"ทัศนคติของครูที่มีต่อภาษาที่นักเรียนใช้ผิดมีความสำคัญอย่างยิ่ง ไม่มีสิ่งใดจะทำลายความเชื่อมั่นของผู้เรียนได้มากเท่ากับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างเสีย ๆ หาย ๆ เกี่ยวกับการใช้ภาษาของผู้เรียน การแก้ไขภาษาระหว่างที่ทำกิจกรรมการพูดโดยไม่สนใจความรู้สึกของผู้เรียนสามารถทำความเสียหายได้เป็นพิเศษ เพราะจะไปทำให้ทัศนคติต่อการเรียนของผู้เรียนลดลง"

ดังนั้นถึงแม้ว่าแนววิธีการสอนภาษาของครูจะเปลี่ยนไปเป็นแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย แต่ถ้าทัศนคติของครูที่มีต่อการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียนยังไม่เปลี่ยนแปลงก็อาจจะทำให้เกิดความเสียหายต่อกระบวนการเรียนรู้ และอาจขัดขวางความสามารถทางภาษาของผู้เรียนได้

ไม่เพียงแต่ทัศนคติของครูเท่านั้นที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียน ความสามารถของครูในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดก็มีความสำคัญอย่างยิ่งเช่นกัน ครูสอนภาษาที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาส่วนมากยังไม่มีความสามารถทางภาษาในระดับเดียวกับเจ้าของภาษา ในบางครั้งครูผู้สอนยังใช้ภาษาเป้าหมายที่ทำการสอนไม่ถูกต้องเช่นกัน ดังนั้นจึงเป็นที่น่าสงสัยว่าครูจะมีความสามารถในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดหรือไม่ และมีภาษาที่นักเรียนใช้ผิดชนิดใดบ้างที่ครูสามารถและไม่สามารถแก้ไขได้

ในการวิจัยครั้งนี้ จึงมีจุดประสงค์สำคัญที่จะศึกษาทัศนคติและความสามารถของครูสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาที่ใช้ในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน เพื่อต้องการทราบว่าครูจะมีหลักการในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียนที่เกิดขึ้นในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่มอย่างไร

ความมุ่งหมายในการค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษา

1. หลักการของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียนในกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม
2. แนวความคิดของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียนในกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม
3. ทัศนคติของครูที่มีต่อการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน
4. ความสามารถของครูในการจำแนกและแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด
5. ประเภทของภาษาที่นักเรียนใช้ผิดและวิธีการแก้ไขที่เกิดขึ้นภายในห้องเรียน

ความสำคัญของการค้นคว้า

1. ทำให้ทราบทัศนคติของครูที่เป็นกลุ่มศึกษาที่ใช้การแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน
2. ทำให้ทราบความสามารถของครูที่เป็นกลุ่มศึกษาในการแก้ภาษาที่นักเรียนใช้ผิด
3. ทำให้ทราบหลักการของครูที่เป็นกลุ่มศึกษาใช้ในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดที่เกิดขึ้น

แนวทางการวิจัยหรือกลุ่ม

4. ทำให้ทราบสถานการณ์ที่เกิดการใช้ภาษาผิด และวิธีการแก้ไขที่ครูใช้ภายในห้องเรียน
5. เพื่อเป็นข้อมูลว่าการที่ครูแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดช่วยหรือเสริมการเรียนรู้ภาษา

ของผู้เรียนหรือไม่

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้า ได้กระทำกับนักเรียนโรงเรียนอุ้มทอง จังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2530 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 3 ห้องเรียน กลุ่มประชากรที่ศึกษา คือ ครูสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งไม่ใช่เจ้าของภาษาที่สอนในโรงเรียนอุ้มทอง จังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2530 จำนวน 13 คน โดยใช้เวลาในการทำการศึกษาระหว่างเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2530 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2531 รวมเป็นเวลาทำการศึกษทั้งสิ้น 4 เดือน

นิยามศัพท์เฉพาะ

การใช้ภาษาผิด หมายถึง การที่นักเรียนไทยพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ถูกต้องตามที่เจ้าของภาษาใช้ ได้แก่ ภาษาที่ใช้ผิดในเรื่องของการเลือกใช้คำไม่ถูกต้อง การใช้โครงสร้างภาษาผิด การให้ความหมายผิดและการละคำในที่ซึ่งจำเป็นต้องใช้ ทั้งนี้จะไม่ครอบคลุมไปถึงการออกเสียงของนักเรียนซึ่งแยกเป็นประเภทดังนี้

ประเภทของภาษาที่ใช้ผิด หมายถึง ภาษาพูดที่นักเรียนใช้ผิดใน 4 ประเภทนี้ คือ

1. การเลือกใช้คำผิด ได้แก่ การใช้ภาษาผิดในเรื่องของการใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องหรือนำคำศัพท์ภาษาไทยมาใช้แทน

2. การใช้โครงสร้างภาษาผิด ได้แก่ ภาษาที่ใช้ผิดในเรื่องของไวยากรณ์ภาษา เช่น การใช้กาล (tense) การเติม s หายคำ การใช้คำกริยาให้สอดคล้องกับประธาน การเรียงคำในประโยค เป็นต้น

3. การให้ความหมายผิด ได้แก่ ภาษาที่ผู้พูดใช้แล้วทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจในคำพูดนั้น เนื่องจากภาษาที่ใช้ไม่ชัดเจน หรือผู้พูดเข้าใจการทำกิจกรรมไม่ถูกต้อง

4. การละคำ ได้แก่ ภาษาที่ใช้ผิดเนื่องจากผู้พูดไม่ได้ใช้คำนั้นในสิ่งที่จำเป็นต้องใช้ ในประโยค

การแก้ภาษาที่ใช้ผิด หมายถึง การที่ผู้หนึ่งผู้ใดได้เปลี่ยนแปลงภาษาที่นักเรียนใช้ผิดเสียใหม่ให้ถูกต้อง การแก้นี้อาจทำให้คนที่มีการใช้ภาษาผิด หรือกระทำการหลังที่กิจกรรมคู่หรือกลุ่มเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ได้ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. การเริ่มต้นแก้ไขภาษาที่ใช้ผิด หมายถึง การชี้ให้เห็นภาษาที่ใช้ผิดและการตัดสินใจว่าภาษาที่ใช้นั้นควรได้รับการแก้ไขหรือไม่ เมื่อไร และใครเป็นผู้แก้ไข

2. การชี้ให้เห็นที่ผิด หมายถึง การที่ผู้ใดผู้หนึ่งได้กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ใช้ท่าทาง ใช้คำถาม หวนคำพูดเดิม หรืออื่น ๆ เพื่อก่อให้เกิดการแก้ไขภาษาให้ถูกต้อง

หลักการของครูในการแก้ไข หมายถึง วิธีการของครูที่ใช้ในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียนที่เกิดขึ้นในกิจกรรมคู่หรือกลุ่มในด้านต่อไปนี้

1. แก้ไขภาษาที่เรียนใช้ผิดหรือไม่
2. ให้ใครเป็นผู้แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม
3. ภาษาที่ใช้ผิดประเภทใดที่จำเป็นต้องแก้ไข
4. เวลาที่แก้ไขภาษาที่ผิด ระหว่างทำกิจกรรมหรือหลังกิจกรรม
5. ใช้วิธีอะไรแก้ไขภาษาที่ใช้ผิด

ทั้งนี้โดยการศึกษาจากพฤติกรรมในการแก้ไขของครูในห้องเรียน การใช้แบบสอบถาม แนวความคิดและทัศนคติของครูในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

แนวความคิดในการแก้ไขของครู หมายถึง ความคิดอย่างมีเหตุผลของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน โดยวัดจากการตอบแบบสอบถามแนวความคิดในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดดังต่อไปนี้

1. ควรให้ใครเป็นผู้แก้ภาษาที่ใช้ผิดที่เกิดขึ้นในกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม
2. แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดประเภทใด
3. แก้ไขเมื่อไร
4. ใช้วิธีอะไรแก้ไข

วิธีแก้ไขภาษาที่ใช้ผิด หมายถึง ขั้นตอนของกระบวนการที่ครูหรือนักเรียนใช้เพื่อแก้ไขภาษาที่ใช้ผิด เช่น

1. ครูแก้ไข ใช้วิธีการต่อไปนี้
 - 1.1 ครูเป็นผู้แก้ภาษาที่ใช้ผิด
 - 1.2 เรียกนักเรียนคนอื่นที่ไม่ใช่นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดแก้ไข
 - 1.3 ให้นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดแก้คำพูดด้วยตนเองโดยการชี้ให้เห็นที่ผิด
2. เพื่อนนักเรียนแก้ไข ใช้วิธีการต่อไปนี้
 - 2.1 เพื่อนนักเรียนเป็นผู้แก้ภาษาที่ใช้ผิด
 - 2.2 ให้นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดแก้คำพูดด้วยตนเองโดยการชี้ให้เห็นที่ผิด
3. นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดแก้ไข ใช้วิธีการต่อไปนี้
 - 3.1 แก้คำพูดตัวเอง
 - 3.2 ถามครู
 - 3.3 ถามเพื่อน

ทัศนคติของครูในการแก้ไข หมายถึง ความคิดของครูที่มีต่อการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในทางบวกหรือลบ คือต้องการแก้ไขภาษาที่ใช้ผิดทั้งหมดหรือเป็นบางส่วน หรือไม่แก้ไขเลย ทั้งนี้วัดได้จากแบบสอบถามทัศนคติของครูในการแก้ไขภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิด

ความสามารถของครูในการแก้ไข หมายถึง การที่ครูสามารถจำแนกภาษาที่นักเรียนใช้ผิดอย่างถูกต้องและสามารถแก้ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดนั้นได้อย่างถูกต้อง โดยวัดจากแบบทดสอบวัดความสามารถของครูในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในรูปแบบต่อไปนี้

1. การเลือกใช้คำผิด
2. การใช้โครงสร้างภาษาผิด
3. การให้ความหมายผิด
4. การละคำ

ครู หมายถึง ครูสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาที่สอนอยู่ในโรงเรียนอุททอง จังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2530 จำนวน 13 คน

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอุททอง จังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2530 จำนวน 3 ห้องเรียน ประมาณ 100 คน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทบาทของการศึกษาภาษาที่ผู้เรียนใช้ฝึกในการเรียนภาษา

ดังที่ได้ทราบมาแล้วในบทแรกว่า ในปัจจุบันภาษาที่ผู้เรียนใช้ฝึกได้รับการยอมรับแล้วว่า ไม่ใช่เครื่องหมายของความล้มเหลวในการเรียนรู้ภาษา ความไร้ประสิทธิภาพในการสอน หรือ การขาดการควบคุมดูแลที่ดี แต่ภาษาที่ผู้เรียนใช้ฝึกเป็นหลักฐานที่ทำให้ทราบว่าผู้เรียนกำลังทำตามวิธีการของเขาในการเรียนรู้ภาษาเพื่อไปสู่กฎเกณฑ์ของการใช้ภาษาที่ถูกต้องต่อไป การที่ผู้เรียนใช้ภาษาฝึกนั้นเป็นเพราะว่า ข้อสมมติฐานเกี่ยวกับภาษาใหม่ของผู้เรียนเหล่านั้นผิดพลาดหรือไม่สมบูรณ์ (Hubburd. 1981 : 144)

ฟานเซลโล (Fanselow. 1977 : 591) ได้ชี้แจงว่า "ภาษาที่ใช้ฝึกเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ การตั้งสมมติฐานผิดพลาดหรือการผูกประโยคผิดเป็นเรื่องธรรมดา"

วิลกินส์ (Wilkins. 1974 : 36) มีความเห็นว่า "ภาษาที่ใช้ฝึกเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และเป็นส่วนประกอบที่จำเป็นอย่างแท้จริงของกระบวนการเรียนรู้ภาษา"

และจากการศึกษาเรื่องการลองผิดลองถูกของ ฮาห์น (Hahn. 1987) ซึ่งกระทำกับนักศึกษาที่เริ่มเรียนในมหาวิทยาลัย ลิเบอร่า ยูนิเวอร์ซิตี อินเตอร์เนชันแนล เคลลี สตูดีโอ โขเซียลี (Libera Università Internazionale degli Studi Sociali) ในกรุงโรม กระบวนการที่ฮาห์นทำการทดลองอย่างไม่เป็นทางการ ประกอบด้วย การให้นักศึกษาใหม่ จำนวน 20 คน ได้ใช้ประโยคที่นักศึกษาร่างขึ้นเอง ครูจะไม่แก้ไขภาษาที่ผู้เรียนใช้ฝึกให้ถูกต้อง นอกจากจะบอกให้นักเรียนทราบถึงตำแหน่งที่มีการใช้ภาษาผิดและประเมินผลงานของผู้เรียน ด้วยเครื่องหมายที่ตกลงกันไว้แล้ว หลังจากที่ผู้เรียนได้รับงานชิ้นแล้ว ผู้เรียนจะต้องตรวจสอบภาษาที่ผู้เรียนใช้ฝึก และปรึกษาผู้เรียนคนอื่น ๆ เพื่อแก้ไขภาษาที่ใช้ฝึกนั้นให้ถูกต้อง ฮาห์น กล่าวว่า ผู้เรียนได้เริ่มเรียนรู้ภาษาจากภาษาที่ใช้ฝึกเหล่านั้นอย่างช้า ๆ จึงสันนิษฐานได้ว่า ภาษาที่ใช้ฝึกเป็นส่วนประกอบที่แท้จริงของการเรียนรู้ภาษาและผู้เรียนได้ทดสอบสมมติฐานของตนเองกับภาษาที่ผู้เรียนใช้ฝึกจริง ๆ

ภาษาที่ผู้เรียนใช้คิดจึงมีความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้เรียนและครูผู้สอน ซึ่ง คอร์ดอร์ ได้สรุปไว้ว่า (Corder. 1978 : 96)

สำหรับผู้เรียน

Errors are indispensable to the learner himself, because we can regard the making of errors as a device the learner use in order to learn. It is a way the learner has of testing his hypotheses about the nature of the language he is learning.

สำหรับครูผู้สอน

They tell him, if he undertakes a systematic analysis, how far towards the goal the learner has progressed and, consequently, what remains for him to learn.

เมื่อภาษาที่ผู้เรียนใช้คิดนี้ได้รับการยอมรับว่ามีคุณค่าต่อการเรียนการสอนภาษา จึงมีผู้ที่สนใจทำการศึกษาค้นคว้ากันอย่างกว้างขวาง เพื่อค้นหาสาเหตุการเกิดของภาษาที่ผู้เรียนใช้คิดทั้งหมด โดยคาดว่า จะช่วยให้เข้าใจถึงกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองที่ผู้เรียนใช้มากยิ่งขึ้น ทั้งยังสามารถช่วยครูผู้สอนภาษาต่างประเทศในการอธิบายกฎเกณฑ์ลักษณะไวยากรณ์แก่ผู้เรียน การออกแบบเนื้อหาหลักสูตร และสื่อการสอน และการแก้ไขการใช้ภาษาผิดพลาดในห้องเรียน (Brown. 1980 : 184)

บราวน์ (Brown. 1980 : 173 - 181) ได้สรุปสาเหตุใหญ่ ๆ ของการเกิดภาษาที่ผู้เรียนใช้คิดจากการศึกษาต่าง ๆ ดังนี้

1. การถ่ายโอนระหว่างภาษา (Interlingual Transfer) คือ การที่ผู้เรียนนำความรู้ทางโครงสร้างภาษาแรกไปใช้ในภาษาที่สอง

2. การถ่ายโอนภายในภาษา (Intralingual Transfer) คือ การที่ผู้เรียนเองได้ตั้งสมมุติฐานหรือกำจาย (generalization) กฎเกณฑ์ภายในภาษาเป้าหมายผิดพลาด ซึ่งสาเหตุนี้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาที่สอง

3. สิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ (Context of Learning) เช่น สื่อการสอน การดำเนินการสอนของครูหรือสถานการณ์ทางสังคม ซึ่งนำผู้เรียนไปสู่การตั้งสมมุติฐานทางภาษาผิดพลาด

4. ลักษณะทางจิตและบุคลิกภาพส่วนบุคคล (Cognitive and Personality Styles) เป็นลักษณะทางความคิดของแต่ละบุคคลที่กล้าใช้ภาษาที่ตนเองไม่แน่ใจว่าถูกต้องหรือไม่ออกมา

5. การปรึกษาผู้รู้ (Appeal to Authority) ใ้แก่เจ้าของภาษาหรือพจนานุกรมสองภาษาที่ผู้เรียนจะใช้เป็นที่พึ่งในการใช้ภาษา ซึ่งการรู้ภาษาเป็นคำ ๆ โดยการปรึกษาผู้รู้จะนำไปสู่การใช้คำนั้นในบริบทที่ไม่ถูกต้อง

6. การสลับภาษา (Language Switch) ใ้แก่ การใช้ภาษาแม่ตรง ๆ ในประโยคภาษาเป้าหมายอาจมีคำหนึ่งหรือสองคำในประโยค โดยผู้พูดหวังว่าผู้ฟังจะเข้าใจความหมายที่ต้องการสื่อ

ริชาร์ด (Richards. 1980 : 93) ได้สรุปรูปแบบและสาเหตุของภาษาที่ใช้ผิดจากการพบของผู้วิจัยต่าง ๆ โดยแบ่งเป็นประเภทใหญ่ ๆ 2 ประเภทคือ

1. Interlingual Errors เป็นภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดเนื่องจากการถ่ายโอนความรู้จากภาษาแม่ไปสู่ภาษาเป้าหมาย

2. Intralingual Errors มีสาเหตุเนื่องจากผู้เรียนใช้กระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองด้วยวิธีการของตนเอง อาจแบ่งได้หลายลักษณะดังนี้

2.1 Overgeneralizations การที่ผู้เรียนนำกฎเกณฑ์ภาษาเป้าหมายไปใช้ในบริบทที่ไม่เหมาะสม

2.2 Simplifications เป็นผลมาจากการใช้ภาษาที่ง่าย

2.3 Developmental errors เป็นภาษาที่ใช้ผิดเนื่องจากวิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนภาษาที่สอง

2.4 Communication-based errors เป็นผลมาจากวิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการสื่อสารหรือพูดจากับเจ้าของภาษา

2.5 Induced errors เกิดจากวิธีสอนหรือตำราเรียนที่ครูใช้ในการสอน

2.6 Errors of avoidance เกิดจากการเลี่ยงใช้ภาษารูปแบบอื่น เพราะรูปแบบที่ถูกต้องยังยากต่อการรับรู้

2.7 Errors of overproduction เป็นภาษาที่ใช้ผิดเนื่องจากการใช้คำซ้ำซ้อน ถึงแม้ว่าภาษาที่ใช้จะถูกต้อง

2.8 Performance errors เกิดจากการที่ผู้เรียนเผลอพลั้งปาก จำผิด เหนื่อย ลืม หรืออารมณ์ผิดปกติ

ภาษาที่ใช้ผิดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั้งในระดับเสียง ประโยค คำ และวจีปฏิบัติ (speech acts) สามารถจัดเข้าในประเภทเหล่านี้ได้

อย่างไรก็ตาม ประเภทของภาษาที่ใช้ผิดเหล่านี้ ริชาร์ด กล่าวว่า ไม่มีเกณฑ์แน่นอน จึงอาจเกิดการคาบเกี่ยวกันในบางประเภท ซึ่งทำให้ภาษาใช้ผิดบางอย่างสามารถจัดเข้าได้มากกว่าหนึ่งประเภท

จากที่กล่าวมา ภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดจึงมีอยู่หลายรูปแบบ และมีสาเหตุการเกิดที่ต่างกัน การทราบว่าผู้เรียนได้ใช้ภาษาผิดในรูปแบบใด สาเหตุอะไร จะช่วยให้ครูผู้สอนสามารถทำการแก้ไขหรือช่วยเหลือให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่ถูกต้องในครั้งต่อ ๆ ไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แนวความคิดเกี่ยวกับการแก้ไขการใช้ภาษาผิดในการเรียนภาษา

1. แนวความคิดในทฤษฎีโครงสร้าง

ในวิธีการสอนภาษาแบบฟังพูดที่การเรียนการสอนกระทำโดยการเลียนแบบและการฝึก กระสวนประโยค จนกระทั่งผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอัตโนมัติโดยไม่ต้องคิด ภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดจะเป็นสิ่งที่แสดงถึงความล้มเหลวในการเรียนรู้ภาษาและการไร้ประสิทธิภาพในการสอน แต่การแก้ไขภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดไม่มีความสำคัญมากนัก เมื่อเปรียบเทียบกับ การป้องกันตั้งแต่ต้นไม่ให้ นักเรียนใช้ภาษาผิด คุก (Cook, 1985 : 14) สรุปไว้ว่า "การที่ผู้เรียนใช้ภาษาผิดเป็นสิ่งที่ทำให้เสียหายต่อการเรียนรู้ภาษา เนื่องจากภาษาที่ใช้ผิดนั้นขัดขวางการสร้างนิสัยที่ถูกต้องในการเรียนรู้ภาษาและสื่อให้เห็นว่า สื่อการสอนนั้นไม่ดีและไม่เหมาะสม" ดังนั้นต้องป้องกันไม่ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาผิด แต่ถ้าผู้เรียนยังมีการใช้ภาษาผิดอยู่อีก ภาษาที่ใช้ผิดเหล่านั้นทั้งหมดต้องได้รับการแก้ไขทันทีโดยใช้การฝึกปากเปล่าอย่างเข้มข้น (intensive oral drills) และการฝึกกระสวนประโยค (pattern practice)

2. แนวความคิดในทฤษฎีการสื่อสาร

สำหรับในแนววิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อความหมายที่กำลังเป็นที่นิยมใช้กันในปัจจุบัน มีเป้าหมายในการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาที่สื่อความคึกกับบุคคลอื่นได้โดยเน้นที่ความคล่องในการใช้ภาษามากกว่าความถูกต้องของภาษาที่ใช้ และต้องการให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและกล้าใช้ภาษาออกมาโดยไม่ต้องกลัวว่าภาษาที่ใช้จะไม่ถูกต้อง ดังนั้นการใช้ภาษาฝึกของนักเรียนจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมากนัก โฮเลย์ และมีด (Horey and Mead. 1986) ได้แนะนำว่า ถ้าผู้เรียนใช้ภาษาฝึกแต่ยังไม่เข้าใจกันได้ และบทเรียนนั้นไม่ได้มุ่งฝึกการใช้ไวยากรณ์ก็ไม่ต้องมีความจำเป็นที่ต้องแก้ไขภาษาที่ใช้ผิดเหล่านั้น แต่ถ้าบทเรียนให้ความสนใจในการฝึกไวยากรณ์บางอย่างในบางครั้งจึงจำเป็นต้องแก้ไขภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดนั้น โกเวอร์ และวอลเตอร์ส (Gower and Walters. 1983 : 144) เขียนแนะนำครูที่สอนภาษาต่างประเทศไว้เช่นกันว่า "ถ้าจุดประสงค์บทเรียนต้องการให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษามาก ๆ อย่างรวดเร็ว และคล่องแคล่วมากกว่าที่ดูความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ของภาษา การแก้ไขจะต้องลดให้น้อยลง เพราะจุดประสงค์สำคัญของผู้เรียนคือการสื่อความหมายกัน การที่ครูมุ่งแก้ไขเรื่องโครงสร้างภาษาจึงเป็นการรบกวนกระบวนการสื่อความหมายที่ไม่น่ากระทำ" ดังนั้นในแนววิธีการสอนนี้ การแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดจึงควรต้องทำด้วยความระมัดระวัง ที่จะไม่ไปขัดขวางกิจกรรมการสื่อความหมายให้หยุดชะงัก ซึ่งจะเป็นการทำลายความมั่นใจของผู้เรียนในการใช้ภาษาและจะทำให้ผู้เรียนไม่กล้าใช้ภาษาออกมา

3. ผลกระทบของแนวการสอนแบบครูเป็นศูนย์กลางกับแบบนักเรียนเป็นศูนย์กลาง

ต่อการแก้ไขภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิด

ในลักษณะการสอนภาษาในห้องเรียนที่มีครูเป็นศูนย์กลาง (teacher-centred) ครูคือผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดความรู้ให้แก่นักเรียน ขณะทำการเรียนการสอนโอกาสที่จะเห็นนักเรียนพูดภาษาที่เรียนอยู่นั้นก็จะขึ้นอยู่กับโอกาสของครูที่ให้นักเรียนพูด ซึ่งอาจเป็นการพูดตามครูหรือการตอบคำถามที่ครูถาม และที่พบเห็นโดยทั่ว ๆ ไป นักเรียนจะเป็นผู้ฟังเสียส่วนใหญ่ ไม่ค่อยมีโอกาสได้ใช้ภาษาออกมา ภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดซึ่งซ่อนอยู่ภายใต้ความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนเช่น ภาษาที่ใช้ผิดเนื่องจากความพลั้งเผลอ (performance errors) และภาษาที่ใช้ผิดเนื่องจากการพยายามหลีกเลี่ยงการสื่อความหมายด้วยโครงสร้างประโยคที่นักเรียน

ไม่มั่นใจ (errors in strategies of communication) ก็อาจจะไม่ปรากฏขึ้นมา ทำให้ไม่สามารถทำการแก้ไขได้ (Bruton and Samuda. 1980 : 50)

ด้วยวิธีการสอนแบบนี้ เมื่อนักเรียนใช้ภาษาผิด ครูก็จะเป็นคนเดียวที่ตัดสินว่าภาษาที่ใช้ผิดนั้นควรแก้ไขหรือไม่ โดยที่นักเรียนจะไม่มีส่วนร่วมในการตัดสินใจดังกล่าว ฮาร์เมอร์ (Harmer. 1983 : 62 - 63) ได้แนะนำว่าครูสามารถทำการแก้ไขได้ 3 วิธีคือ

1. แสดงให้เห็นถึงความถูกต้อง (showing incorrectness) โดยการ

1.1 ให้พูดใหม่ (repeating) โดยครูบอกให้นักเรียนพูดใหม่ในสิ่งที่นักเรียนได้พูดไปแล้ว

1.2 พูดเลียนแบบ (echoing) โดยครูใช้คำพูดเดิมของนักเรียน แต่ใช้เสียงสูงในเชิงถาม

1.3 ปฏิเสธ (denial) ครูอาจบอกนักเรียนง่าย ๆ ว่า การตอบของนักเรียนไม่ถูกต้องให้พูดใหม่อีกครั้งหนึ่ง

1.4 ใช้คำถาม (questioning) ครูอาจจะพูดว่า "Is that correct?" ถามนักเรียนคนอื่นว่าที่เพื่อนพูดมาถูกต้องหรือไม่

1.5 แสดงท่าทาง (expression) ครูแสดงให้นักเรียนทราบว่า การตอบของนักเรียนไม่ถูกต้องโดยการใช้ท่าทางหรืออวัชกริยาของครู

2. ให้นักเรียนแก้ไขนักเรียน (student corrects student) โดยครูเรียกนักเรียนคนใดคนหนึ่งให้ช่วยตอบหรือแก้ภาษาที่เพื่อนใช้ผิด

3. ครูแก้ภาษาที่ผิดนั้นด้วยตัวเอง (teacher corrects students) ครูแก้โดยการบอกภาษาที่ถูกต้องให้นักเรียนทราบ หรืออธิบายใหม่ด้วยภาษาที่ง่ายขึ้น

วิธีการดังกล่าว นอกจากจะกล่าวถึงการให้นักเรียนแก้ไขตัวเอง การให้เพื่อนแก้ไขให้และการที่ครูเป็นผู้แก้ให้นักเรียน ฮาร์เมอร์ได้พูดถึงถึงการเริ่มต้นแก้ไขภาษาที่ใช้ผิด (initiation of correction) ซึ่งได้แก่ การชี้แนะให้เห็นภาษาที่ใช้ผิด การตัดสินใจว่าควรแก้ไขภาษาที่ใช้ผิดเหล่านั้นหรือไม่ เมื่อไร และใครเป็นผู้แก้ไข ฮาร์เมอร์ได้ให้บทบาทนี้กับครูเพียงผู้เดียว

วิธีการของชาร์เมอร์นั้นมักพบเสมอในห้องเรียนที่มีครูเป็นศูนย์กลางในการสอน ครูจะได้รับสิทธิพิเศษนี้แต่เพียงผู้เดียว การที่จะได้เห็นนักเรียนกล้าแก้ไขนักเรียนคนอื่นโดยไม่รอให้ครูบอกเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยากมาก ดังนั้น ในการสอนแบบนี้ครูจึงมีบทบาทสำคัญแต่เพียงผู้เดียวที่จะเริ่มแก้ไขภาษาที่ผิดพลาด

ส่วนในลักษณะการสอนภาษาแบบที่มีนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งใช้แนววิธีการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายจะมีการใช้กิจกรรมนานาชาติเป็นเครื่องมือให้ผู้เรียนใช้ภาษาด้วยความมั่นใจ และพอใจที่จะเรียน (สุไร พงษ์ทองเจริญ. ม.ป.ป.) การทำกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่มด้วยจุดประสงค์เพื่อให้มีการปฏิสัมพันธ์หรือสื่อสารความคิดกันก็เป็นกิจกรรมหนึ่งที่มักใช้ในวิธีการสอนนี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างเต็มที่ในกลุ่มของตนโดยไม่ต้องรอให้ครูเรียก ทั้งยังไม่ต้องพะวงมากเกี่ยวกับการใช้ภาษาผิด เนื่องจากครูอาจจะไม่ได้ฟังนักเรียนใช้ภาษาในขณะนั้น ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนใช้ภาษาได้อย่างมั่นใจและพอใจที่จะเรียน เออร์ (Ue. 1986 : 7) กล่าวว่า "นักเรียนที่อายุน้อยไม่กล้าพูดต่อหน้านักเรียนทั้งชั้นหรือต่อหน้าครูมักจะสามารถแสดงออกได้อย่างสบายเมื่อได้พูดต่อหน้าเพื่อนกลุ่มเล็ก ๆ" การทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่มจึงได้รับการสนับสนุนจากนักการศึกษาหลายท่านให้ใช้ในการเรียนการสอนภาษา โรเจอร์ส (Rogers. 1980 : 72) ได้ให้ข้อคิดเห็นจากประสบการณ์ที่พบในการสอนภาษาว่า "นักเรียนส่วนมากจะก้าวหน้ามากขึ้นถ้านักเรียนได้ทำงานตามลำพังภายในคู่หรือกลุ่มจากเนื้อหาที่ครูได้จัดเตรียมไว้ให้" เช่นเดียวกับบรัมฟิต (Brumfit. 1981 : 127) ได้สนับสนุนการใช้กิจกรรมนี้ โดยการเสนอแนะไว้ว่า "การพูดของนักเรียนภายในห้องเรียนควรได้รับการฝึกเป็นคู่ ๆ เท่าที่จะเป็นไปได้โดยให้ทุกคนได้พูดคุยกันอย่างเป็นไปตามธรรมชาติ"

การแก้ไขภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดที่เกิดขึ้นในขณะที่ผู้เรียนทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มที่ให้ความสนใจในการสื่อความหมายอยู่นั้น เลวิส และฮิล (Lawie and Hill. 1985 : 45) ให้ความเห็นว่า "ขณะที่การทำงานเป็นคู่กำลังดำเนินอยู่ ครูควรเดินไปรอบ ๆ ห้องเพื่อควบคุม และถ้าจำเป็นก็แนะนำให้แก้ไขสิ่งที่นักเรียนแต่ละคู่กำลังทำอยู่" อย่างไรก็ตาม ลิทเติลวูด (Littlewood. 1983 : 12) ได้แนะนำว่า "หลังจากที่ได้เริ่มทำกิจกรรมแล้ว ครูอย่าเข้าไปแทรกแซงแก้ไขควรปล่อยให้การเรียนรู้เกิดขึ้นจากกิจกรรมที่กำลังดำเนินอยู่นั้น" เลย์คอค (Laycock. 1985 : 25) แนะนำไว้เช่นกันในเรื่องเกี่ยวกับการจัดการในการทำงานคู่หรือกลุ่มว่า "... ตั้งแต่ที่ทำงานเป็นคู่และเป็น

กลุ่มมีจุดประสงค์เพื่อที่จะเพิ่มแรงจูงใจและเปิดโอกาสให้ได้เรียนรู้จากเพื่อน การไม่เข้าไปแทรกแซง ยังเป็นสิ่งสำคัญต่อความสำเร็จของผู้เรียน" แคเนียล และคณะ (Daniels et al. 1982 : 87) ได้กล่าวไว้ในการศึกษาจากการสังเกตของพวกเขาว่า

Frequent teacher correction during student discussions can disrupt the communicative process, destroy students confidence and create a barrier between students and the teacher. The strongest argument against teacher correction, however, is its ineffectiveness. At the end of a conversation activity, students are usually unable to recall what errors or what correction have been made.

จะเห็นได้ว่าในขณะที่ทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่มอยู่นั้น ภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดที่เกิดขึ้นมาจะมีทั้งผู้ที่สนับสนุนให้แก้ไขในขณะนั้นทันทีและไม่ควรแก้ไขในขณะนั้น อย่างไรก็ตาม ลักษณะของการทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มนั้นมีผลกระทบต่อการที่ครูจะเข้าไปแก้ไขภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดอยู่มาก กล่าวคือ ถ้าคู่หรือกลุ่มจำนวนหนึ่งกำลังใช้ภาษาอย่างเป็นไปตามธรรมชาติ การให้ครูฟังคำพูดทุก ๆ คำของนักเรียนทุก ๆ คนย่อมเป็นไปได้ยาก อย่างที่ครูจะสามารถฟังนักเรียนพูดได้เพียงคนเดียวหรือคู่เดียวในช่วงหนึ่งและภาษาที่นักเรียนคนนั้นใช้ผิดอาจจะเป็นแบบอย่างที่ครูเอาไปใช้แก้ไข

ดังนั้นถ้าครูมีความประสงค์ที่จะแก้ไขภาษาของนักเรียนคนอื่น ๆ ที่ครูไม่ได้ฟังในขณะนั้น ครูจำเป็นต้องแก้ไขด้วยวิธีการอื่น ๆ เช่น สนับสนุนให้นักเรียนแก้ไขตัวเอง หรือให้เพื่อนแก้ไขให้ (self and peer correction) เท่าที่จะเป็นไปได้ หรือใช้วิธีการอื่นอย่างหนึ่ง คือบันทึกคำพูดของนักเรียนลงในแถบบันทึกเสียงหรือแถบบันทึกภาพเพื่อนำไปใช้แก้ไขภายหลัง (โดยครูเป็นผู้แก้ไขให้เพื่อนช่วยแก้ไข หรือแก้ไขตัวเอง) ซึ่ง โกเวอร์ และวอลเตอร์ส (1983 : 148) แนะนำไว้ว่า การแนะนำและการแก้ไขไม่ควรให้เกิดขึ้นในระหว่างกระทำกิจกรรมสื่อความหมาย แต่ควรทำภายหลังด้วยวิธีการเหล่านี้คือ

1. Going over a tape or a video of interaction ...
2. Asking them to repeat what they said, with the focus this time being on how correct language is ...

3. Giving individual students notes of errors they have made with instruction on how to correct them,

4. Providing the class with remedial sessions on errors common to the majority.

แต่ทั้งวิธีการให้นักเรียนแก้ไขตนเองหรือให้เพื่อนแก้ไขให้ กับวิธีการใช้การบันทึกเสียงหรือภาพต่างก็มีปัญหา กล่าวคือ วิธีการแรกจะทำให้สำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสามารถของนักเรียนในการจำแนกและแก้ไขภาษาที่ใช้ผิดของตนเองหรือของเพื่อนว่า สามารถทำได้ถูกต้องหรือไม่

ส่วนปัญหาของวิธีการที่สองขึ้นอยู่กับความเป็นไปได้ในการปฏิบัติ และการได้รับสิ่งที่ต้องการจากที่บันทึกไว้ รวมทั้งการจัดเวลาเพื่อใช้ในการแก้ภาษาที่ใช้ผิด

ดังนั้น ถ้าครูต้องการแก้ไขภาษาผิดภายในคู่หรือกลุ่มโดยไม่ต้องการรบกวนการสื่อความหมายอย่างไม่ว่าจำเป็น ครูอาจใช้การบันทึกภาษาที่นักเรียนใช้ผิดลงบนกระดานเพื่อนำไปชี้แก่นักเรียนในภายหลังก็ได้

วิธีการและเงื่อนไขในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดภายในห้องเรียน

หลังจากที่ยอมรับกันโดยทั่ว ๆ ไปแล้วว่า ภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดมีความสำคัญต่อกระบวนการเรียนรู้ภาษา ก็ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดนี้หลาย ๆ ทางด้วยกัน โดยมีจุดประสงค์เพื่อต้องการนำความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ไปช่วยจัดการการเรียนการสอนภาษาให้ดียิ่งขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาได้ง่ายขึ้น การศึกษาเรื่องการแก้ไขภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดภายในห้องเรียนก็เป็นแนวทางหนึ่งที่ได้มีการศึกษาค้นคว้า แต่อย่างไรก็ดี จากที่ได้มีการศึกษาเรื่องนี้ก็เป็นที่ยอมรับว่ายังไม่มียุทธวิธีแก้ไขที่พิเศษเฉพาะเพื่อแก้ไขภาษาผิดที่เกิดขึ้น (Hubburt. 1981 : 147) หรือยังไม่สามารถหามาตรฐานกำหนดได้ว่าภาษาที่นักเรียนใช้ผิด ควรแก้ไขหรือไม่ ถ้าควรแก้ไขจะแก้ไขเมื่อไร ภาษาที่ใช้ผิดประเภทใดควรแก้ไข ควรแก้ไขอย่างไร หรือใครควรเป็นผู้แก้ไข (Hendrickson. 1978 : 389 citing Burt. 1975 : 53)

เซนดริกสัน (Hendrickson. 1978 : 396) ได้สำรวจงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด และพยายามที่จะตอบคำถามว่า ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดควรได้รับ

การแก้ไขหรือไม่' เฮนดริกสัน ได้ให้ข้อสรุปไว้ว่า "การแก้ไขภาษาที่สองที่นักเรียนใช้ผิดทั้งในการพูดและการเขียนนั้นช่วยส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ในภาษาต่างประเทศของนักเรียนดีขึ้นมากกว่าการที่ภาษาที่ใช้ผิดเหล่านั้นไม่ได้รับการแก้ไข" อย่างไรก็ตาม งานวิจัยที่เฮนดริกสันใช้สนับสนุนข้อสรุปดังกล่าวเพียง 2 เรื่องเท่านั้นคือ งานวิจัยของเคนเนดี (Kennedy. 1973) กับของแครเชนและสลิงเกอร์ (Krashen and Selinger. 1975) และในงานวิจัยของแครเชนและสลิงเกอร์นั้นกล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าการให้ความเห็นนั้นเป็นเรื่องของ 'การเรียนรู้ภาษา (learning)' ไม่ใช่ 'การรับรู้ภาษา (acquisition)'

แครเชน (Krashen. 1982) ได้เน้นความแตกต่างระหว่างการรับรู้ภาษา (language acquisition) กับการเรียนรู้ (language learning) โดยกล่าวว่ามีความซับซ้อนของการรับรู้โครงสร้างทางภาษาคตามธรรมชาติในกลุ่มของผู้เรียนภาษาที่สอง แครเชนจึงให้ความเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขภาษาที่ใช้ผิดว่า "การแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดมีผลเล็กน้อยหรือไม่มีผลเลยต่อการรับรู้ภาษาจากจิตใต้สำนึก แต่คิดว่ามีประโยชน์สำหรับการเรียนรู้ภาษาจากจิตสำนึก"

แครเชน (1982 : 119) ทำนายตามทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองว่า การแก้ไขภาษาที่ใช้ผิดจะให้ผลในทางบวกก็ต่อเมื่อทำตามเงื่อนไขเหล่านี้คือ

1. เป็นภาษาที่ใช้ผิดในกฎเกณฑ์ที่สามารถเรียนรู้ได้และนำไปใช้ได้
2. ต้องได้รับการแก้ไขภายใต้เงื่อนไขของการใช้ตัวตรวจสอบ (Monitor use) นั่นคือผู้เรียนต้องมีเวลานึกถึงกฎเกณฑ์ ต้องแก้ไขที่โครงสร้างภาษา (form) และผู้เรียนรู้กฎเกณฑ์นั้นแล้ว
3. การประเมินผลสัมฤทธิ์ของการแก้ไขกระทำภายใต้เงื่อนไขการใช้ตัวตรวจสอบ นั่นคือต้องให้ผู้เรียนมีเวลาคิดถึงองค์ความรู้อื่น ๆ ที่ได้เรียนรู้มา
4. ผู้เรียนต้องเป็นผู้ที่ใช้ตัวตรวจสอบที่ดี (Monitor-users)

จากทฤษฎีที่เน้นความแตกต่างระหว่างการรับรู้ภาษาและการเรียนรู้ภาษาดังกล่าวได้สันนิษฐานไว้อย่างชัดเจนว่าการแก้ไขภาษาที่ใช้ผิดอาจมีประโยชน์บ้างแต่ให้ผลที่จำกัดและจะไม่มีผลต่อกระบวนการรับรู้ภาษาของผู้เรียน ดังนั้นการแก้ไขภาษาที่ใช้ผิดจึงไม่จำเป็นสำหรับผู้เรียน

และในคำถามที่ว่า "ควรแก้ไขภาษาที่ใช้ผิดประเภทใด" เฮนดริกสัน (1978 : 392) ได้สรุปว่า นักการศึกษาจำนวนมากได้เสนอว่า ภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดบางประเภทมีลักษณะที่ควรได้รับ

การแก้ไขมากกว่าประเภทอื่น ๆ เช่น "ภาษาที่ใช้ผิดที่ขัดต่อการสื่อความหมายอย่างร้ายแรง ภาษาที่ใช้ผิดที่มีผลต่อความรู้สึกที่ดีของผู้ฟังหรือผู้อ่านอย่างสูง และภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดบ่อย ๆ" แต่การคัดสรรภาษาที่ใช้ผิดประเภทดังกล่าวยังต้องการการศึกษาวิจัยอีกมาก

เชาครอน (Nystrom. 1983 : 170 citing Chaudron. 1977) ได้ศึกษาจากการทำงานของครูที่สอนนักศึกษาวัยรุ่นในโปรแกรมการสอนภาษาฝรั่งเศส โดยการจัดให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาตามสถานการณ์จริง พบว่า "ครูส่วนมากเอาใจใส่ภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดทางเนื้อหา (content errors) มากกว่าภาษาที่ใช้ผิดทางโครงสร้างภาษาหรือระบบเสียง (linguistic / morpho-syntactic or phonological errors.)"

เกทคาร์ท และอลเซน (Cathcart and Olsen. 1976) ได้ศึกษาเรื่องความพอใจของครูและนักเรียนที่มีต่อการแก้ไขภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิด โดยส่งแบบสอบถามความพอใจที่มีต่อวิธีการแก้ไขภาษาพูดที่ผู้เรียนใช้ผิดไปยังครูจำนวน 38 คน และนักศึกษาจำนวน 188 คน ซึ่งอยู่ในของวิทยาลัยชุมชน 2 แห่ง และมหาวิทยาลัย 1 แห่ง ในซานฟรานซิสโก จากการวิเคราะห์เพื่อหารูปแบบและจำนวนของวิธีการแก้ไขที่ผู้เรียนและครูพอใจ พบว่า นักศึกษาทุกคนเห็นพ้องว่าผู้เรียนควรได้รับการแก้ไขเมื่อได้ใช้ภาษาผิด นักศึกษาทุกระดับเห็นพ้องว่า ภาษาที่ใช้ผิดด้านการออกเสียงและการใช้ภาษา (pronunciation and grammar errors) มีความสำคัญควรได้รับการแก้ไขมากที่สุด และผู้เรียนชอบวิธีการที่ครูแก้ไขโดยการบอกตรง ๆ มากกว่า สำหรับครูส่วนมากจากศูนย์ภาษาตอบว่า วิธีการแก้ไขและภาษาผิดที่ควรได้รับการแก้ไขนั้น ขึ้นอยู่กับระดับของชั้นเรียน จุดประสงค์ในการสอน และบุคลิกภาพของผู้เรียนที่ใช้ภาษาผิด และครูมักชอบใช้วิธีการแก้ไขโดยการบอกอ้อม ๆ เพื่อให้ผู้เรียนแก้ไขตัวเองมากกว่าการบอกโดยตรง

ฟานเซลโล (Fanselow. 1977) ศึกษาปฏิกริยาของครูที่มีประสบการณ์ในการสอนภาษาอังกฤษว่า ได้ปฏิบัติต่อภาษาพูดที่ผู้เรียนใช้ผิดในห้องเรียนธรรมดาอย่างไร หลังจากที่ได้บันทึกภาพเหตุการณ์การสอนของครูจำนวน 11 คน ที่สอนบทเรียนเดียวกันแก่นักเรียน พฤติกรรมของครูทั้งที่ใช้ภาษาและไม่ใช้ภาษาถูกนำมาวิเคราะห์ ผลปรากฏว่า การปฏิบัติต่อภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดของครูเหล่านั้นได้ให้ความเกี่ยวข้องกับภาษาที่ใช้ผิดด้านการใช้ภาษา (grammar) น้อยกว่าความไม่ถูกต้องด้านความหมาย

ลอง (Long . 1986) ได้พิจารณางานวิจัยต่าง ๆ ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของครูที่มีต่อภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดภายในห้องเรียน ลอง แสดงให้เห็นว่า การสนองตอบของครูส่วนมากต่อภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดเกิดขึ้นไม่สม่ำเสมอและขาดความชัดเจน

อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่างานวิจัยเหล่านี้ได้ศึกษาจากการเรียนการสอนที่มีครูเป็นศูนย์กลาง ไม่ใช่แบบนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ดังนั้น ครูจึงเป็นบุคคลสำคัญแต่เพียงผู้เดียวที่จะแก้ไขหรือตัดสินใจว่าจะแก้ไขภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดหรือไม่ โดยที่ผู้เรียนไม่ได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจต่อการแก้ไขภาษาที่ผิดที่เกิดขึ้นด้วยตัวเองเลย

เซนทริกสัน (1978 : 395 - 396) กล่าวไว้ในการศึกษาพิจารณางานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขภาษาที่ผิดว่า มีความคิดเห็นขัดแย้งกันในกลุ่มครูผู้สอนนักการศึกษาทางภาษาและผู้เชี่ยวชาญทางภาษาในเรื่องที่ว่า ใครควรจะเป็นผู้แก้ไขภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิด ครูส่วนใหญ่คิดว่าผู้สอนควรจะเป็นผู้รับผิดชอบต่อการแก้ไขภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิด นักการศึกษาทางภาษาให้ความเห็นว่าการให้เพื่อนนักเรียนแก้ไขให้อาจจะช่วยให้ผู้เรียนจำภาษาที่ได้รับการแก้ไขแล้วได้ดีมากขึ้น และยังสร้างบรรยากาศในการสอนที่ดีกว่า ส่วนผู้เชี่ยวชาญทางภาษาเสนอว่าถ้าให้ผู้เรียนทราบว่าได้ใช้ภาษาผิดในใด แล้วให้ผู้เรียนแก้ไขภาษาที่ผิดนั้นด้วยตัวเองอาจจะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้มากขึ้น

เซนทริกสันได้สรุปและเสนอความคิดเห็นของตนเองไว้ว่า "การแก้ไขของครูไม่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพที่จำเป็น การให้เพื่อนแก้ไขหรือนักเรียนแก้ไขเองโดยการแนะนำของครูอาจจะเป็นการลงทุนเวลาและความพยายามที่คุ้มค่ามากกว่า แต่ยังไม่มีการวิจัยเชิงทดลองที่สนับสนุนสมมุติฐานนี้"

ในการศึกษาการแก้ไขภาษาพูดที่ผิดระหว่างผู้เรียนด้วยกันในการทำงานเป็นกลุ่มของบรูตันและซัมมูดา (Bruton and Samuda . 1980) ผู้วิจัยได้สังเกตกลุ่มผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่ ซึ่งเคยใช้ภาษาอื่นมาก่อน และได้เข้ามาเรียนภาษาในหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการบริการที่สถาบันการศึกษาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยแลงคาสเตอร์ หลังจากที่ได้บันทึกภาพเหตุการณ์ที่ผู้เรียนได้ทำกิจกรรม (task) ต่าง ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาโดยที่ครูไม่ได้เข้าไปแทรกแซงการใช้ภาษาของผู้เรียน เป็นเวลานานมากกว่า 1 คาบต่อสัปดาห์ ผลของการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ผู้เรียนได้แก้ไขภาษาที่ผู้เรียนในกลุ่มเดียวกันใช้ผิด 4 ประเภทคือ การใช้คำผิด (lexical) การใช้โครงสร้างประโยคผิด (syntactic) การออกเสียงผิด (pronunciation) และการเข้าใจความหมายผิด (understanding)

วิธีการแก้ไขที่เกิดขึ้นมี 5 แบบคือ เพื่อนนักเรียนแก้ไขโดยการบอกภาษาที่ถูกต้อง โดยการเสนอคำใหม่ให้ใช้ โดยการใช้คำถาม โดยการปฏิเสธและผู้เรียนที่ใช้ภาษาผิดแก้ไขตัวเอง ภาษาที่ใช้ผิดและได้รับการแก้ไขมากที่สุด คือ การใช้คำผิด ซึ่งจะเกิดในจังหวะที่มีการเว้นช่องการพูด (pause) ส่วนภาษาที่ใช้ผิดด้านการเข้าใจความหมายผิดจะใช้เวลานานมากในการแก้ไข และดูเหมือนว่าจะเป็นปัญหาที่ใหญ่มาก ผู้วิจัยได้ให้ความเห็นว่า ครูควรยอมรับว่าผู้เรียนที่มีความสามารถในการแก้ไขภาษาที่ใช้ผิด ทั้งในฐานะผู้ร่วมในกิจกรรมกลุ่ม หรือเป็นผู้สังเกตการณ์เพื่อน ๆ ภายนอก

ความคิดเห็นเหล่านี้สรุปได้ว่า ต้องการให้ผู้เรียนได้แก้ไขตัวเองหรือให้เพื่อนช่วยแก้ไขให้มากกว่าที่จะให้ครูเป็นผู้แก้ไขเอง อย่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้ยังต้องการงานวิจัยมาสนับสนุนอีกมาก

การเน้นที่การแก้ไขตัวเองนั้น สะท้อนให้เห็นถึงสถานการณ์ที่พบโดย เชกloff เจฟเฟอร์สัน และแซคส์ (Schegloff, Jefferson and Sacks. 1977) ในเรื่องการแก้ไขหรือการซ่อม (repair) ภาษาที่ผู้พูดใช้ผิดซึ่งเกิดขึ้นในวงสนทนาทั่วไป (natural conversation)

เชกloff เจฟเฟอร์สัน และแซคส์ ได้จัดอันดับวิธีการแก้ไขที่ได้รับความพอใจไว้ดังนี้

อันดับ 1 ตัวเองเริ่มต้นแก้ไข แล้วแก้ไขตัวเองตรงจุดที่เกิดการใช้ภาษาผิด

อันดับ 2 ตัวเองเริ่มต้นแก้ไข แล้วแก้ไขตัวเองในตอนท้ายของการเปลี่ยนช่วงการพูด (turn) ที่ผู้พูดใช้ภาษาผิด

อันดับ 3 คนอื่นเริ่มต้นแก้ไขให้ในช่วงการพูดต่อมา ซึ่งอยู่ต่อจากช่วงพูดที่ผู้พูดใช้ภาษาผิด แล้วผู้พูดที่ใช้ภาษาผิดก็จะแก้ไขตัวเอง

อันดับ 4 คนที่พูดในลำดับต่อมาแก้ไขคำพูดของผู้ที่พูดก่อนหน้านี้

การจัดอันดับนี้ดูจาก 1) การนำวิธีการแก้ไขเหล่านี้ในการสนทนาโดยทั่ว ๆ ไปมาเปรียบเทียบความถี่กัน 2) การหน่วงเวลา (delay) ซึ่งเห็นได้จากการไม่เต็มใจใช้ใน

อันดับ 3, 4 3) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอันดับ 3 และ 4 เมื่อผู้พูดคนอื่นมีโอกาสมากกว่าการแก้ไขได้ ผู้พูดมักไม่ทำเช่นนั้น แต่จะแนะนำให้ผู้ที่ใช้ภาษาผิดนั้นเป็นผู้แก้ไขด้วยตัวเอง

ดังนั้นจึงปรากฏว่า ครูสอนภาษาเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแก้ไขภาษาที่ใช้ผิดด้วยตัวเองก็จะเป็นผู้ที่สนับสนุนวิธีการแก้ไขซึ่งเป็นที่ยอมรับมากที่สุดในการสนทนาที่เกิดขึ้นโดยทั่ว ๆ ไป

ทัศนคติของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของผู้เรียน

เมื่อแนวความคิดของนักการศึกษาและผู้วิจัยที่มีต่อภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิด และการแก้ไขภาษาที่ผู้ผิดได้เปลี่ยนแปลงไปดังที่กล่าวมา แนวความคิดของครูผู้สอนก็ควรเปลี่ยนแปลงไปด้วย ซึ่งตามแนววิธีการสอนภาษาที่ใช้ในปัจจุบันและแนวความคิดเรื่องภาษาที่ผู้ผิด ต้องการให้ครูสอนภาษาที่สองยอมรับภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดว่า เป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นภายในกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สอง และในบางครั้งต้องยอมรับมองข้ามภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดบางอย่างด้วย (Hendrickson. 1978: 358) ซึ่งในการเปลี่ยนแนวความคิดดังกล่าวครูผู้สอนจำเป็นต้องมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิด เพื่อจัดการแก้ไขด้วยวิธีการที่เหมาะสมที่สุด

ทัศนคติของครูที่มีต่อภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดและการแก้ไขเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง สเตนสัน (Stenson. 1978 : 66) ผู้ซึ่งศึกษาการเกิดภาษาที่ผู้ผิดที่มีสาเหตุมาจาก วิธีสอนหรือคำบรรยาย ที่ครูใช้สอนภาษาเป้าหมาย (induced errors) ได้กล่าวว่า "การแก้ไขสิ่งที่ผิดหรือสิ่งที่ถูกต้อง ด้วยเหตุผลที่ผิดหรือไม่ได้แก้ไขอย่างเพียงพอ สามารถทำให้เรื่องราวเลวร้ายลงง่าย ๆ" เพราะว่า การทำดังกล่าวจะชักนำให้นักเรียนเกิดการเข้าใจผิดและใช้ภาษาที่ผิดเนื่องจากสาเหตุดังกล่าว

ฮับเบอร์ด (Hubbuid. 1981 : 144) ได้สรุปความคิดเห็นของตนเกี่ยวกับทัศนคติของครูที่มีต่อภาษาที่ผู้ผิดไว้ว่า "ครูต้องมีทัศนคติต่อภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดไปในทางบวก และต้องเตรียมพร้อมที่จะจัดการแก้ไขกับบางสิ่งบางอย่างที่จะเกิดขึ้น"

ตามความเห็นดังกล่าว ถึงแม้ว่าจะเป็นเพียงความคิดที่เกิดจากการสันนิษฐานของบุคคลโดยมิได้มีงานวิจัยสนับสนุนแต่พอที่จะยอมรับได้ว่า ทัศนคติของครูที่มีต่อภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมาก ทัศนคติของครูต้องเป็นไปในทางบวก และพร้อมที่จะจัดการกับภาษาที่ผู้ผิดเหล่านั้น ด้วยความระมัดระวัง และควรสอดคล้องกับเป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อความหมายที่ใช้ในปัจจุบันด้วย

งานวิจัยในประเทศ

การศึกษาเกี่ยวกับการแก้ไขภาษาพูดที่นักเรียนใช้ผิดยังไม่มีผู้ใดได้ทำการศึกษาค้นคว้าเท่าที่พบมีแต่การวิเคราะห์ภาษาเขียนของผู้เรียน โดยวิธีการวิเคราะห์ภาษาที่ผู้ผิด (Error

Analysis) เพื่อดูลักษณะของภาษาที่ผู้เรียนใช้ผิดเท่านั้น เช่น สมบูรณ์ วิภาวีนุกูล (2526 : 225) ได้ทำการวิจัยเรื่องการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษา ครุศาสตร์บัณฑิตภายหลังบทเรียนการเขียนเพื่อสื่อความหมาย และการเขียนเรียงความแบบเดิม สกล เกิดผล (2526 : 110) ได้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความ ภาษาอังกฤษแบบอิสระ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นต้น

ดังนั้น ในการศึกษาค้นคว้าวิจัยจึงมุ่งที่จะศึกษาให้ทราบถึงลักษณะการแก้ไขภาษาพูดที่นักเรียน ใช้ผิด วิธีการของครูในการแก้ไขภาษาพูดที่นักเรียนใช้ผิดขณะที่ทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม รวมถึงทัศนคติ และแนวความคิดของครูที่มีต่อการแก้ไขภาษาพูดที่นักเรียนใช้ไม่ถูกต้อง สิ่งที่ได้รับการวิจัยครั้งนี้ จะทำให้ทราบพฤติกรรมการสอนและแนวความคิดของครูในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดขณะนักเรียน ทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม ซึ่งจะเป็นแนวทางให้ข้อมูลที่จะช่วยในการปรับปรุงและพัฒนาวิธีการสอนภาษาอังกฤษ ในเรื่องต่อไป

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยจะดำเนินการศึกษาค้นคว้าเป็นขั้นตอนตามหัวข้อต่อไปนี้

กลุ่มศึกษา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะใช้กลุ่มศึกษา 2 กลุ่ม กลุ่มศึกษาแรก ได้แก่ ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนอุ้มทอง จังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2530 ซึ่งสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 2 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอุ้มทอง ปีการศึกษา 2530 จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 25 - 40 คน

กลุ่มศึกษาที่สอง คือ ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนอุ้มทอง จำนวนทั้งหมด 13 คน เป็นครูสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 7 คน และชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 6 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างมี 2 ชนิดคือ

แบบสอบถามชุดที่ 1 เป็นแบบสอบถามแนวความคิดและทัศนคติของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน

แบบสอบถามชุดที่ 2 เป็นแบบสอบถามวัดความสามารถของครูในการแก้ไขภาษาพูดที่นักเรียนใช้ผิด

การสร้างเครื่องมือ

ในตอนแรก ผู้วิจัยจะดำเนินการดังต่อไปนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลสำหรับการสร้างเครื่องมือวิจัย

1. บันทึกภาพและเสียงครูและนักเรียนในกลุ่มศึกษาที่ 1 ในห้องเรียนโดยจะบันทึกภาพเหตุการณ์ทางภาษาที่นักเรียนกำลังทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มอยู่ เพื่อนำไปวิเคราะห์การใช้ภาษาผิดของ

นักเรียน และการแก้ไขที่เกิดขึ้น โดยจะทำการบันทึกประมาณ 3 บทเรียน เป็นเวลา 3 สัปดาห์ รวมความยาวของเทปทั้งสี่ประมาณ 10 ชั่วโมง

2. นำแถบบันทึกภาพและการพูดที่ได้รับการบันทึกแล้ว ไปถอดเป็นลายลักษณ์อักษร และทำเครื่องหมายตรงที่นักเรียนใช้ภาษาผิดและที่มีการแก้ไข เพื่อทำการศึกษาภาษาที่นักเรียนใช้ผิด และวิธีการแก้ไขที่เกิดขึ้น

3. จัดแบ่งภาษาที่นักเรียนใช้ผิด และวิธีการแก้ไขที่เกิดขึ้นออกเป็นประเภท ๆ ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เพื่อวิเคราะห์หาประเภทของภาษาที่นักเรียนใช้ผิด และวิธีแก้ไขภาษาที่ใช้ผิด

4. นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 3. ไปสร้างแบบสอบถามแนวความคิด และทัศนคติของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียนที่เกิดขึ้นในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม

5. นำภาพที่บันทึกไว้ไปตัดต่อเอาเฉพาะที่มีการใช้ภาษาผิดตามเกณฑ์ที่แยกประเภทไว้ เพื่อนำไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของแบบสอบถามแนวความคิด และทัศนคติของครูในการแก้ไข และเป็นแบบสอบถามวัดความสามารถของครูในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

หลังจากนั้นผู้วิจัยจะดำเนินการสร้างเครื่องมือดังนี้

1. แบบสอบถามแนวความคิดและทัศนคติของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิด

1.1 ศึกษาหาข้อมูลจากภาพเหตุการณ์การใช้ภาษาผิดที่ได้บันทึกไว้

1.2 ศึกษาหลักการและวิธีการสร้างแบบสอบถามจากหนังสือต่าง ๆ

1.3 สร้างแบบสอบถามชุดที่ 1 ขึ้นมาโดยใช้ข้อมูลจากข้อ 1.1 และ 1.2 ซึ่งจะประกอบด้วยคำถาม 2 ตอน ตอนแรกเพื่อต้องการทราบแนวความคิดของครูในการแก้ไขภาษาผิดของนักเรียนว่าครูมีวิธีแก้ไขภาษาผิดของนักเรียนอย่างไร ให้ใครเป็นคนที่แก้ และแก้เมื่อไร ตอนที่สองเพื่อต้องการทราบทัศนคติของครูในการแก้ไขว่าครูต้องการแก้ไขเป็นจำนวนมากน้อยเท่าไร จะแก้ไขภาษาที่ผิดประเภทใดมากที่สุด

1.4 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปใช้กับครูสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่กลุ่มศึกษา เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

1.5 แก้ไขปรับปรุงแบบสอบถาม และเสนออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบเป็นครั้งสุดท้ายก่อนนำไปใช้กับกลุ่มศึกษาที่ 2

2. แบบสอวัดความสามารถของครู ในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

2.1 นำภาพเหตุการณ์ที่นักเรียนใช้ภาษาผิด ซึ่งได้บันทึกไว้แล้วมาคัดเลือกเพื่อสร้างเป็นแบบสอวัดความสามารถของครูในการจำแนกและแก้ภาษาที่นักเรียนใช้ผิด โดยเลือกภาพเหตุการณ์การใช้ภาษาผิดของนักเรียนในด้านต่อไปนี้

2.1.1 การเลือกใช้คำผิด

2.1.2 การใช้โครงสร้างภาษาผิด

2.1.3 การให้ความหมายผิด

2.1.4 การละคำในที่จำเป็นต้องใช้ในประโยค

2.2 นำภาพที่เลือกไว้ไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อปรับปรุงแก้ไข

2.3 นำภาพที่อาจารย์ที่ปรึกษาเห็นชอบแล้วมาคัดต่อ และบันทึกลงในแถบบันทึกภาพ

2.4 สร้างแบบสอวัดความสามารถของครูในการแก้ไขเพื่อต้องการทราบว่า ครูสามารถจำแนกภาษาที่นักเรียนใช้ผิดจากแถบบันทึกภาพได้หรือไม่ และครูสามารถแก้ภาษาที่ใช้ผิดเหล่านั้นให้ถูกต้องได้หรือไม่

2.5 นำภาพที่คัดต่อและบันทึกไว้กับแบบสอถามที่สร้างขึ้นไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อแก้ไขปรับปรุงเป็นครั้งสุดท้ายก่อนนำไปใช้จริง

2.6 นำไปใช้กับครูในกลุ่มศึกษาที่ 2

ตัวอย่างแบบสอถามแนวความคิดและทัศนคติของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน

แบบสอถามฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อขอทราบทัศนคติ และแนวความคิดของครูสอนภาษาอังกฤษในการแก้ไขภาษาพูดของนักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องขณะทำการเรียนการสอนภายในห้องเรียน คำตอบที่ได้รับจะมีประโยชน์ต่อการพัฒนาวิธีการสอนภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้นต่อไป แบบสอถามนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

คำชี้แจง กรุณาตอบตามความเป็นจริงตามความรู้สึกและความคิดเห็นของท่านที่มีต่อการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด โดยกาเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่กำหนดให้

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1. ควรแก้ไขทุกครั้งที่นักเรียนพูดภาษาอังกฤษผิด					

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามแนวความคิดในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม

คำชี้แจง กรุณาตอบตามความเป็นจริงตามที่ท่านได้ปฏิบัติมา โดยกาเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่กำหนดให้

1. เมื่อกำลังฝึกให้นักเรียนพูดได้ตอบกันอย่างคล่องแคล่วโดยใช้กิจกรรมคู่หรือกลุ่ม ท่านได้ใช้วิธีการเหล่านี้บ่อยครั้งเพียงไร

ข้อความ	บ่อย ครั้ง ที่สุด	บ่อย ครั้ง	น้อย ครั้ง	น้อย ครั้ง ที่สุด	ไม่ เคย เลย
1.1 ยืนรอหน้าชั้นจนกว่ากิจกรรมเสร็จ					
1.2 เดินไปรอบ ๆ ห้องเพื่อฟังนักเรียนแต่ละคู่พูด					
1.3 ยืนฟังเฉพาะนักเรียนคู่ที่มีปัญหาเท่านั้น					

2. ขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่มอยู่นั้น ถ้านักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้อง ใครเป็นผู้แก้ไข บ่อยครั้งเพียงไร

ข้อความ	บ่อย ครั้ง ที่สุด	บ่อย ครั้ง	น้อย ครั้ง	น้อย ครั้ง ที่สุด	ไม่ เคย เลย
2.1 ตัวตนเอง					
2.2 เพื่อนนักเรียนที่อยู่ในคู่หรือกลุ่ม					
2.3 นักเรียนที่ใช้ภาษาผิด					

ตัวอย่างแบบสอวัดความสามารถของครูในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

คำชี้แจง เมื่อท่านได้ดูเหตุการณ์ทางภาษาที่นักเรียนกำลังใช้ภาษาอังกฤษได้ตอบกันแต่ละตอน
ขอให้ท่านได้ตอบคำถามในช่องว่างที่กำหนดให้

1. นักเรียนคนไหนใช้ภาษาไม่ถูกต้อง ชายหรือหญิง
2. นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องในประโยคไหน
3. ภาษาที่ถูกต้องคือ

ภาพเหตุการณ์นักเรียนหญิงกับนักเรียนชายกำลังพูดโต้ตอบกัน

นักเรียนหญิง : How much does it cost?

นักเรียนชาย : It costs one hundred baht.

นักเรียนหญิง : Here are you.

การเก็บข้อมูล

1. นำแบบสอบถามแนวความคิดและทัศนคติของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียนที่สร้างขึ้นไปใช้กับครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนอุ้มทอง เพื่อต้องการทราบแนวความคิดและทัศนคติของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียนในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม
2. ให้ครูจำแนกภาษาที่นักเรียนใช้ผิดขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม และแก้ภาษาที่ผิดนั้นให้ถูกต้อง โดยใช้แบบสอวัดความสามารถของครูที่สร้างขึ้นกับภาพบันทึกเหตุการณ์การใช้ภาษาผิดของนักเรียน ทดสอบครูทีละคนโดยการเปิดเครื่องบันทึกภาพ แล้วให้ครูตอบคำถามจากภาพเหตุการณ์ที่ดูเพื่อวิเคราะห์หาความสามารถของครูในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด
3. นำผลที่ได้จากข้อ 1 และข้อ 2 ไปวิเคราะห์ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เพื่อสรุปหาหลักการที่ครูใช้ในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน

วิธีการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่จะนำมาวิเคราะห์มีอยู่ 2 ตอน ซึ่งจะนำมาดำเนินการดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลที่ได้จากการบันทึกด้วยกล้องโทรทัศน์และเครื่องบันทึกเสียง เพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลในการสร้างเครื่องมือ จะนำมาศึกษาตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเหตุการณ์ที่นักเรียนใช้ภาษาผิดและการแก้ไขที่เกิดขึ้นจากภาพที่บันทึกไว้
2. แยกประเภทของภาษาพูดที่นักเรียนใช้ผิดออกเป็น 4 ประเภท โดยใช้เกณฑ์การแยกประเภทดังนี้ คือ
 - 2.1 การเลือกใช้คำผิด (lexical errors)
 - 2.2 การใช้โครงสร้างภาษาผิด (syntactic errors)
 - 2.3 การให้ความหมายผิด (communication errors)
 - 2.4 การละคำ (omission)

ตัวอย่าง

2.1 การเลือกใช้คำผิด (lexical errors) ได้แก่ ภาษาที่นักเรียนใช้ผิด เนื่องจากการเลือกใช้คำไม่ถูกต้องตามที่ควรเป็นในประโยค การใช้ภาษาไทยแทนภาษาอังกฤษในคำบางคำที่นี้กรุปศัพท์ไม่ออก เช่น

---> A : Do you like the weather today?

B : Yes, ... it's comfortable.

2.2 การใช้โครงสร้างภาษาผิด (syntactic errors) การใช้ภาษาไม่ถูกต้องในเรื่องของการใช้กาลให้สอดคล้องกัน (tense agreement) การใช้หน่วยเสียง (morphology) ห้ายคำเพื่อแสดงความเป็นพหูพจน์หรืออื่น ๆ การเรียงลำดับคำในประโยค (word order) และอื่น ๆ เช่น

---> A : Who will Alisa go with?

B : She go with ... She go with ... her dog ...
her dog.

หรือ

A : How long Jim and Jane spend their holiday?

---> B : They ... They will spend their holiday for
two weeks.

2.3 การให้ความหมายผิด (communication errors) เป็นการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องที่ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจความหมายที่ต้องการสื่อ หรือทำให้ความหมายผิดเพี้ยนไป เช่น

A : How long been ... How long have you been working
working there?

---> B : Since ... Since I am born.

A : โอ้โอ้ เกิดมาปฏิบัติงานเลยใช่ไหม

2.4 การละคำ (omission) เป็นการใช้ภาษาผิดเนื่องจากไม่ได้ใช้คำบางคำในประโยคในที่ที่จำเป็นต้องใช้ ซึ่งการละคำนี้อาจเกิดกับคำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และอื่น ๆ เช่น

A : ... How will Jim and Jame travel there?

---> B : They ____ travel there by plane ... by plane.

3. จัดแยกวิธีการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด ออกเป็น 4 วิธี โดยใช้เกณฑ์ดังนี้ คือ

3.1 การแก้ไขโดยครู (teacher correction)

3.2 การแก้ไขโดยเพื่อน (peer correction)

3.3 การแก้ไขด้วยตัวเอง (self correction)

3.4 การไม่แก้ไข (no correction)

ตัวอย่าง

3.1 การแก้ไขโดยครู ซึ่งครูอาจใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่งเหล่านี้ คือ

3.1.1 บอกให้เพื่อนนักเรียนแก้ไขให้ (ไม่มีตัวอย่าง)

3.1.2 ใช้การแนะหรือการแสดงให้เห็นที่ผิดเพื่อแก้ไขตัวเอง (ไม่มีตัวอย่าง)

3.1.3 ครูแก้ไขเอง โดยการบอกคำที่ถูกต้องให้ เช่น

---> A : How long with ... How long will Sak spend her holiday?

B : He spend his holi ____ เอ้อ his. He spend his holiday for ____

---> ครู : He will spend.

B : He will spend his เอ้อ holiday for ten days.

3.2 การแก้ไขโดยเพื่อน ขณะที่ทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม เพื่อนอาจแก้ไขให้โดยการ

3.2.1 เพื่อนแนะหรือแสดงให้เห็นที่ผิด เช่น

A : My name is Floythong ... Floythong.

B : What are you?

A : Me is a nurse ... nurse.

---> B : Me?

A : เอ้อ I ... I am a nurse

B ได้พูดในเชิงถามว่า ใช้คำว่า Me แทนหรือ ซึ่งที่ถูกต้องควรเป็นคำว่า "I" แต่ B ไม่ได้แก้ไขหรือบอกคำที่ถูกต้องให้ A ทราบ เพียงแค่ชี้บอกตำแหน่งคำที่ผิด ซึ่ง A ก็ได้แก้ไขตัวเอง

3.2.2 เพื่อนแก้ไขเองโดยการบอกคำที่ถูกต้องให้ เช่น

A : ... How long will Alisa spend two holiday?

---> B : her holiday

A : spend her holiday

3.3 การแก้ไขด้วยตัวเอง ซึ่งจะเกิดขึ้นในทันทีที่นักเรียนใช้ภาษาผิด โดยไม่ต้องให้ผู้อื่นแก้ไขหรือแนะให้ เช่น

A : Where was Pier born?

---> B : Pier born ... Pier was born in France.

3.4 การไม่แก้ไข เมื่อนักเรียนใช้ภาษาผิดจะไม่ได้รับการแก้ไข ซึ่งอาจเกิดเนื่องจากครูไม่ได้ยินหรือเพื่อน ๆ ไม่สนใจ ซึ่งมักเกิดกับการใช้ภาษาผิดในเรื่องโครงสร้างซึ่งไม่ทำให้ขาดความเข้าใจ เช่น

A : ... Who will Alisa go with?

B : She go with ... She go with ... her dog ...

her dog. How will Jim and Jane travel there?

---> A : They travel there by plane ... by plane.

4. นำผลที่ได้ไปสร้างเป็นแบบสอบถามแนวความคิดและทัศนคติของครูในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

ตอนที่ 2 ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามแนวความคิดและทัศนคติของครูในการแก้ไข และแบบสอบถามวัดความสามารถในการแก้ไขนำมาดำเนินการดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามแนวความคิดและทัศนคติของครูในการแก้ไขในหัวข้อต่อไปนี้

- 1.1 การแก้ไขภาษาที่ใช้ผิดทั้งหมด หรือเป็นบางส่วน หรือไม่มีการแก้ไข
- 1.2 การแก้ไขภาษาที่ใช้ผิดประเภทใด เป็นจำนวนเท่าไร
- 1.3 การแก้ไขเมื่อไร ระหว่างกิจกรรม หรือหลังกิจกรรม
- 1.4 ให้ใครเป็นผู้แก้ไข ครู เพื่อนนักเรียน นักเรียนที่ใช้ภาษาผิด
- 1.5 ใช้วิธีการอย่างไร เข้าไปเติมฟังกตามโต๊ะ ใช้บัตรบันทึก ใช้เครื่องบันทึกเสียง

หรืออื่น ๆ

2. แจกแจงความถี่ของคำตอบที่ได้รับ แล้วหาค่าเป็นจำนวนร้อยละเพื่อสรุปหาความสัมพันธ์ของทัศนคติของครูและแนวความคิดของครูในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

3. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามวัดความสามารถในการแก้ไขเพื่อต้องการทราบถึง

- 3.1 จำนวนของภาษาที่ใช้ผิดที่ครูสามารถจำแนกได้
- 3.2 จำนวนของภาษาที่ใช้ผิดที่ครูสามารถแก้ไขได้
- 3.3 จำนวนของภาษาที่ใช้ผิดที่ครูต้องการแก้ไข
- 3.4 ประเภทของภาษาที่ใช้ผิดที่ครูสามารถจำแนกได้
- 3.5 ประเภทของภาษาที่ใช้ผิดที่ครูสามารถแก้ไขได้
- 3.6 ประเภทของภาษาที่ใช้ผิดที่ครูต้องการแก้ไข

4. นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 2 และ 3 มาสรุปเป็นหลักการที่ครูใช้แก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียนตามหัวข้อต่อไปนี้

- 4.1 แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดหรือไม่
- 4.2 ใครเป็นผู้แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด
- 4.3 ภาษาที่ใช้ผิดประเภทใดต้องแก้ไข
4. แก้ไขเมื่อไร
- 4.5 ใช้วิธีอะไรแก้ไขภาษาที่ใช้ผิด

5. สรุปผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษากับครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทอง จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 13 คน และเพื่อให้ผลการวิจัยเป็นไปตามลำดับ จึงขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตาม ลำดับของการศึกษาดังนี้

ตอนที่ 1 ประเภทของภาษาที่นักเรียนใช้ผิด และวิธีการแก้ไขที่เกิดขึ้นภายในห้องเรียน

ข้อมูลในส่วนนี้ได้จากการศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษาอังกฤษของครูและนักเรียน ที่เป็นกลุ่มศึกษาที่ 1 โดยการบันทึกภาพและเสียงลงบนเทปบันทึกภาพ ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดและการ แก้ไขภาษาผิดที่เกิดขึ้น และได้รับการบันทึกไว้เพื่อนำมาศึกษาเพื่อต้องการตรวจสอบว่าข้อมูลที่ได้เป็น ไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้หรือไม่ และเพื่อต้องการนำข้อมูลที่ได้ไปใช้สร้างเป็นเครื่องมือเพื่อศึกษาทัศนคติ และแนวความคิดของครูในการใช้แก้ไขภาษาผิดของนักเรียน และเป็นเครื่องมือใช้ในการสอบวัด ความสามารถของครูในการจำแนกและแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

ตอนที่ 2 ทัศนคติของครูที่มีต่อการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน

ตอนที่ 3 แนวความคิดของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียนในกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม

ข้อมูลในตอนที่ 2 และตอนที่ 3 ได้จากการตอบแบบสอบถามแนวความคิด และ ทัศนคติที่ครูใช้ในการแก้ไขภาษาผิดของนักเรียน จากครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองที่เป็นกลุ่มศึกษา ที่ 2 โดยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามหัวข้อดังต่อไปนี้

- ประเภทของภาษาผิดที่ได้รับการแก้ไข
- เวลาที่แก้ไขภาษาที่ใช้ผิด
- ผู้แก้ไขนักเรียนที่ใช้ภาษาผิด
- วิธีการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

ตอนที่ 4 ความสามารถของครูในการจำแนกและแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

ข้อมูลตอนนี้นำมาจากการทำแบบสอบถามวัดความสามารถของครูในการจำแนกและแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดของครูที่เป็นกลุ่มศึกษาที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเสนอตามหัวข้อตามลำดับต่อไปนี้

- จำนวนภาษาที่นักเรียนใช้ผิดที่ครูสามารถจำแนกได้
- จำนวนภาษาที่นักเรียนใช้ผิดที่ครูสามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้
- จำนวนภาษาที่นักเรียนใช้ผิดที่ครูต้องการแก้ไข
- ประเภทของภาษาที่นักเรียนใช้ผิดที่ครูสามารถจำแนกได้
- ประเภทของภาษาที่นักเรียนใช้ผิดที่ครูสามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้
- ประเภทของภาษาที่นักเรียนใช้ผิดที่ครูต้องการแก้ไข

ตอนที่ 5 หลักการของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียนในกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม

ข้อมูลของตอนนี้นำมาจากการสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอน 2 ตอน 3 และ

ตอน 4 มาเป็นหลักการของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทงที่ใช้ในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียนในกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม ตามหัวข้อต่อไปนี้

- ครูจะแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดหรือไม่
- ใครเป็นผู้แก้ไขนักเรียนที่ใช้ภาษาผิด
- ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดประเภทใดที่ครูแก้ไข
- เวลาที่ครูใช้แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด
- วิธีแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ประเภทของภาษาที่นักเรียนใช้ผิด และวิธีการแก้ไขที่เกิดขึ้นภายในห้องเรียน

จากการศึกษาพฤติกรรมการใช้ภาษาของครูและนักเรียนที่เป็นกลุ่มศึกษากลุ่มแรก จำนวน 3 บทเรียน เป็นเวลา 3 สัปดาห์ พบว่า นักเรียนมีการใช้ภาษาผิดในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่มตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยมีรายละเอียดของภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในแต่ละประเภทดังต่อไปนี้

1. ประเภทของภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

1.1 การเลือกใช้คำผิด ผู้วิจัยพบว่าภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในประเภทนี้มีลักษณะดังนี้

1.1.1 ใช้คำไม่สอดคล้องกับคำถาม ได้แก่ การที่ผู้ถามต้องการถามในเรื่องสิ่งหนึ่ง แต่ผู้ตอบให้คำตอบโดยใช้คำไม่ตรงกับสิ่งที่ถาม เนื่องจากผู้ตอบพะวงในการใช้ประโยคให้ถูกต้องตามรูปแบบประโยคที่กำหนดไว้ จึงทำให้จำไม่ได้ว่าผู้ถามต้องการถามถึงอะไร เช่น

A : Would you like to read a letter?

---> B : No, thank you. If I were you, I would stop
reading books

1.1.2 ใช้คำไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ที่กำหนดไว้ เมื่อครูกำหนดให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์การซื้อขาย ปรากฏว่า นักเรียนได้ใช้คำไม่เหมาะสมกับบทบาทที่ตนเองได้รับ เช่น

A (คนขาย) : What size do you wear?

B (คนซื้อ) : ... free size, sir.

คำอธิบาย การที่ B ซึ่งเป็นคนซื้อ ใช้คำตอบรับกับ A ที่เป็นคนขาย ด้วยคำว่า "sir" เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องตามสภาพจริงโดยทั่ว ๆ ไป การใช้คำว่า sir ควรใช้กับผู้มีสถานะทางสังคมที่สูงกว่า เช่น นักเรียนใช้กับครู ลูกน้องใช้กับเจ้านาย หรือ คนขายใช้กับคนซื้อ เป็นต้น

1.1.3 ใช้คำไม่สอดคล้องกับบริบท นักเรียนใช้คำบรรยายลักษณะหรือคำคุณศัพท์ในประเภทหนึ่งไปบรรยายลักษณะของคำนามอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งไม่อาจใช้คำคุณศัพท์นั้นบรรยายได้ เช่น

A : Do you like the weather today?

---> B : Yes, ... it's comfortable .

คำอธิบาย คำว่า "comfortable" หมายถึง สบาย ใช้อธิบายสภาพของการใช้สิ่งของบางอย่าง เช่น chair แต่ไม่ใช้คำนี้เพื่ออธิบายสภาพอากาศ

1.2 การใช้โครงสร้างภาษาผิด นักเรียนได้ใช้ภาษาในประเภทนี้ผิดในลักษณะ
ต่อไปนี้

1.2.1 เรียงลำดับคำในประโยคผิด นักเรียนใช้คำได้ถูกต้องแต่เรียงลำดับ
ของคำในประโยคผิด เช่น

---> A : It costs one hundred baht. Here are you.

คำอธิบาย ที่ถูกต้องควรเป็น Here you are.

1.2.2 ใช้กริยา ing ในตำแหน่งของกริยาช่องที่ 1 เช่น

A : Would you like to working here?

1.2.3 ใช้กริยาช่องที่ 1 ในตำแหน่งของกริยา -ing เช่น

A : I would stop drinking coffee

---> B : What's wrong with drink.

1.2.4 ใช้กริยาในรูปพิเศษไม่ถูกต้อง เช่น

---> A : No, thank you. If I was you, I would stop ...

1.2.5 ใช้รูปแบบประโยคคำตอบไม่สอดคล้องกับประโยคคำถาม เช่น

A : How do you like folk music?

---> B : No, it's boring.

1.2.6 ใช้ปฏิเสธซ้อนปฏิเสธ เช่น

---> A : It doesn't do me no harm.

1.3 การให้ความหมายผิด พบว่า นักเรียนมีการใช้ภาษาผิดในลักษณะนี้ดังต่อไปนี้

1.3.1 ให้ความหมายที่ไม่สอดคล้องกับความจริง เช่น

A : How long ... How long have you been working
there?

---> B : Since ... Since I am born .

A : โอ้โฮ เกิดมาปฏิบัติงานเลยใช่ไหม

1.3.2 ให้คำตอบในความหมายที่ไม่สอดคล้องกับคำถาม เช่น

A : How long have you been working there?

B : Five years ago

1.3.3 ให้ความหมายไม่ตรงกับที่ต้องการถาม เช่น

---> A : What do you like food in school canteen?

คำอธิบาย นักเรียนใช้คำถามในความหมายว่า "คุณชอบอาหารอะไรในโรงอาหารของโรงเรียน" แต่ความจริงนักเรียนต้องการถามว่า "คุณชอบอาหารในโรงอาหารของโรงเรียนอย่างไร" หรือ How do you like food in school canteen?

1.3.4 ให้ความหมายโดยใช้สำนวนไม่ตรงกับที่ต้องการตอบ เช่น

A : How do you like to study Uthong School?

---> B : It at all.

คำอธิบาย นักเรียนต้องการตอบในความหมายกลาง ๆ คือ ทั้งชอบและไม่ชอบ ซึ่งใช้สำนวนว่า "It's all right" แต่นักเรียนคงจำสำนวนที่ใช้ไม่ได้ จึงใช้ It at all. แทน

1.4 การละคำ หมายถึง การที่นักเรียนไม่ได้ใช้คำใดคำหนึ่งในประโยคที่ต้องการสื่อ เป็นเหตุให้ประโยคนั้นมีความที่ไม่สมบูรณ์ หรือมีโครงสร้างภาษาที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งได้พบในลักษณะดังต่อไปนี้

1.4.1 ละคำ Question word. เช่น

---> A : Do you think of short dress?

คำอธิบาย ประโยคที่ถูกต้องคือ What do you think of short dress? ซึ่งเมื่อนักเรียนละคำ "what" ข้อความของประโยคจึงมีความหมายเปลี่ยนไป

1.4.2 ละคำบุพบท เช่น

A : How do you like to study Uthong School?

1.4.3 ละคำกริยาช่วย เช่น

A : How much it cost?

คำอธิบาย ประโยคที่ถูกต้อง คือ How much does it cost?

1.4.4 ละวสีหรือประโยค ซึ่งเกิดขึ้นในลักษณะที่ผู้ตอบให้คำตอบไม่ครบตามที่ผู้ถามต้องการ เช่น

A : How do you like uniform for student?

B : I like it. _____

คำอธิบาย ผู้ถามต้องการถามว่า "ชอบอย่างไร" แต่ผู้ตอบบอกเพียง "ฉันชอบเครื่องแบบ" แต่ไม่บอกว่าชอบอย่างไร ประโยคที่ถูกต้องควรเป็น "I like it very much" หรือ "I like it because it's polite" เป็นต้น

2. วิธีการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

ผู้วิจัยได้ศึกษาพฤติกรรมการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดของครูและนักเรียน จากภาพและเสียงที่บันทึกไว้ พบว่า วิธีการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 การแก้ไขโดยครู หมายถึง การที่ครูเป็นผู้เริ่มต้นแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด ซึ่งพบว่าครูมีวิธีการดังต่อไปนี้

2.1.1 ครูแก้ไขเอง โดยบอกคำที่ถูกต้องให้ เช่น

A : What kind of car do you want to [selt]?

---> ครู : sell

A : What kind of car do you wand to sell?

2.1.2 ครูเรียกนักเรียนคนอื่นให้ช่วยแก้ไขให้ เช่น

A : I doesn't do me any harm

ครูถาม B : เขาพูดถูกไหม

B : ไม่ถูก

---> ครู : เออ ไม่ถูกอย่างไร

B : do me any harm

ครู : ไม่ คำแรกคำแรก

A+B : It

ครู : พุคใหม่ พุคใหม่

A : It doesn't do me any harm

2.1.3 ครูใช้การแนะหรือแสดงให้เห็นที่ผิดเพื่อให้นักเรียนแก้ไขตัวเอง พบว่า
ครูชี้แนะในลักษณะเหล่านี้ คือ

2.1.3.1 ครูให้นักเรียนพูดใหม่ทั้งประโยค เช่น

A : Would you like to working so hard?

---> ครู : อ้อ ชื้อ เอาใหม่ซิ

2.1.3.2 ครูพูดซ้ำคำที่อยู่ข้างหน้าคำที่ผิด เช่น

A : Here are you

---> ครู : Here

A : Here you are

2.2 การแก้ไขโดยเพื่อน ในกิจกรรมคู่หรือกลุ่มเพื่อนได้เป็นผู้เริ่มต้นแก้ไขภาษาที่
ใช้ผิด ในวิธีการดังนี้

2.2.1 เพื่อนแก้ไขเอง โดยการบอกคำที่ถูกต้องให้ เช่น

A : Would you like to drinking a lot of coffee?

---> B : to drink

A : Would you like to drink a lot of coffee?

2.2.2 เพื่อนชี้แนะหรือแสดงให้เห็นที่ผิด

A : Myname is Floythong ... Floythong

B : What are you?

A : Me is a nurse ... nurse

---> B : Me?

A : เอ้อ I ... I am a nurse

คำอธิบาย B พูดในเชิงถามว่าใช้คำว่า Me แทนหรือสิ่งที่ถูกต้องควรเป็นคำว่า "I" แต่
B ไม่ได้แก้ไขหรือบอกคำที่ถูกต้องให้ A ทราบ เพียงชี้บอกตำแหน่งคำที่ผิด ซึ่ง A ก็ได้แก้ไขตัวเอง

2.3 แก้วโดยนักเรียนที่ใช้ภาษาผิด จากการศึกษาจากภาพที่บันทึกไว้ พบว่านักเรียนได้แก้วของตัวเองด้วยวิธีการต่อไปนี้

2.3.1 แก้วตัวเองในทันทีที่พูดภาษาผิด โดยไม่ต้องให้ผู้อื่นแก้วหรือแนะให้ เช่น

A : What size do you wear?

B : Fourteen years เอ้ย (หัวเราะ) Fourteen please

2.3.2 แก้วโดยการถามครู การแก้วขึ้นเกิดในลักษณะที่นักเรียนไม่ทราบว่า จะพูดอะไรคือ จึ่งถามครู เช่น

A : Would you like to drink ...

---> คิมอะไร

ครู : drink อะไรก็ได้

A : drink coffee

ครู : เออ

B : No, thank you.

2.4 การไม่แก้ว จากการศึกษาภาพที่บันทึกไว้ พบว่า มีภาษาที่ใช้ผิดจำนวนหนึ่งที่ไม่ได้รับการแก้ว โดยมากมักเกิดขึ้นในขณะที่ครูไม่ได้ยืนฟังในคู่หรือกลุ่มนั้น อาจเป็นเพราะเพื่อนไม่รู้หรือไม่สนใจที่จะแก้ว ตัวอย่างเช่น

A : What do you like jeans?

---> B : I think ... I think it...it's very good.

คำอธิบาย ประโยคที่ถูกต้องที่ A ต้องใช้คือ How do you like jeans? เพราะสถานการณ์กำหนดให้ A ถามความรู้สึก B เกี่ยวกับยีนส์ ซึ่ง B ก็ได้ตอบความรู้สึกของตนเองออกไปโดยไม่ได้อินใจว่า A ใช้ประโยคถูกต้องหรือไม่ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ B คิดว่า A พูดถูกต้องแล้วก็ได้

ตอนที่ 2 ทักษะของครูที่มีต่อการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน

ข้อมูลของตอนที่ี้ได้จากการนำแบบสอบถามแนวความคิดและทักษะของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียนไปใช้กับครูสอนภาษาอังกฤษ โรงเรียนอุทุมพรพิสัยที่เป็นกลุ่มศึกษาที่ 2

แบบสอบถามในส่วนที่ 1 นี้ ประกอบด้วยข้อความ 18 ข้อความ (ดูภาคผนวก)

ข้อ 1 - 9 เป็นข้อความที่ใช้วัดทัศนคติด้านการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน

ข้อ 10 - 18 เป็นข้อความที่ใช้วัดทัศนคติด้านจำนวนภาษาผิดที่ควรได้รับการแก้ไข

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้รับมาให้คะแนน โดยข้อความประเภทยกย่อง (Favorable statement) ให้คะแนนเป็น 4, 3, 2, 1 และ 0 เมื่อผู้ตอบทำเครื่องหมายในช่อง เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ตามลำดับ ถ้าเป็นข้อความประเภทยกย่อง (unfavorable statement) ให้คะแนนเป็น 0, 1, 2, 3 และ 4 เมื่อผู้ตอบทำเครื่องหมายในช่องเห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งตามลำดับ

เกณฑ์การแปลผลการให้คะแนน มีดังนี้

คะแนน 0-4.5 คะแนน แสดงว่าทัศนคติในด้านนี้ผู้ตอบไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คะแนน 4.6-13.5 คะแนน แสดงว่าทัศนคติในด้านนี้ผู้ตอบไม่เห็นด้วย

คะแนน 13.6-22.5 คะแนน แสดงว่าทัศนคติในด้านนี้ผู้ตอบไม่แน่ใจ

คะแนน 22.6-31.5 คะแนน แสดงว่าทัศนคติในด้านนี้ผู้ตอบเห็นด้วย

คะแนน 31.6-36.0 คะแนน แสดงว่าทัศนคติในด้านนี้ผู้ตอบเห็นด้วยอย่างยิ่ง

เรีอรวมคะแนนที่ใช้วัดทัศนคติของครูในแต่ละด้านของครูแต่ละคน ผลการวิเคราะห์ปรากฏ

ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้วัดทัศนคติด้านการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน ของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทอง จำนวน 13 คน มีจำนวนข้อความที่ใช้สอบถามทั้งหมด 9 ข้อ ปรากฏว่ามีครูได้คะแนนรวมอยู่ในเกณฑ์เห็นด้วยอย่างยิ่ง จำนวน 2 คน คือคนที่ 6 และ 7 ครูที่เหลือจำนวน 11 คน มีคะแนนรวมของแต่ละคนอยู่ในเกณฑ์เห็นด้วย

ตาราง 1 แสดงผลของคะแนนที่ได้จากการวัดทัศนคติของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทอง ด้านการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน

ครูคนที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
คะแนนรวม	27	30	29	29	29	35	35	30	29	27	27	27	27

จากตาราง 1 แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองทุกคน เห็นด้วยกับการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน และเป็นที่สังเกตว่ามีครู 2 คน ที่คะแนนรวมอยู่ในเกณฑ์เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้วัดทัศนคติด้านจำนวนภาษาผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการแก้ไขของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพร จำนวน 13 คน มีจำนวนข้อความที่ใช้สอบถามทั้งหมด 9 ข้อ ปรากฏว่ามีครูได้คะแนนรวมในเกณฑ์เห็นด้วยอย่างยิ่งจำนวน 9 คน และคะแนนรวมอยู่ในเกณฑ์เห็นด้วยจำนวน 4 คน ดังตาราง 2

ตาราง 2 แสดงผลของคะแนนที่ได้จากการวัดทัศนคติของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพร ด้านจำนวนภาษาผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการแก้ไข

ครูคนที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
คะแนนรวม	33	37	33	28	34	35	32	33	31	34	35	27	29

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งในการที่ภาษาที่นักเรียนใช้ผลิตภัณฑ์ทั้งหมดได้รับการแก้ไข และเมื่อพิจารณาในส่วนรวมทั้งหมด จะเห็นได้ว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรทุกคนเห็นด้วยที่ภาษาผลิตภัณฑ์ทั้งหมดของนักเรียนได้รับการแก้ไข

ตอนที่ 3 แนวความคิดของครูในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม
ข้อมูลต่อไปนี้ได้จากการตอบแบบสอบถามแนวความคิดและทัศนคติของครูในการแก้ไขการใช้
ภาษาผิดของนักเรียนในส่วนที่ 2 ซึ่งประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดใน
ขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม เพื่อต้องการทราบแนวความคิดของครูที่ใช้แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด และ
ระดับครั้งของการทำการแก้ไข ในหัวข้อต่อไปนี้

1. ประเภทของภาษาผิดที่ได้รับการแก้ไข
2. เวลาที่แก้ไขภาษาที่ใช้ผิด
3. ผู้แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด
4. วิธีการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

คำถามในแต่ละหัวข้อ มีคำตอบให้ผู้ตอบได้เลือกตอบตามระดับครั้งที่ผู้ตอบคิดว่าตนเองได้
กระทำหรือผู้อื่นได้กระทำ คือ บ่อยครั้งที่สุด บ่อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งที่สุด และไม่เคยเลย (ดู
ภาคผนวก)

ในการวิเคราะห์ข้อมูล เนื่องจากกลุ่มที่ทำการศึกษามีจำนวนน้อย เพื่อป้องกันไม่ให้ข้อมูล
ที่ได้กระจายมากเกินไป ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้กำหนดเกณฑ์เพื่อแปลความหมายของการกระทำไว้ดังนี้

- ถ้าผู้ตอบเลือกตอบในช่องบ่อยครั้งที่สุดและบ่อยครั้ง หมายความว่า ครูผู้ตอบมีความเห็นว่า
คำตอบนั้นได้กระทำหรือได้รับการกระทำในระดับบ่อยครั้ง
- ถ้าผู้ตอบเลือกตอบในช่องน้อยครั้งที่สุดและน้อยครั้ง หมายความว่า ครูผู้ตอบมีความเห็นว่า
คำตอบนั้นได้กระทำหรือได้รับการกระทำในระดับน้อยครั้ง
- ถ้าผู้ตอบเลือกตอบในช่องไม่เคยเลย แสดงว่าครูผู้ตอบมีความเห็นว่าคำตอบนั้นไม่เคย
ได้กระทำหรือไม่เคยได้รับการกระทำเลย

หลังจากที่นำข้อมูลในตอนนี้มาวิเคราะห์ ปรากฏผลตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ประเภทของภาษาผิดที่ได้รับการแก้ไข

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามในข้อ 3 เพื่อต้องการทราบความคิดเห็นของ
ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพร จำนวน 13 คน ว่าได้แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดที่เกิดขึ้นใน
ขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม ในประเภทใด ปรากฏว่า ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในประเภทการเลือกใช้

คำผิด ครู 5 คนหรือร้อยละ 38.46 มีความเห็นว่า ครูได้แก้ไขภาษาที่ใช้ผิดประเภทนี้ในระดับน้อยครั้ง
ครู 8 คนหรือร้อยละ 61.54 มีความเห็นว่า ครูได้แก้ไขภาษาที่ใช้ผิดประเภทนี้ในระดับบ่อยครั้ง
ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในประเภทการใช้โครงสร้างภาษาผิด ครู 1 คน หรือร้อยละ 7.69 มีความเห็น
ว่าครูได้แก้ไขภาษาที่ใช้ผิดประเภทนี้ในระดับน้อยครั้ง ครู 12 คน หรือร้อยละ 9.31 มีความเห็นว่า
ครูได้แก้ไขภาษาที่ใช้ผิดประเภทนี้ในระดับบ่อยครั้ง ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในประเภทการให้ความหมาย
ผิด ครูจำนวน 2 คน หรือร้อยละ 15.38 มีความเห็นว่าครูได้แก้ไขภาษาที่ใช้ผิดประเภทนี้ในระดับน้อย
ครั้ง ครูจำนวน 11 คน หรือร้อยละ 84.62 มีความเห็นว่าครูได้แก้ไขภาษาผิดประเภทนี้ในระดับ
บ่อยครั้ง ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในประเภทการละคำในประโยค ครูจำนวน 3 คนหรือร้อยละ 23.08
มีความเห็นว่าครูได้แก้ไขภาษาผิดประเภทนี้ในระดับน้อยครั้ง ครูจำนวน 10 คนหรือร้อยละ 76.92
มีความเห็นว่าครูได้แก้ไขภาษาผิดประเภทนี้ในระดับบ่อยครั้ง ดังตาราง 3 (จำนวนร้อยละ คัดจาก
จำนวนครูทั้งหมด 13 คน)

ตาราง 3 แนวความคิดของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรพิสัยเกี่ยวกับประเภทของภาษาผิดที่ครู
ได้ทำการแก้ไขในขณะที่ทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม

ประเภทของภาษาที่ใช้ผิด	ไม่ได้แก้ไข		ได้แก้ไข			
			น้อยครั้ง		บ่อยครั้ง	
	จำนวนครู	ร้อยละ	จำนวนครู	ร้อยละ	จำนวนครู	ร้อยละ
การเลือกใช้คำผิด	-	-	5	38.46	8	61.54
การใช้โครงสร้างภาษาผิด	-	-	1	7.69	12	92.31
การให้ความหมายผิด	-	-	2	15.38	11	84.62
การละคำในประโยค	-	-	3	23.08	10	76.92

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรพิสัยทุกคนมีความเห็นว่าได้
แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดทุกประเภท ได้แก่ การเลือกใช้คำผิด การใช้โครงสร้างภาษาผิด การให้
ความหมายผิด และการละคำในประโยค นอกจากนั้นครูส่วนใหญ่ยังมีความเห็นว่าได้แก้ไขภาษาที่
นักเรียนใช้ผิดทุกประเภทในระดับบ่อยครั้ง

2. เวลาที่แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในข้อที่ 4 จากแบบสอบถาม พบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทอง จำนวน 13 คน ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับช่วงเวลาที่คุณครูได้แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดที่เกิดขึ้น ในขณะที่ทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แนวความคิดของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองเกี่ยวกับเวลาที่ครูทำการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

ช่วงเวลาของการแก้ไขภาษาผิด	ไม่ได้ทำ		ได้ทำ			
			น้อยครั้ง		บ่อยครั้ง	
	จำนวนครู	ร้อยละ	จำนวนครู	ร้อยละ	จำนวนครู	ร้อยละ
ทันทีที่นักเรียนพูดภาษาผิด	2	15.38	8	61.54	3	23.08
เมื่อนักเรียนพูดจบประโยคแล้ว	-	-	1	7.69	12	92.31
ในช่วงหยุดตามธรรมชาติของการสนทนา	1	7.69	7	53.85	5	38.46
เมื่อกิจกรรมเสร็จแล้ว	1	7.69	8	61.54	4	30.77

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองมีความเห็นว่า การแก้ไขทันทีที่นักเรียนพูดภาษาผิด การแก้ไขในช่วงหยุดตามธรรมชาติของการสนทนาและการแก้ไขเมื่อกิจกรรมเสร็จแล้ว เป็นช่วงเวลาของการแก้ไขที่คุณครูได้ทำในระดับน้อยครั้ง การแก้ไขเมื่อนักเรียนพูดจบประโยคแล้ว เป็นช่วงเวลาของการแก้ไขที่คุณครูได้ทำในระดับบ่อยครั้ง หรือหมายความว่า ครูได้แก้ไขภาษาผิดในทันทีที่นักเรียนพูดภาษาผิด แก้ไขภาษาผิดในช่วงหยุดตามธรรมชาติของการสนทนา และแก้ไขภาษาผิดเมื่อกิจกรรมเสร็จแล้วในระดับน้อยครั้ง แต่ครูได้แก้ไขภาษาผิดเมื่อนักเรียนพูดจบประโยคแล้วในระดับบ่อยครั้ง

และเป็นที่สังเกตว่า การแก้ไขทันทีที่นักเรียนพูดภาษาผิด การแก้ไขเมื่อนักเรียนพูดจบ ประโยคแล้ว และการแก้ไขในช่วงหยุดตามธรรมชาติของการสนทนา เป็นการแก้ไขที่เกิดขึ้นในระหว่าง ทำกิจกรรม ดังนั้นจะเห็นได้ว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองคิดว่าได้ทำการแก้ไขภาษาที่นักเรียน ใช้ผิด ทั้งในระหว่างกิจกรรมและหลังกิจกรรม

3. ผู้แก้ไขนักเรียนที่ใช้ภาษาผิด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ข้อที่ 2 ของแบบสอบถาม เพื่อต้องการทราบว่าใครเป็นผู้แก้ไข นักเรียนที่ใช้ภาษาผิด ในขณะที่ทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม และระบับครั้งของการแก้ไขปรากฏว่า ครูสอน ภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองจำนวน 13 คน ได้แสดงความคิดเห็นตามตาราง 5

ตาราง 5 แนวความคิดของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองเกี่ยวกับผู้ทำการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม

คนแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด	ไม่มีการแก้ไข		มีการแก้ไข			
	จำนวนครู	ร้อยละ	น้อยครั้ง		บ่อยครั้ง	
			จำนวนครู	ร้อยละ	จำนวนครู	ร้อยละ
ครูเป็นผู้แก้ไขภาษาผิดเอง	-	-	1	7.69	12	92.31
ครูเรียกนักเรียนคนอื่นให้ช่วยแก้ไข	-	-	12	92.31	1	7.69
ครูชี้แนะนักเรียนที่ใช้ภาษาผิดให้แก้ไขตัวเอง	-	-	2	15.38	11	84.62
เพื่อนนักเรียนเป็นผู้แก้ไขภาษาผิดเอง	3	23.08	6	46.15	4	30.77
เพื่อนนักเรียนเป็นผู้ชี้แนะ	2	15.38	11	84.62	-	-
นักเรียนใช้ภาษาผิดแก้คำพูดด้วยตัวเอง	4	30.77	8	61.54	1	7.69
นักเรียนใช้ภาษาผิดแก้โดยการถามครู	3	23.08	7	53.85	3	23.08
นักเรียนใช้ภาษาผิดแก้โดยการถามเพื่อน	-	-	7	53.85	6	46.15

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองคิดว่าการแก้ไขโดยครูเป็นผู้แก้ไขภาษาผิดเอง และการแก้ไขโดยครูชี้แนะนักเรียนที่ใช้ภาษาผิดให้แก้ไขตัวเองเป็นการแก้ไขที่เกิดขึ้นในระดับบ่อยครั้ง ส่วนการแก้ไขโดยครูเรียกนักเรียนคนอื่นให้ช่วยแก้ไข การแก้ไขโดยเพื่อนนักเรียนเป็นผู้แก้ไขภาษาผิดเอง การแก้ไขโดยเพื่อนนักเรียนเป็นผู้ชี้แนะ การแก้ไขโดยนักเรียนที่ใช้ภาษาผิดแก้คำพูดด้วยตัวเอง การแก้ไขโดยนักเรียนที่ใช้ภาษาผิดแก้ไขตัวเองโดยการถามครู และการแก้ไขโดยนักเรียนที่ใช้ภาษาผิดแก้ไขตัวเองโดยการถามเพื่อน เป็นการแก้ไขที่เกิดขึ้นในระดับน้อยครั้ง

และเมื่อพิจารณาถึงเฉพาะตัวผู้แก้ไข จะเห็นได้ว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมโงได้เลือกครูเป็นผู้ทำการแก้ไขในระดับบ่อยครั้งกว่าการที่เพื่อนนักเรียนและนักเรียนที่ใช้ภาษาผิดเป็นผู้แก้ไข ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมโงมีความเห็นว่าผู้แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม คือ ครู เพื่อนนักเรียน และนักเรียนที่ใช้ภาษาผิด แต่การแก้ไขส่วนมากที่เกิดขึ้น ครูจะเป็นผู้ทำการแก้ไขมากกว่า

4. วิธีแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 5 ทำให้ทราบแล้วว่าครู เพื่อนนักเรียน และนักเรียนที่ใช้ผิด มีวิธีอย่างไรในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด ซึ่งปรากฏว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมโงคิดว่าวิธีที่ครูใช้แก้ไขภาษาผิดในระดับบ่อยครั้ง คือ วิธีการที่ครูเป็นผู้แก้ไขภาษาผิดเอง และวิธีการที่ครูเป็นผู้ชี้แนะให้นักเรียนทราบที่ผิดแล้วให้นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดแก้คำพูดตัวเอง ส่วนวิธีการที่ครูเรียกนักเรียนคนอื่นให้ช่วยแก้ไข เป็นวิธีการที่เกิดขึ้นในระดับบ่อยครั้ง ซึ่งรวมถึงวิธีที่เพื่อนนักเรียนและนักเรียนที่ใช้ภาษาผิดใช้ในการแก้ภาษาผิดด้วยที่เกิดขึ้นในระดับบ่อยครั้ง ได้แก่ เพื่อนนักเรียนเป็นผู้แก้ไขภาษาผิดเอง เพื่อนนักเรียนเป็นผู้ชี้แนะให้นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดแก้ไขภาษาผิดด้วยตัวเอง นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดแก้ภาษาผิดด้วยตนเองโดยไม่ต้องให้ใครบอก นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดแก้ไขตัวเองโดยการถามครู และนักเรียนใช้ภาษาผิดแก้ไขโดยการถามเพื่อน

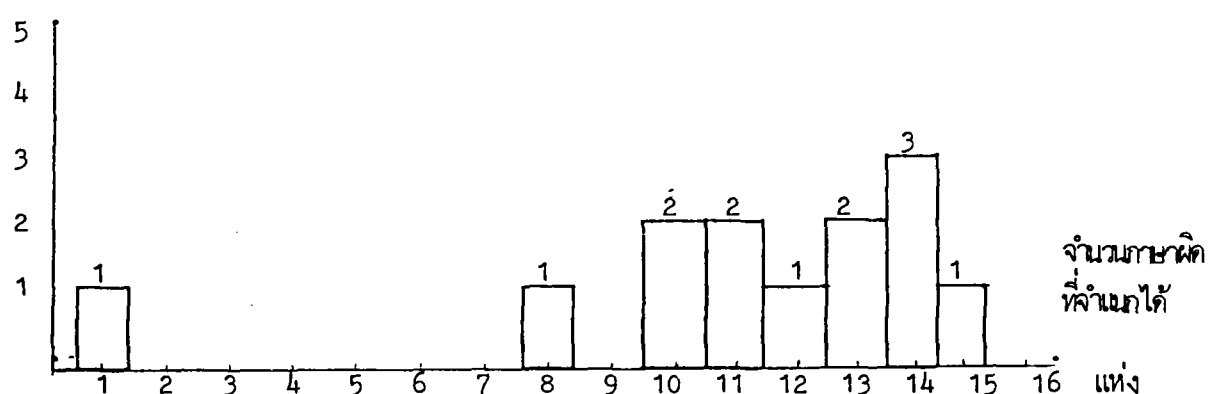
ตอนที่ 4 ความสามารถของครูในการจำแนกและแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามวัดความสามารถของครูในการจำแนกและแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดที่สร้างขึ้นและได้รับการแก้ไขปรับปรุงจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว จำนวน 15 ข้อ มีภาษาที่นักเรียนใช้ผิดรวมทั้งหมด 16 แห่ง เป็นภาษาที่ใช้ผิดในประเภทการเลือกใช้คำผิด 5 แห่งในข้อ 3, 4, 5, 6 และ 11 การใช้โครงสร้างภาษาผิด 4 แห่งในข้อ 1, 7, 9 และ 15 การให้ความหมายผิด 4 แห่งในข้อ 8, 10, 12.2 และ 13 และการละคำในประโยค 3 แห่งในข้อ 2, 12.1 และ 14 ไปใช้กับครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมโง จำนวน 13 คน ไม่จำกัดเวลาในการทำแบบสอบถาม ผลปรากฏดังนี้

1. จำนวนภาษาที่ใช้ผิดที่ครูสามารถจำแนกได้

ผลการทำแบบสอบถามเพื่อจำแนกภาษาที่นักเรียนใช้ผิด จำนวน 16 แห่ง โดยครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพร จำนวน 13 คน ปรากฏผลดังภาพประกอบ 1

จำนวนครู

ภาพประกอบ 1 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรสามารถจำแนกได้

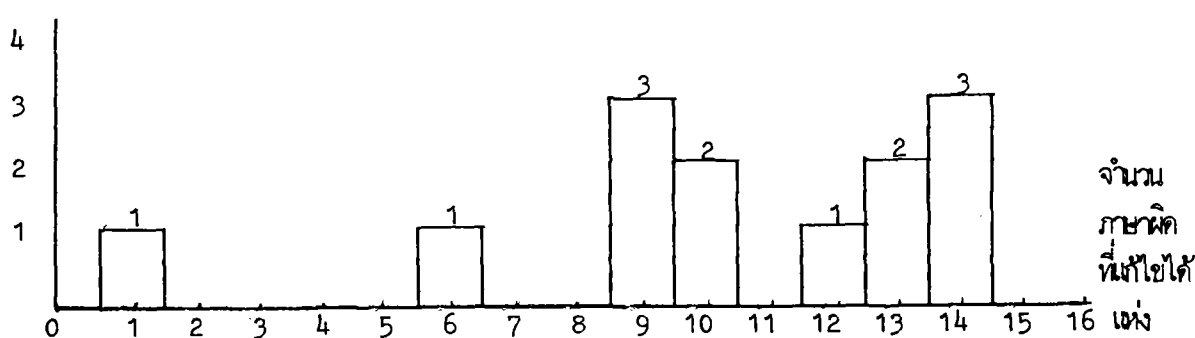
จากภาพประกอบ 1 แสดงให้เห็นว่า ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรส่วนใหญ่มีความสามารถในการจำแนกภาษาที่นักเรียนใช้ผิด ถึงแม้ว่าจะไม่มีผู้ใดสามารถจำแนกภาษาผิดได้ทั้งหมดก็ตาม และเป็นที่น่าสนใจว่า มีครูหนึ่งคนที่สามารถจำแนกภาษาที่นักเรียนใช้ผิดได้น้อยกว่าผู้อื่น อย่างไรก็ตาม ถ้าพิจารณาในส่วนรวมแล้ว จะเห็นได้ว่าความสามารถของครูในการจำแนกภาษาที่นักเรียนใช้ผิดอยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้

2. จำนวนภาษาผิดที่ครูสามารถแก้ไขถูกต้องได้

ผลของการทำแบบสอบวัดเพื่อแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดจำนวนทั้งหมด 16 แห่ง

โดยครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทอง จำนวน 13 คน ปรากฏผลดังภาพประกอบ 2

จำนวนครู

ภาพประกอบ 2 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองสามารถแก้ไขถูกต้องได้

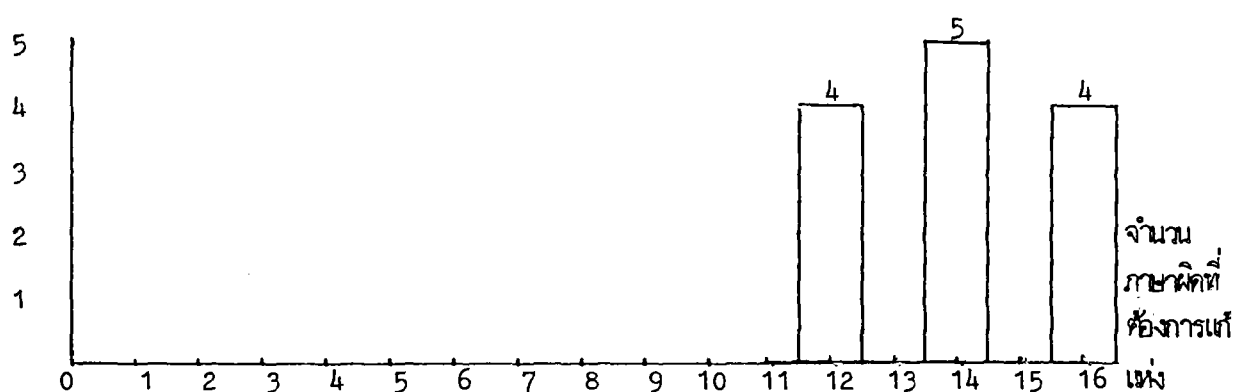
จากภาพประกอบ 2 แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองส่วนใหญ่มีความสามารถในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด ถึงแม้ว่าจะไม่มีผู้ใดสามารถแก้ไขได้ถูกต้องทั้งหมดก็ตาม และถ้าไม่คำนึงถึงครูคนหนึ่งที่สามารถแก้ไขภาษาผิดได้น้อยกว่าผู้อื่น ความสามารถของครูในการแก้ไขภาษาผิดโดยส่วนรวมอยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้

เนื่องจากการจำแนกเป็นสิ่งจำเป็นต้องกระทำก่อนการแก้ไข จำนวนภาษาผิดที่ครูแก้ไขได้ในภาพประกอบนี้ ปรากฏว่ามีน้อยกว่าจำนวนที่สามารถจำแนกได้ที่แสดงไว้ในภาพประกอบที่ 1 สิ่งนี้ชี้ให้เห็นว่า ภาษาผิดบางแห่งครูสามารถจำแนกได้ แต่ไม่สามารถแก้ไขได้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการแก้ไขของครูดังกล่าวเป็นสิ่งที่ไม่สมควร

3. จำนวนภาษาที่ใช้ผลิตที่ครูต้องการแก้ไข

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อต้องการทราบจำนวนภาษาผลิตที่ครูต้องการแก้ไขจากจำนวนภาษาผลิตทั้งหมด 16 แห่ง โดยครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทอง จำนวน 13 คน ปรากฏผลดังภาพประกอบ 3

จำนวนครู

ภาพประกอบ 3 แสดงจำนวนภาษาผลิตที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองต้องการแก้ไข

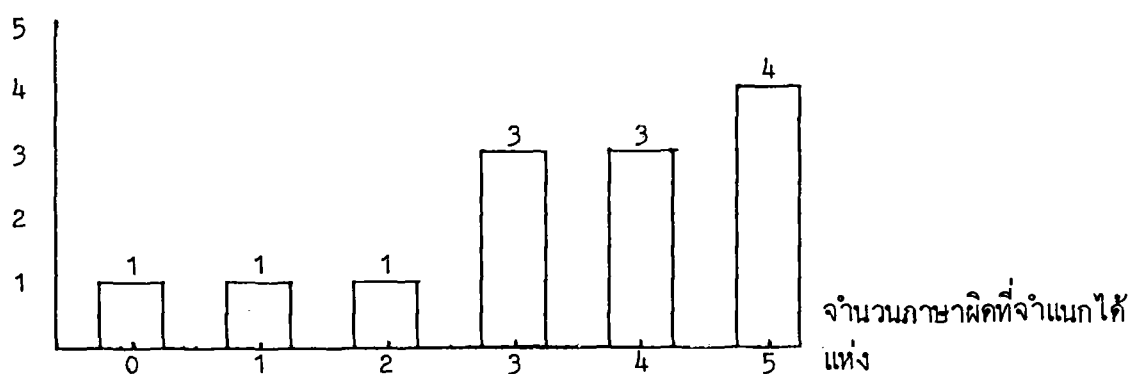
จากภาพประกอบ 3 แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองส่วนใหญ่มีความต้องการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่าจำนวนภาษาผลิตที่ครูต้องการแก้ไขซึ่งแสดงไว้ในภาพประกอบนี้ สูงกว่าจำนวนภาษาผลิตที่แสดงไว้ในภาพประกอบ 1 และ 2 ซึ่งชี้ให้เห็นว่า ครูมีความต้องการแก้ไขภาษาผิดมากกว่าที่ครูสามารถจำแนกและแก้ไขได้ถูกต้อง หรือหมายความว่าระดับความต้องการของครูในการแก้ไขภาษาผิดสูงกว่าความสามารถที่แท้จริงของครูในการจำแนกและแก้ไข

4. ประเภทของภาษาที่นักเรียนใช้ผิดที่ครูสามารถจำแนกได้

ผลการสอบวัดการจำแนกภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในประเภทการเลือกใช้คำผิด จำนวน 5 แห่ง โดยครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพร จำนวน 13 คน ปรากฏผลในภาพประกอบ 4 ดังนี้

จำนวนครู

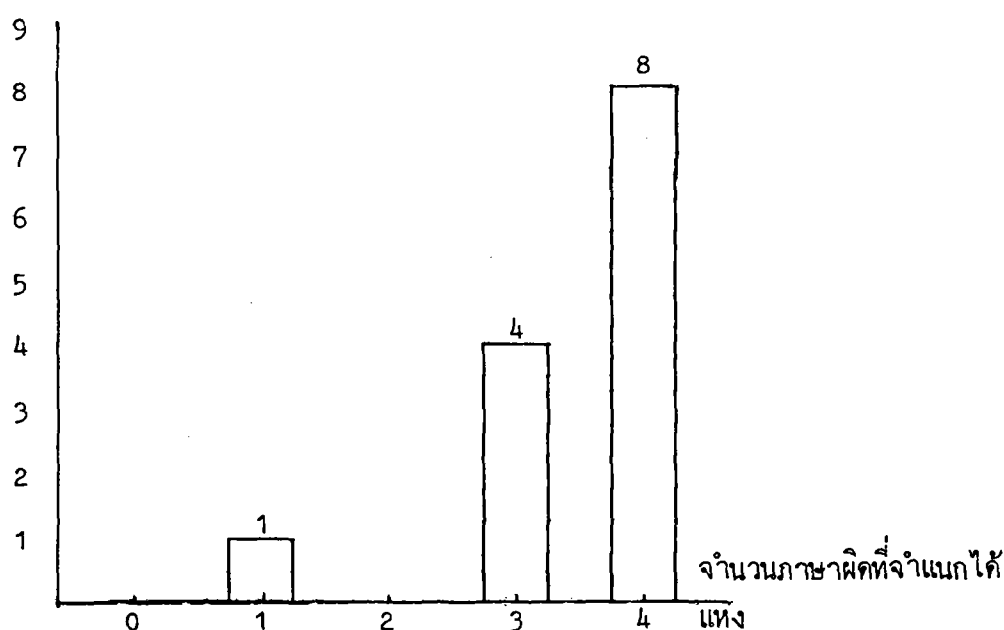

ภาพประกอบ 4 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรสามารถจำแนกได้ในประเภทการเลือกใช้คำผิด

จากภาพประกอบ 4 แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรส่วนใหญ่สามารถจำแนกภาษาผิดในประเภทการเลือกใช้คำผิดได้ทั้งหมด แต่ถ้าวิจารณาในส่วนรวมแล้วความสามารถในการจำแนกภาษาผิดในประเภทนี้ของครูจัดอยู่ในเกณฑ์ดี ถึงแม้ว่าจะมีครูจำนวนหนึ่งที่สามารถจำแนกได้ถูกต้องน้อยกว่าผู้อื่น

ผลการสอบวัดความสามารถในการจำแนกภาษาที่นักเรียนใช้ผิดประเภทการใช้โครงสร้าง
ภาษาผิดจำนวน 4 แห่ง โดยครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทอง จำนวน 13 คน ผลปรากฏในภาพ
ประกอบ 5 ดังนี้

จำนวนครู

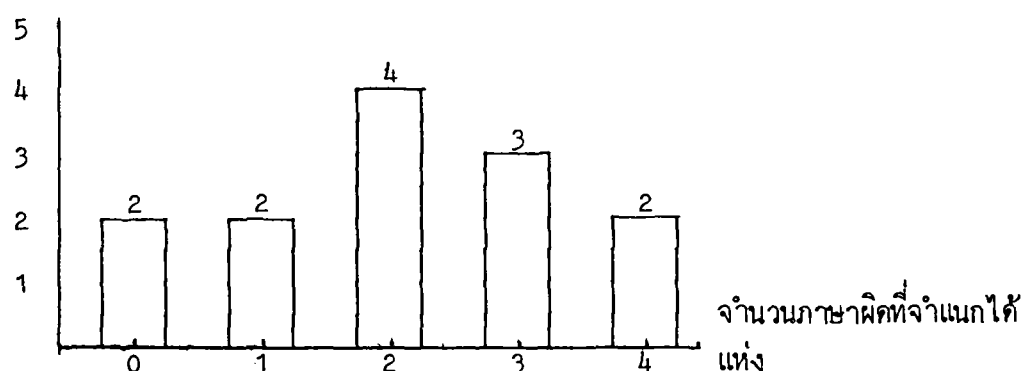

ภาพประกอบ 5 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองสามารถจำแนกได้ใน
ประเภทการใช้โครงสร้างภาษาผิด

จากภาพประกอบ 5 แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองส่วนใหญ่สามารถ
จำแนกภาษาผิดในประเภทการใช้โครงสร้างภาษาผิดได้ทั้งหมด และถ้าพิจารณาในส่วนรวมโดยไม่
คำนึงถึงครูคนหนึ่งที่สามารถจำแนกภาษาผิดได้น้อยกว่าผู้อื่น ความสามารถของครูในการจำแนกภาษาผิด
ในประเภทนี้โดยส่วนรวมจัดได้ว่าอยู่ในเกณฑ์ดี

ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในประเภทการให้ความหมายผิด จำนวน 4 แห่ง ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทอง จำนวน 13 คน สามารถจำแนกได้ผลตามภาพประกอบ 6

จำนวนครู

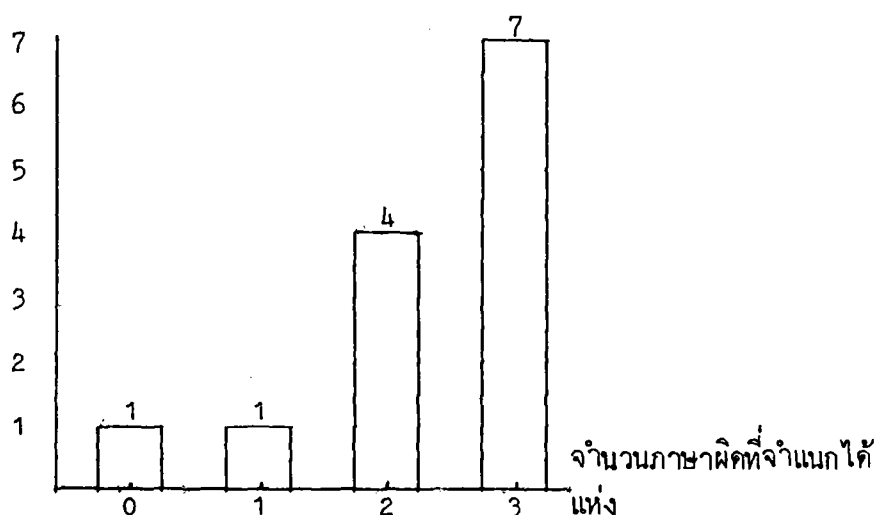

ภาพประกอบ 6 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองสามารถจำแนกได้ในประเภทการให้ความหมายผิด

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองส่วนใหญ่มีความสามารถจำแนกภาษาผิดในประเภทการให้ความหมายผิด อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าจะมีผู้ที่ทำการจำแนกภาษาผิดในประเภทนี้ได้ถูกต้องทั้งหมด แต่ก็มีผู้ที่ไม่สามารถทำการจำแนกได้เช่นเดียวกัน ดังนั้นถ้าพิจารณาโดยรวม ความสามารถของครูในการจำแนกภาษาผิดประเภทนี้อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

ภาษาที่นักเรียนใช้ฝึกในประเภทการละคำ จำนวน 3 แห่ง ครูสอนภาษาอังกฤษ
โรงเรียนอุ้มทอง จำนวน 13 คน สามารถจำแนกได้ผลตามภาพประกอบ 7

จำนวนครู

ภาพประกอบ 7 แสดงจำนวนภาษาฝึกที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองสามารถจำแนกได้ใน
ประเภทการละคำในประโยค

จากภาพประกอบ 7 แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองส่วนใหญ่สามารถ
จำแนกภาษาฝึกในประเภทการละคำได้ แต่มีครูอยู่ 2 คน ที่จำแนกภาษาฝึกประเภทนี้ได้ต่ำกว่าครึ่ง
ของภาษาฝึกในประเภทนี้ทั้งหมด อย่างไรก็ตาม เมื่อมองในส่วนรวมเห็นได้ว่า ครูสอนภาษาอังกฤษ
โรงเรียนอุ้มทองมีความสามารถในการจำแนกภาษาฝึกประเภทนี้ในเกณฑ์ดี

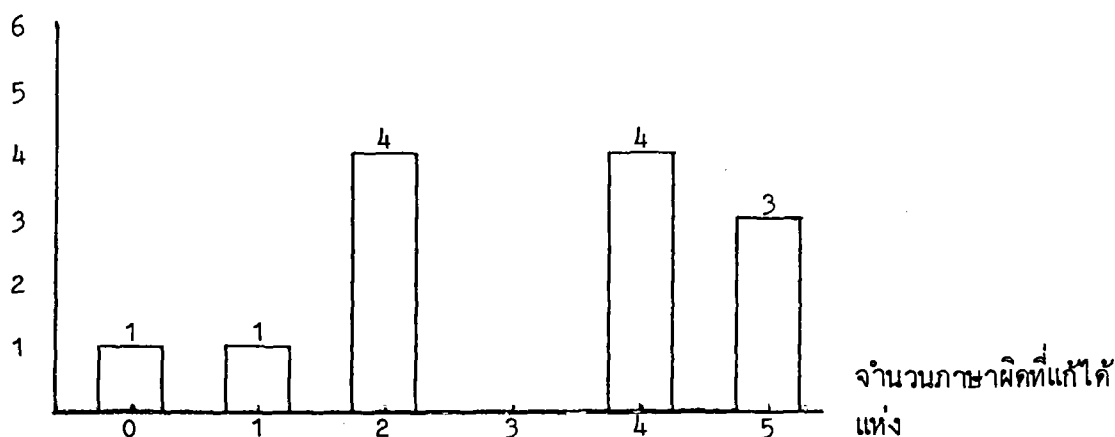
เป็นที่สังเกตว่า ความสามารถของครูในการจำแนกภาษาฝึกในแต่ละประเภทตามที่เสนอ
ในภาพประกอบ 4, 5, 6 และ 7 ไม่เท่ากัน ความสามารถของครูในการจำแนกภาษาฝึกใน
ประเภทการเลือกใช้คำฝึก การใช้โครงสร้างภาษาฝึกและการละคำจัดได้ว่าอยู่ในเกณฑ์ดี เนื่องจาก
ครูส่วนใหญ่สามารถจำแนกได้ถูกต้องเป็นจำนวนมาก ส่วนความสามารถของครูในการจำแนกภาษาฝึก
ในประเภทการให้ความหมายฝึกจัดอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

5. ประเภทของภาษาที่ใช้ผิดที่ครูสามารถแก้ไขถูกต้องได้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อต้องการทราบประเภทของภาษาใช้ผิดที่ครูสามารถแก้ไขได้ ถูกต้อง พบว่า ภาษาที่นักเรียนใช้ผิด 4 ประเภท คือ การเลือกใช้คำผิด การใช้โครงสร้างภาษาผิด การให้ความหมายผิด และการละคำ ครูสามารถทำการแก้ไขได้ดังนี้

ภาษาที่ใช้ผิดในประเภทการเลือกใช้คำผิด จำนวน 5 แห่ง ครูสอนภาษาอังกฤษ โรงเรียนอุ้มทอง จำนวน 13 คน สามารถแก้ไขได้ ปรากฏผลตามภาพประกอบ 8

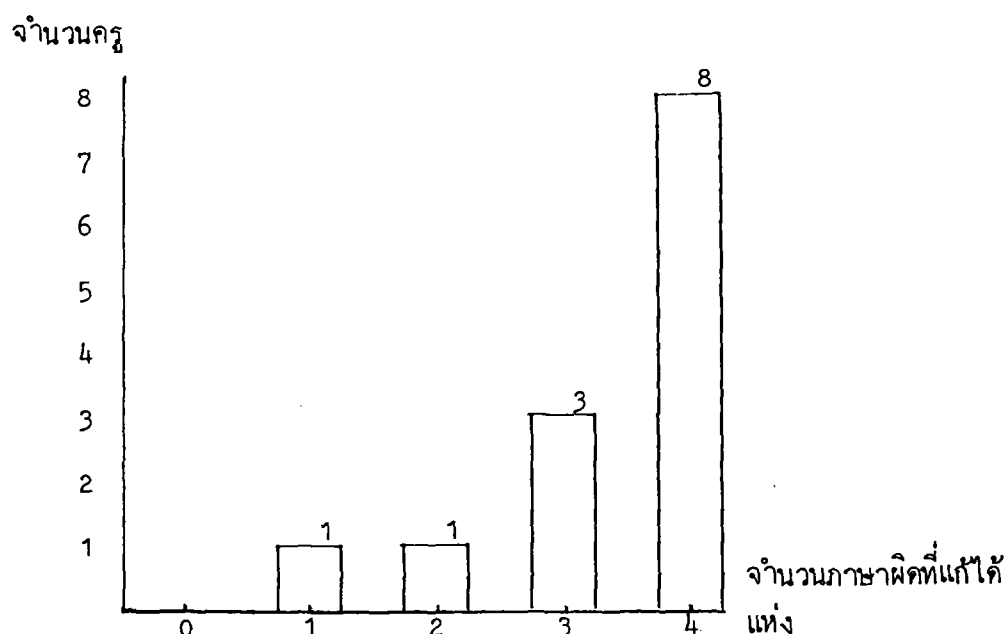
จำนวนครู

ภาพประกอบ 8 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองสามารถแก้ไขถูกต้องในประเภทการเลือกใช้คำผิด

จากภาพประกอบ 8 แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองส่วนใหญ่สามารถแก้ไขภาษาผิดในประเภทการเลือกใช้คำผิด เป็นที่สังเกตว่าครูจำนวน 6 คน สามารถแก้ไขภาษาผิดในประเภทนี้ได้ไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนภาษาผิดทั้งหมด แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าพิจารณาทั้งหมดความสามารถของครูในการแก้ไขภาษาผิดประเภทนี้อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทอง จำนวน 13 คน แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด ใน
ประเภทการใช้โครงสร้างภาษาผิด จำนวน 4 แห่ง ได้ผลตามภาพประกอบ 9 ดังนี้

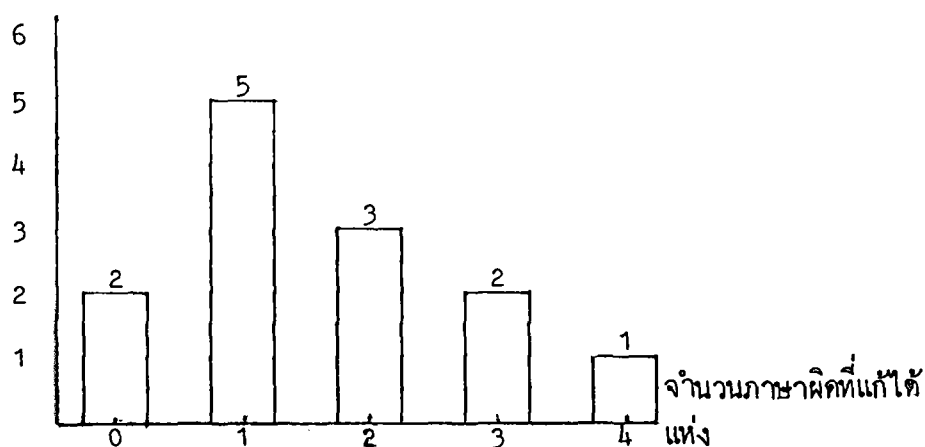

ภาพประกอบ 9 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองสามารถแก้ไขได้ถูกต้อง
ในประเภทการใช้โครงสร้างภาษาผิด

จากภาพประกอบ 9 แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองส่วนใหญ่สามารถ
แก้ไขภาษาผิดในประเภทการใช้โครงสร้างภาษาผิดได้ทั้งหมด และถ้าพิจารณาในส่วนรวมจะเห็น
ได้ว่าความสามารถของครูในการแก้ไขภาษาผิดในประเภทนี้อยู่ในเกณฑ์ดี

ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทอง จำนวน 13 คน แก่ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดใน
ประเภทการให้ความหมายผิด จำนวน 4 แห่ง ได้ผลตามภาพประกอบ 10 ดังนี้

จำนวนครู

ภาพประกอบ 10 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองสามารถแก้ไขได้ถูกต้อง
ในประเภทการให้ความหมายผิด

จากภาพประกอบ 10 แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองส่วนใหญ่แก้ไข
ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในประเภทการให้ความหมายผิดได้น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนภาษาผิดประเภทนี้
ทั้งหมด ถึงแม้ว่าครูคนหนึ่งจะสามารถแก้ไขภาษาผิดได้ทั้งหมด แต่อย่างไรก็ตามในส่วนรวมความสามารถ
ในการแก้ไขภาษาผิดในประเภทนี้ของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทอง จำนวน 13 คน แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดใน
ประเภทการละคำ จำนวน 3 แห่ง ได้ผลตามภาพประกอบ 11 ดังนี้

จำนวนครู

ภาพประกอบ 11 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองสามารถแก้ไขถูกต้อง
ในประเภทการละคำในประโยค

จากภาพประกอบที่ 11 แสดงให้เห็นว่า ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองส่วนใหญ่สามารถ
แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด ในประเภทการละคำได้ และถ้าไม่คำนึงครูสองคนที่แก้ไขภาษาผิดในประเภทนี้
ได้น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนภาษาผิดทั้งหมด ความสามารถของครูในการแก้ไขภาษาผิดในประเภทนี้
อยู่ในเกณฑ์ดี

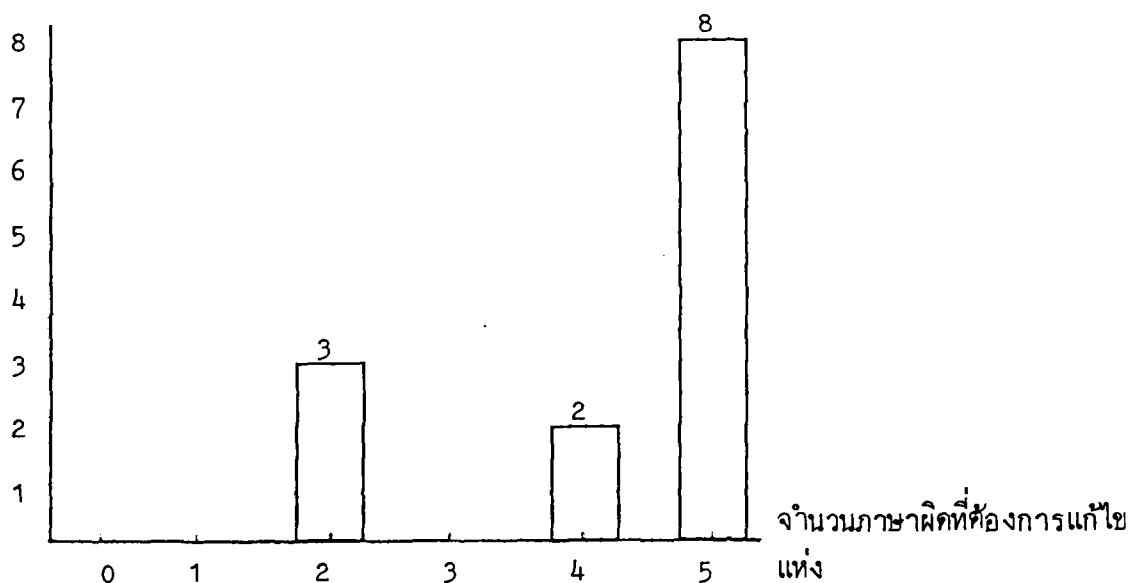
และเมื่อพิจารณาการแก้ไขภาษาผิดในแต่ละประเภทจากภาพประกอบ 8, 9, 10 และ 11
เห็นได้ว่าครูส่วนใหญ่สามารถแก้ไขภาษาผิดในประเภทการใช้โครงสร้างภาษาผิดได้เป็นจำนวนมากกว่า
ประเภทอื่น ภาษาที่ครูสามารถแก้ไขได้น้อยที่สุด คือ ภาษาผิดในประเภทการให้ความหมายผิด ซึ่ง
หมายความว่าความสามารถของครูในการแก้ไขภาษาผิดในประเภทการใช้โครงสร้างภาษาผิดอยู่ในเกณฑ์
ที่ดีว่าการแก้ไขภาษาผิดในประเภทอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเภทการให้ความหมายผิดที่ความสามารถ
ของครูในการแก้ไขภาษาผิดในประเภทนี้จัดได้ว่าอยู่ในเกณฑ์ต่ำ

6. ประเภทของภาษาที่ใช้ผิดที่ครูต้องการแก้ไข

จากจำนวนภาษาที่ใช้ผิดในแต่ละประเภท ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรพิสัยมีความต้องการแก้ไขภาษาผิดเหล่านั้น ดังต่อไปนี้

ภาษาผิดในประเภทการเลือกใช้คำผิด จำนวน 5 แห่ง ครูจำนวน 13 คน ต้องการแก้ไขภาษาผิดในประเภทนี้ ตามจำนวนที่แสดงไว้ในภาพประกอบ 12

จำนวนครู

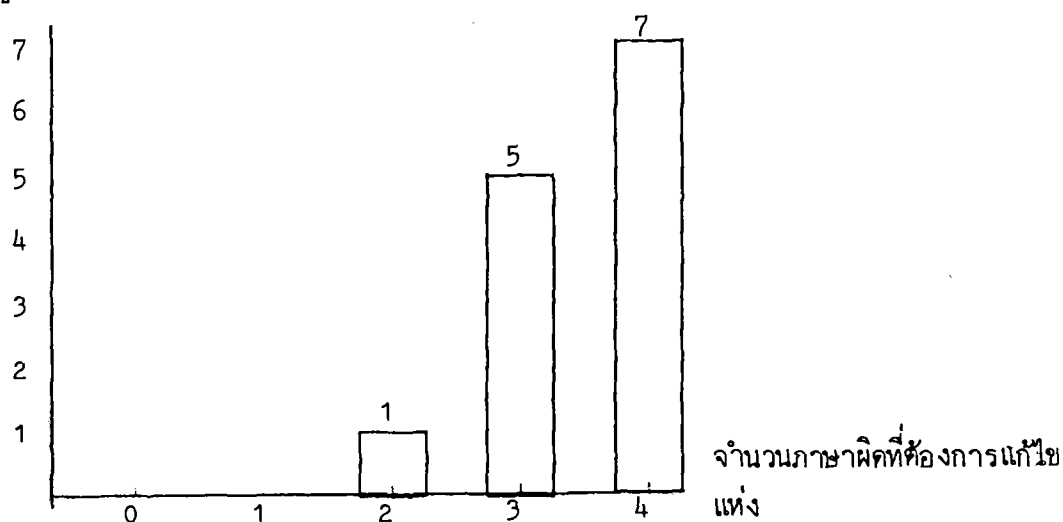

ภาพประกอบ 12 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรพิสัยต้องการแก้ไขในประเภทการเลือกใช้คำผิด

จากภาพประกอบ 12 แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรพิสัยส่วนใหญ่ต้องการแก้ไขภาษาผิดในประเภทนี้ทั้งหมด เป็นที่สังเกตว่ามีครูจำนวน 3 คน ที่ต้องการแก้ไขภาษาผิดประเภทนี้น้อยกว่าผู้อื่น แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าพิจารณาในส่วนของรวม จะเห็นได้ว่าความต้องการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในประเภทนี้อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างสูง

จากจำนวนภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในประเภทการใช้โครงสร้างภาษาผิด ทั้งหมด 4 แห่ง
ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทอง จำนวน 13 คน มีความต้องการแก้ไขภาษาผิดในประเภทนี้ ตาม
จำนวนที่แสดงไว้ในภาพประกอบ 13

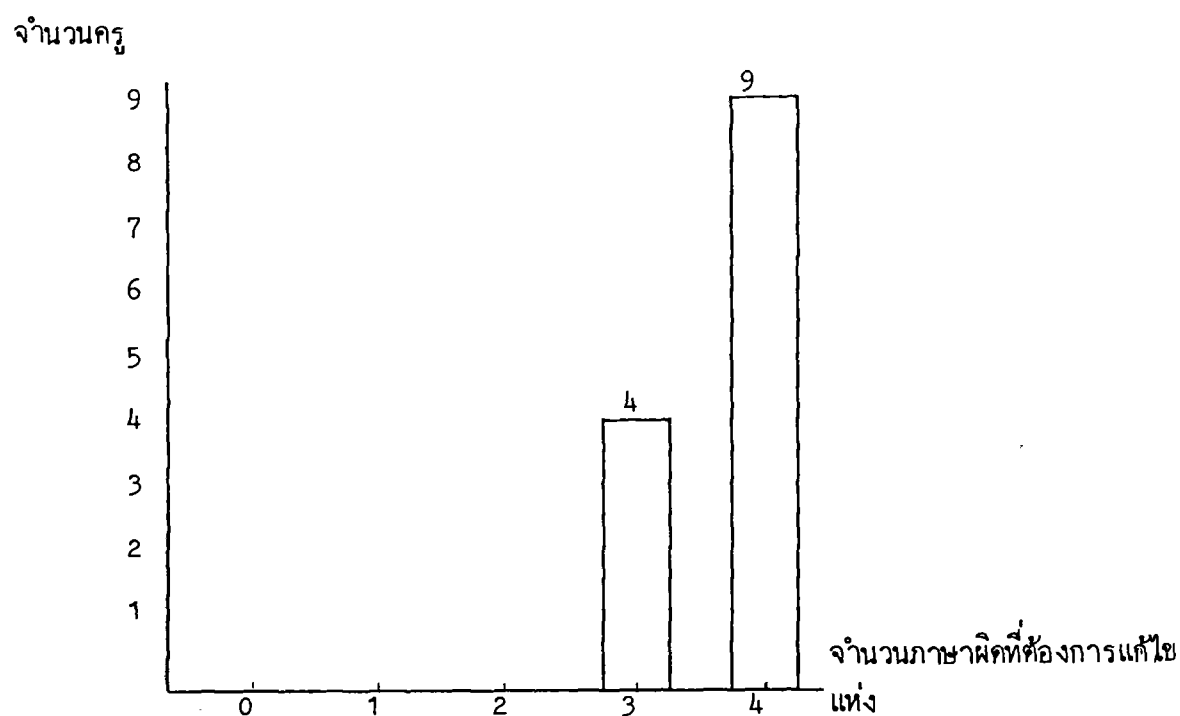
จำนวนครู

ภาพประกอบ 13 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองต้องการแก้ไขในประเภท
การใช้โครงสร้างภาษาผิด

จากภาพประกอบ 13 แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองส่วนใหญ่ต้องการ
แก้ไขภาษาผิดในประเภทนี้ทั้งหมด และเมื่อพิจารณาในส่วนรวม จะเห็นได้ว่าความต้องการของครูใน
การแก้ไขภาษาผิดในประเภทนี้ อยู่ในระดับค่อนข้างสูง

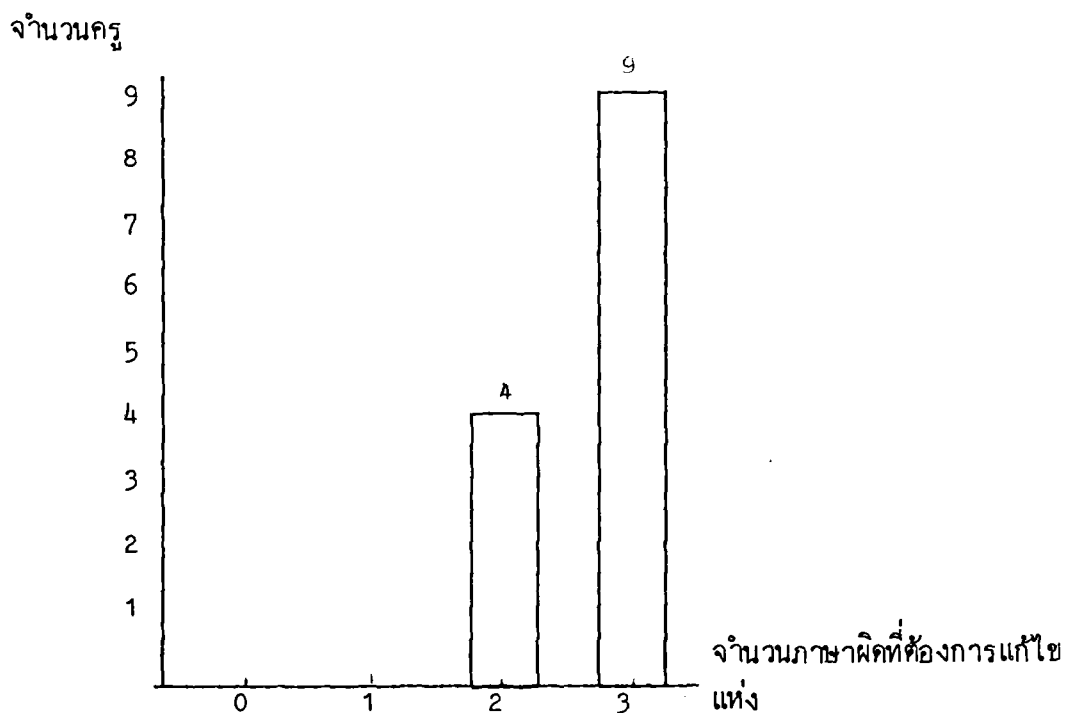
จากจำนวนภาษาใช้ผิดในประเภทการให้ความหมายผิด ทั้งหมด 4 แห่ง ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทอง จำนวน 13 คน ต้องการแก้ไขภาษาผิดในประเภทนี้ตามจำนวนที่แสดงไว้ในภาพประกอบ 14

ภาพประกอบ 14 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองต้องการแก้ไขในประเภทการให้ความหมายผิด

จากภาพประกอบ 14 แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองส่วนใหญ่ต้องการแก้ไขภาษาที่ใช้ผิดในประเภทการให้ความหมายผิดเป็นจำนวนทั้งหมด และเมื่อพิจารณาความต้องการในการแก้ไขของครูทั้งหมด จะเห็นได้ว่าอยู่ในเกณฑ์สูง

จากจำนวนภาษาที่ใช้ผิดในประเภทการละคำ ทั้งหมด 3 แห่ง ครูสอนภาษาอังกฤษ
โรงเรียนจำนวน 13 คน ต้องการแก้ไขภาษาผิดในประเภทนี้ เป็นจำนวนตามที่แสดงไว้ในภาพ
ประกอบ 15

ภาพประกอบ 15 แสดงจำนวนภาษาผิดที่ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองต้องการแก้ไขในประเภท
การละคำในประโยค

จากภาพประกอบ 15 แสดงให้เห็นว่า ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมทองส่วนใหญ่ต้องการ
แก้ไขภาษาที่ใช้ผิดในประเภทการละคำ เป็นจำนวนทั้งหมด หรือหมายความว่าความต้องการของครู
ในการแก้ไขภาษาผิดประเภทนี้ อยู่ในเกณฑ์สูง

และจากการพิจารณาความต้องการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในแต่ละประเภทตามภาพ
ประกอบ 12, 13, 14 และ 15 จะเห็นได้ว่าความต้องการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในแต่ละ
ประเภทอยู่ในเกณฑ์สูง เนื่องจากครูต้องการแก้ไขภาษาผิดในแต่ละประเภทเป็นจำนวนทั้งหมดหรือ
เกือบทั้งหมด

ตอนที่ 5 หลักการของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียนในกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลตอนที่ 2 ตอนที่ 3 และตอนที่ 4 เมื่อนำมาสรุปเป็นหลักการของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทอง จำนวน 13 คน ที่ใช้ในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียนในกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม ปรากฏผลดังนี้

1. ในการทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม ถ้านักเรียนใช้ภาษาผิด ครูคิดว่าภาษาที่นักเรียนใช้ผิดทั้งหมด ควรได้รับการแก้ไข
2. ครูคิดว่าผู้ที่ทำการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดคือครู เพื่อนนักเรียน และนักเรียนที่ใช้ภาษาผิด ผู้ที่ทำการแก้ไขมากที่สุดคือ ครู ส่วนเพื่อนนักเรียน และนักเรียนที่ใช้ภาษาผิดให้ทำการแก้ไขในระดับน้อยครั้ง
3. ครูคิดว่าภาษาที่นักเรียนใช้ผิดทุกประเภทในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม ได้แก่ การเลือกใช้คำผิด การใช้โครงสร้างภาษาผิด การให้ความหมายผิด และการละคำในประโยค ครูได้แก้ไขภาษาผิดเหล่านั้นทุกประเภท และได้แก้ไขในระดับน้อยครั้ง
4. เมื่อนักเรียนใช้ภาษาผิดในขณะที่ทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม ครูคิดว่าภาษาที่นักเรียนใช้ผิดเหล่านั้นได้รับการแก้ไขทั้งในระหว่างทำกิจกรรมและหลังกิจกรรม การแก้ไขภาษาผิดในระหว่างกิจกรรม ครูจะทำการแก้ไขทันทีที่นักเรียนพูดผิด แก้ไขเมื่อนักเรียนพูดจบประโยคแล้ว และแก้ไขในช่วงหยุดตามธรรมชาติของการสนทนา สำหรับการแก้ไขที่ครูกระทำในระดับน้อยครั้ง คือ การแก้ไขเมื่อนักเรียนพูดจบประโยคแล้ว การแก้ไขที่ครูกระทำในระดับน้อยครั้ง คือ การแก้ไขในทันทีที่นักเรียนพูดผิด การแก้ไขในช่วงหยุดตามธรรมชาติของการสนทนา และการแก้ไขเมื่อกิจกรรมเสร็จแล้ว
5. การแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในขณะที่ทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม ครูคิดว่าครูใช้วิธีการเหล่านั้นคือ ครูเป็นผู้แก้ภาษาที่นักเรียนใช้ผิด ครูเรียกนักเรียนคนอื่นที่ไม่ใช่นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดมาให้และครูชี้แนะให้นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดเห็นที่ผิดแล้วแก้ไขคำพูดด้วยตัวเอง เพื่อนนักเรียนใช้วิธีการเหล่านั้นคือ เพื่อนนักเรียนเป็นผู้แก้ภาษาที่ใช้ผิด และเพื่อนนักเรียนชี้แนะให้นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดแก้ไขคำพูดด้วยตัวเอง ส่วนนักเรียนที่ใช้ภาษาผิดใช้วิธีการเหล่านั้นคือ แก้ไขภาษาผิดด้วยตัวเอง แก้ไขโดยการถามครูและแก้ไขโดยการถามเพื่อน วิธีแก้ไขที่ใช้ในระดับน้อยครั้ง คือ ครูเป็นผู้แก้ภาษาที่นักเรียนใช้ผิด และครูชี้แนะให้นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดแก้ไขคำพูดด้วยตัวเอง ส่วนวิธีแก้ไขอื่น ๆ กระทำในระดับน้อยครั้ง

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จุดมุ่งหมายในการค้นคว้า

1. หลักการของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียนในกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม
2. แนวความคิดของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียนในกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม
3. ทักษะของครูที่มีต่อการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน
4. ความสามารถของครูในการจำแนกและแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด
5. ประเภทของภาษาที่นักเรียนใช้ผิด และวิธีการแก้ไขที่เกิดขึ้นภายในห้องเรียน

กลุ่มที่ใช้ศึกษาวิจัย

กลุ่มที่ใช้ทำการศึกษามี 2 กลุ่ม กลุ่มศึกษากลุ่มแรกเป็นครูสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนอุ้มทอง จังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2530 จำนวน 2 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอุ้มทอง ปีการศึกษา 2530 จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 25 - 40 คน

กลุ่มศึกษากลุ่มที่สองเป็นครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนอุ้มทอง จำนวนทั้งหมด 13 คน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. บันทึกภาพและเสียง พฤติกรรมการเรียนการสอนและการใช้ภาษาอังกฤษของกลุ่มศึกษากลุ่มแรกภายในห้องเรียน จำนวน 3 บทเรียน เป็นเวลา 3 สัปดาห์
2. สร้างเกณฑ์ในการวิเคราะห์ภาษาที่นักเรียนใช้ผิด และวิธีการแก้ไขภาษาที่ใช้ผิด โดยศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำมาสรุปเป็นเกณฑ์ดังต่อไปนี้
 - 2.1 ประเภทของภาษาที่นักเรียนใช้ผิด
 - 2.1.1 การเลือกใช้คำผิด
 - 2.1.2 การใช้โครงสร้างภาษาผิด

2.1.3 การให้ความหมายผิด

2.1.4 การละคำ

2.2 วิธีการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

2.2.1 การแก้ไขโดยครู

2.2.2 การแก้ไขโดยเพื่อน

2.2.3 การแก้ไขด้วยตัวเอง

2.2.4 การไม่แก้ไข

3. ศึกษาและวิเคราะห์การใช้ภาษาผิดของนักเรียนและการแก้ไขที่เกิดขึ้นภายในห้องเรียน จากภาพและเสียงที่บันทึกไว้ โดยอาศัยเกณฑ์ที่สร้างไว้ในข้อ 2

4. นำข้อมูลที่ได้ไปสร้างแบบสอบถามแนวความคิดและทัศนคติของครูในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม และแบบสอบถามวัดความสามารถของครูในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

5. นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปปรึกษาและขอรับคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา แล้วนำไปทดลองใช้กับครูสอนภาษาอังกฤษที่ไม่ใช่กลุ่มที่ต้องการศึกษา

6. นำเครื่องมือที่แก้ไขปรับปรุงดีแล้วไปใช้กับครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทงที่ เป็นกลุ่มศึกษาที่ 2

7. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามแนวความคิดและทัศนคติของครูในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม ในหัวข้อต่อไปนี้

7.1 ควรแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดหรือไม่

7.2 ใครเป็นผู้แก้ไขนักเรียนที่ใช้ภาษาผิด

7.3 ประเภทของภาษาที่ใช้ผิดที่ได้รับการแก้ไข

7.4 เวลาที่ครูแก้ไขภาษาที่ใช้ผิด

7.5 วิธีแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

8. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามวัดความสามารถของครูในการแก้ไขเพื่อต้องการทราบถึง

8.1 จำนวนภาษาที่ใช้ผิดที่ครูสามารถจำแนกได้ถูกต้อง

- 8.2 จำนวนภาษาที่ใช้ผิดที่ครูสามารถแก้ไขได้ถูกต้อง
- 8.3 จำนวนภาษาที่ใช้ผิดที่ครูต้องการแก้ไข
- 8.4 ประเภทของภาษาที่ใช้ผิดที่ครูสามารถจำแนกได้ถูกต้อง
- 8.5 ประเภทของภาษาที่ใช้ผิดที่ครูสามารถแก้ไขได้ถูกต้อง
- 8.6 ประเภทของภาษาที่ใช้ผิดที่ครูต้องการแก้ไข

9. นำข้อมูลที่ได้จาก ข้อ 7 และ 8 มาสรุปเป็นหลักการที่ครูใช้แก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียนตามหัวข้อต่อไปนี้

- 9.1 ครูจะแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดหรือไม่
- 9.2 ใครเป็นผู้แก้ไขนักเรียนที่ใช้ภาษาผิด
- 9.3 ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดประเภทใดควรได้รับการแก้ไข
- 9.4 เวลาที่ครูแก้ไขภาษาที่ใช้ผิด
- 9.5 ใช้วิธีอะไรแก้ไขภาษาที่ใช้ผิด

10. เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผล

สรุปผลการค้นคว้า

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามทัศนคติและแนวความคิดของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน และจากแบบสอบถามวัดความสามารถของครูในการจำแนกและแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด เพื่อสรุปหาหลักการของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองในการแก้ไขภาษาพูดของนักเรียนในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม สรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทอง จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 84.62 เห็นด้วยกับการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด และครูจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 15.38 ที่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

ครูจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 69.23 เห็นด้วยอย่างยิ่งที่จะแก้ไขภาษาผิดทั้งหมดของนักเรียน ครูจำนวน 4 คนคิดเป็นร้อยละ 30.77 เห็นด้วยกับการที่ภาษาผิดทั้งหมดของนักเรียนได้รับการแก้ไข

หรือหมายความว่าครูทุกคนเห็นว่าควรแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดที่เกิดขึ้นทั้งหมด

2. ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทอง จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ตอบว่าภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในขณะทำกิจกรรมกลุ่ม ได้แก่ การเลือกใช้คำผิด การใช้โครงสร้างภาษาผิด การให้ความหมายผิด และการละคำในประโยค ครูได้แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดดังกล่าวทุกประเภท และครูส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ครูได้แก้ไขภาษาผิดทุกประเภทในระดับบ่อยครั้งแยกได้ดังนี้

ครูจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 92.31 ตอบว่าได้แก้ไขภาษาผิดในประเภทการใช้โครงสร้างภาษาผิดในระดับบ่อยครั้ง ครูจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 84.62 ตอบว่าได้แก้ไขภาษาผิดในประเภทการให้ความหมายผิดในระดับบ่อยครั้ง ครูจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 76.92 ตอบว่าได้แก้ไขภาษาผิดในประเภทการละคำในประโยคในระดับบ่อยครั้ง ครูจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 61.54 ตอบว่าได้แก้ไขภาษาผิดในประเภทการเลือกใช้คำผิดในระดับบ่อยครั้ง

3. ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทองส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ครูได้ทำการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด ทั้งในระหว่างทำกิจกรรมและหลังกิจกรรม โดยในระหว่างกิจกรรมครูจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 92.31 ตอบว่าได้แก้ไขภาษาผิดเมื่อนักเรียนพูดจบประโยคแล้วในระดับบ่อยครั้ง ครูจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 61.54 ตอบว่าได้แก้ไขภาษาผิดในทันทีที่นักเรียนพูดผิดในระดับบ่อยครั้ง ครูจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 53.85 ตอบว่าได้แก้ไขภาษาผิดในช่วงหยุดตามธรรมชาติของการสนทนาในระดับบ่อยครั้ง ในช่วงหลังกิจกรรม ครูจำนวน 8 คน หรือร้อยละ 61.54 ตอบว่าได้แก้ไขภาษาผิดเมื่อกิจกรรมเสร็จแล้วในระดับบ่อยครั้ง

4. ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทองส่วนใหญ่ตอบว่า ครู เพื่อนนักเรียน และนักเรียนที่ใช้ภาษาผิดเป็นผู้แก้ไขนักเรียนที่ใช้ภาษาผิด โดยครูเป็นผู้แก้ไขในระดับบ่อยครั้ง ส่วนเพื่อนนักเรียนและนักเรียนที่ใช้ภาษาผิดได้แก้ไขในระดับบ่อยครั้ง

5. ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทอง จำนวน 12 คน หรือร้อยละ 92.31 ตอบว่าครูใช้วิธีแก้ไขโดยครูเป็นผู้แก้ไขภาษาผิดเองในระดับบ่อยครั้ง ครูจำนวน 11 คน หรือร้อยละ 84.62 ตอบว่าครูใช้วิธีแก้ไขโดยครูเป็นผู้ชี้แนะให้นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดแก้ไขตัวเอง ในระดับบ่อยครั้ง ครูจำนวน 13 คน หรือร้อยละ 92.31 ตอบว่าครูใช้วิธีแก้ไขโดยครูเรียกนักเรียนคนอื่นที่ไม่ใช่นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดให้ช่วยแก้ไขในระดับบ่อยครั้ง ครูจำนวน 6 คน หรือร้อยละ 46.15 คิดว่าเพื่อนนักเรียน

เป็นผู้แก้ไขภาษาผิดเองในระดับน้อยครั้ง ครูจำนวน 11 คน หรือร้อยละ 84.62 ตอบว่าเพื่อนนักเรียน
ใช้การชี้แนะให้นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดแก้ไขตัวเองในระดับน้อยครั้ง ครูจำนวน 8 คน หรือร้อยละ
61.54 ตอบว่านักเรียนที่ใช้ภาษาผิดได้แก้ไขตัวเองในระดับน้อยครั้ง ครูจำนวน 7 คน หรือร้อยละ
53.85 ตอบว่านักเรียนที่ใช้ภาษาผิดแก้ไขตัวเองโดยการถามครูในระดับน้อยครั้ง และครูจำนวน 7 คน
หรือร้อยละ 53.85 ตอบว่านักเรียนที่ใช้ภาษาผิดได้แก้ไขตัวเองโดยการถามเพื่อนในระดับน้อยครั้ง
หรือหมายความว่า ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรพิสัยส่วนใหญ่คิดว่าวิธีแก้ไขให้นักเรียนที่ใช้ภาษาผิด
ในขณะที่ทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่มในระดับมากที่สุด คือ วิธีที่ครูเป็นผู้แก้ไขภาษาผิดเอง และวิธีที่ครูชี้แนะ
นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดให้แก้ไขตัวเอง ส่วนวิธีอื่นนอกนั้นครูตอบว่าเกิดขึ้นในระดับน้อยครั้ง

6. ความสามารถของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรพิสัยในการจำแนกและแก้ไขภาษา
ที่นักเรียนใช้ผิดอยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้

7. ความต้องการของครูในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด อยู่ในเกณฑ์สูงหรือมีจำนวน
มากกว่าภาษาผิดที่ครูสามารถจำแนกและแก้ไขได้ถูกต้อง

8. ครูส่วนใหญ่สามารถจำแนกและแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในประเภทการใช้โครงสร้าง
ผิดได้ถูกต้องมากที่สุด ส่วนภาษาผิดในประเภทการให้ความหมายผิด ครูสามารถจำแนกและแก้ไขได้
ถูกต้องน้อยที่สุด

9. ความต้องการของครูในการแก้ไขภาษาผิดในประเภทต่าง ๆ อยู่ในเกณฑ์สูง คือ
จำนวนภาษาผิดในแต่ละประเภทที่ครูต้องการแก้ไขมีเป็นจำนวนมาก

อภิปรายผล

การศึกษาผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามแนวความคิดและทัศนคติของครูในการ
แก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน และจากแบบสอบถามวัดความสามารถของครูในการจำแนกและแก้ไข
ภาษาที่นักเรียนใช้ผิด เพื่อต้องการทราบหลักการของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรพิสัยในการ
แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในขณะที่ทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่มพอจะสรุปผลได้ดังนี้

1. ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทุมพรพิสัย จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 100 เห็นด้วยกับ
การแก้ไขนักเรียนที่ใช้ภาษาผิด และเห็นด้วยกับการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดที่เกิดขึ้นทั้งหมด

เนื่องจากครุคิดว่าการแก้ไขมีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาของนักเรียน คือ ช่วยให้นักเรียนใช้ภาษาผิดพลาดน้อยลง และช่วยให้นักเรียนใช้ภาษาครั้งต่อไปได้ถูกต้อง

อย่างไรก็ตาม ทศนคติของครูที่ต้องการให้ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดทั้งหมดได้รับการแก้ไข แสดงให้เห็นถึงลักษณะของความคิดที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาของกลุ่มโครงสร้างที่ต้องการให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ถูกต้อง ไม่ต้องการให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ผิดเลย แต่ในแนววิธีการสอนภาษา เพื่อสื่อความหมายที่นิยมมีอยู่ในปัจจุบันไม่เห็นด้วยกับการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดทั้งหมด ครูอาจมองข้ามภาษาที่นักเรียนใช้ผิดบางอย่างโดยไม่แก้ไขก็ได้ เนื่องจากแนววิธีการสอนนี้ต้องการให้ผู้เรียนกล้าใช้ภาษาและใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่ว การแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด อาจทำให้นักเรียนเกิดความไม่มั่นใจในการใช้ภาษาของตน เพราะกลัวโดนแก้ไข และไม่สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว เนื่องจากต้องหยุดเพื่อแก้ไขภาษาที่ผิดเป็นช่วง ๆ ไป ดังที่ เฮนดริกสัน (1978 : 388) ให้อธิบายลักษณะของการแก้ไขภาษาผิดในแนววิธีสอนนี้ว่า "เมื่อครูยอมมองข้ามภาษาที่นักเรียนใช้ผิดบางอย่าง นักเรียนจะเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาเป้าหมายมากกว่า การที่ภาษาที่เขาใช้ผิดได้รับการแก้ไขทั้งหมด" นอกจากนั้นภาษาที่นักเรียนใช้ผิดก็ได้รับการยอมรับในปัจจุบันแล้วว่าไม่ใช่เครื่องหมายของความล้มเหลวในการเรียนรู้ภาษา ความไร้ประสิทธิภาพในการสอนหรือการขาดการควบคุมดูแลที่ดี แต่ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดเป็นหลักฐานทำให้ทราบว่าผู้เรียนกำลังเรียนรู้ภาษาด้วยวิธีการของเขาเพื่อไปสู่กฎเกณฑ์ที่ถูกต้องต่อไป (Hubbards, 1981 : 114)

2. ครูมีความเห็นว่าในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่มเพื่อฝึกนักเรียนให้ใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่ว ครูทุกคนได้แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดทุกประเภท ได้แก่ การเลือกใช้คำผิด การใช้โครงสร้างภาษาผิด การให้ความหมายผิด และการละคำในประโยค นอกจากนั้นครูส่วนใหญ่ได้แก้ไขภาษาที่ใช้ผิดทุกประเภทในระดับบ่อยครั้ง ซึ่งอาจเป็นเพราะว่าครูไม่ต้องการให้ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดเกิดขึ้นมาโดยไม่ได้รับการแก้ไข ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดทุกประเภทจึงได้รับการแก้ไขในระดับบ่อยครั้ง ซึ่งเป็นไปตามทศนคติของครูที่ต้องการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดทั้งหมดตามที่กล่าวมาแล้ว แต่อย่างไร

ก็ตาม ในการใช้กิจกรรมคู่หรือกลุ่มที่ต้องการให้นักเรียนใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่ว การแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดทุกประเภทในระดับบ่อยครั้งอาจทำให้การใช้ภาษาผิดของนักเรียนต้องหยุดชะงักขาดความต่อเนื่อง และไม่สามารถใช้ภาษาได้คล่องเท่าที่ควร นอกจากนั้นอาจทำให้นักเรียนไม่เข้าใจความหมายของภาษาที่ตนเองใช้ เพราะต้องคอยแก้ไขภาษาที่ผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เกิดขึ้นที่ไม่ทำให้ความหมายของประโยคต้องเสียไป

3. ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทองส่วนใหญ่ตอบว่าได้แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดเมื่อนักเรียนพูดจบประโยคแล้วในระดับบ่อยครั้ง ได้แก้ไขภาษาผิดในทันทีที่นักเรียนพูดผิด ได้แก้ไขภาษาผิดในช่วงหยุดตามธรรมชาติของการสนทนา และได้แก้ไขภาษาผิดเมื่อกิจกรรมเสร็จแล้วในระดับบ่อยครั้ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าครูคิดว่าได้แก้ไขนักเรียนที่ใช้ภาษาผิด ทั้งในระหว่างกิจกรรมในขณะที่นักเรียนกำลังใช้ภาษาได้ตอบกันอยู่ และหลังกิจกรรมเมื่อนักเรียนทุกคนทำกิจกรรมเสร็จแล้ว แต่โดยมากการแก้ไขมักเกิดขึ้นในระหว่างทำกิจกรรม โดยการแก้ไขเมื่อนักเรียนพูดจบประโยคแล้ว อย่างไรก็ตามปรากฏว่าครูได้ใช้การแก้ไขภาษาผิดตามคำแนะนำทั้งของเลวิส และฮิล (Lawis and Hill. 1985) ที่ต้องการให้ครูแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดได้บ้างในระหว่างทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม และตามคำแนะนำของลิทเติลวูด (Littlewood. 1983) เลย์คอค (Laycock. 1985 : 25) และแดเนียล และคณะ (Daniels et al. 1982 : 87) ที่ไม่ต้องการให้ครูแก้ไขภาษาผิดในระหว่างทำกิจกรรมเพราะเป็นการแทรกแซงการใช้ภาษาของนักเรียน แต่ต้องการให้ครูแก้ไขภาษาผิดเมื่อกิจกรรมเสร็จแล้ว อย่างไรก็ตามการแก้ไขของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทองไม่ว่าทั้งในระหว่างกิจกรรมหรือหลังกิจกรรม มีข้อที่ควรคำนึงถึงคือ การแก้ไขในระหว่างกิจกรรม ครูต้องใช้วิธีการแก้ไขที่ทำให้นักเรียนเข้าใจอย่างรวดเร็วว่านักเรียนได้ใช้ภาษาผิดอย่างไร และรู้ว่าภาษาที่ถูกต้องคืออะไร เพื่อที่นักเรียนจะสามารถแก้ไขภาษาที่ผิดนั้นได้อย่างถูกต้องและรวดเร็วโดยไม่ทำให้การใช้ภาษาของนักเรียนต้องหยุดชะงัก ภาษาผิดที่ครูคิดว่านักเรียนจะไม่เข้าใจ ต้องใช้เวลาอธิบายนาน ครูควรแก้ไขเมื่อกิจกรรมเสร็จแล้ว อย่างไรก็ตามการแก้ไขเมื่อกิจกรรมเสร็จแล้วนักเรียนอาจลืมแล้วว่าตนเองได้ใช้ภาษาผิดแบบนั้น หรือบางทีครูอาจลืมไม่ได้แก้ไขก็ตาม ดังนั้น การแก้ไขหลังกิจกรรมอาจจำเป็นต้องใช้การบันทึกลงบนกระดานในหัวข้อที่นักเรียนพูดผิดเพื่อเตือนความจำของนักเรียนและครู

4. ในขณะที่กิจกรรมคู่หรือกลุ่มครุมีความคิดเห็นว่า ผู้ที่ทำการแก้ไขนักเรียนที่ใช้ภาษาผิดคือครู เพื่อนนักเรียนและนักเรียนที่ใช้ภาษาผิด ครูเป็นผู้แก้ไขในระดับบ่อยครั้ง เพื่อนนักเรียนและนักเรียนที่ใช้ภาษาผิด ทำการแก้ไขในระดับน้อยครั้ง แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุททอง เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของนักการศึกษาทางภาษา และผู้เชี่ยวชาญทางภาษาส่วนใหญ่ที่ต้องการให้เพื่อนนักเรียนและนักเรียนที่ใช้ภาษาผิดได้เข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไข (Hendrickson. 1978) อย่างไรก็ตาม การที่ครูยังเป็นผู้ทำการแก้ไขภาษาที่ใช้ผิดในระดับบ่อยครั้งกว่าเพื่อนนักเรียน และนักเรียนที่ใช้ภาษาผิดอาจเนื่องจาก ครูคิดว่าครูผู้สอนควรเป็นผู้รับผิดชอบต่อการแก้ไขภาษาที่ผิด เพราะครูมีความสามารถทางภาษามากกว่านักเรียน แต่การแก้ไขบ่อยครั้งของครูมีผลต่อการทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่มที่ต้องการฝึกให้นักเรียนใช้ภาษาอย่างคล่องแคล่ว กิจกรรมอาจล้มเหลว ถ้านักเรียนต้องถูกขัดจังหวะบ่อยครั้งในการใช้ภาษาสื่อสารกับผู้อื่น นักเรียน ต้องใช้ภาษาอย่างระมัดระวังเพื่อไม่ให้ตนเองใช้ภาษาผิด และให้ความสนใจกับภาษาที่ตนเองใช้ มากกว่าที่จะสนใจฟังคำพูดของเพื่อนนักเรียนที่อยู่ในคู่หรือกลุ่มเดียวกัน

นอกจากนั้นจากการศึกษาความสามารถของครูในการจำแนกและแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดพบว่า จำนวนภาษาผิดที่ครูต้องการแก้ไขมีมากกว่าจำนวนภาษาผิดที่ครูสามารถจำแนกและแก้ไขได้ถูกต้อง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการแก้ไขภาษาผิดของครูในบางครั้งอาจไม่ช่วยให้นักเรียนได้เข้าใจภาษาคิดขึ้นกว่าเดิม ตรงกันข้าม นักเรียนอาจเข้าใจสับสน ไม่แน่ใจว่าทำไมภาษาที่ตนเองใช้ถึงผิด ในที่สุดนักเรียนก็จะไม่กล้าใช้ภาษาอีกต่อไป

5. วิธีแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด ที่ครูใช้ในระดับบ่อยครั้ง คือ ครูแก้ไขภาษาผิดเอง และครูใช้การชี้แนะให้นักเรียนทราบที่ผิดแล้วให้นักเรียนแก้ไขคำพูดด้วยตนเอง แสดงให้เห็นว่าโดยมากครูได้ใช้วิธีการแก้ไขทั้งโดยตรงและโดยอ้อม การแก้ไขโดยตรงด้วยการบอกภาษาที่ถูกต้องให้นักเรียนซึ่งเป็นการแก้ไขที่ประหยัดเวลา ทำให้นักเรียนทราบว่าตนเองได้ใช้ภาษาผิดอย่างไรอย่างรวดเร็ว แต่ไม่ช่วยให้นักเรียนจำได้ในระยะยาว (Fanseelow. 1977) การแก้ไขโดยอ้อมด้วยการชี้แนะให้เห็นที่ผิดครูจะใช้เวลาแก้ไขนานมากกว่าถ้านักเรียนไม่ทราบว่าตนเองใช้ภาษาผิดอย่างไร ซึ่งทำให้นักเรียนไม่สามารถแก้ไขคำพูดตัวเองได้ จนในที่สุดครูอาจจำเป็นต้องแก้ไขโดย

การบอกภาษาที่ถูกต้องให้อีกครั้งหนึ่ง วิธีแก้ไขดังกล่าวของครูเป็นวิธีการที่พบได้โดยทั่วไปในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด แต่อย่างไรก็ตามในการทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม ถ้าครูใช้เวลาแก้ไขกับนักเรียนคู่ใดคู่หนึ่งนานเกินไป ครูก็จะไม่สามารถดูแลนักเรียนคู่อื่นได้ทั่วถึง นักเรียนคู่อื่นอาจทำกิจกรรมของตนเสร็จก่อนแล้วโดยที่ครูไม่ทราบว่านักเรียนคู่นั้นได้ใช้ภาษากันอย่างไร นอกจากนั้น นักเรียนที่ครูแก้ไขอาจจะเบื่อเนื่องจากใช้เวลาแก้ไขนานเกินไป จนบางครั้งอาจไม่ได้เรียนรู้จากสิ่งที่แก้ไขนั้นเลย

6. ผลการศึกษาความสามารถของครูในการจำแนกและแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด พบว่าความสามารถของครูในการจำแนกและแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด อยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูบางคนไม่เคยทำการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จึงอาจไม่เคยพบรูปแบบประโยคที่ผู้วิจัยนำมาใช้เป็นแบบสอวัตต์มาก่อน ดังนั้นจึงไม่สามารถจำแนกหรือแก้ไขได้ถูกต้องทั้งหมด แต่ถ้าครูได้ทำการสอนนักเรียนในห้องเรียนจริง ๆ ครูอาจสามารถจำแนกและแก้ไขได้ถูกต้องทั้งหมดก็ได้ ทั้งนี้เนื่องจากครูมีเวลาเตรียมตัวในการสอน และเข้าใจสถานการณ์การเรียนการสอนมากกว่าการทำแบบสอวัตต์ นอกจากนั้นอาจเป็นเพราะสภาพของเครื่องมือที่ผู้วิจัยนำไปใช้ ได้แก่ เทปบันทึกภาพและเสียง ซึ่งจะมีเสียงรบกวนเนื่องจากการบันทึกภาพและเสียงภายในห้องเรียนที่มีการเรียนการสอน เมื่อนำมาให้ครูดู ภาพและเสียงที่ปรากฏอาจไม่ชัดเจนหรือผิดเพี้ยน จึงอาจทำให้ครูบางคนทำการจำแนกและแก้ไขผิดพลาดก็ได้ แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าครูไม่ทราบว่าภาษาที่นักเรียนใช้ผิดควรแก้ไขให้ถูกต้องอย่างไร ตามผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลจริง ๆ ความสับสนในการเรียนรู้ภาษาก็จะตกอยู่กับนักเรียน ดังนั้น ครูจึงควรศึกษาหาความรู้ทางภาษาเพิ่มเติม เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของนักเรียนต่อไป

7. ผลการวิเคราะห์จากแบบสอวัตต์ความสามารถของครูในการจำแนกและแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด พบว่า ครูต้องการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดเป็นจำนวนมากกว่าจำนวนภาษาผิดที่ครูสามารถจำแนกและแก้ไขได้ถูกต้อง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดของครูในบางครั้งไม่เหมาะสม นักเรียนอาจได้รับความรู้ที่ไม่ถูกต้องไปจากครู ดังนั้นครูควรลดบทบาทการแก้ไขของตนให้น้อยลง และควรศึกษาหรือฝึกทักษะในทางภาษาเพิ่มเติมเพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอนภาษาของตนเองและนักเรียนต่อไป

8. ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในประเภทการใช้โครงสร้างภาษาผิด ครูสามารถจำแนกและแก้ไขได้ถูกต้องมากที่สุด ภาษาที่ใช้ผิดในประเภทการให้ความหมายผิด ครูสามารถจำแนกและแก้ไขได้ถูกต้องน้อยที่สุด แสดงให้เห็นว่าครูมีความสามารถทางด้านไวยากรณ์ภาษามากกว่าความสามารถทางด้านการนำภาษาไปใช้ ซึ่งเป็นลักษณะของครูไทยส่วนมากที่สอนภาษาอังกฤษมักมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์ภาษาเป็นอย่างดี เนื่องจากการได้รับการปลูกฝังและเรียนรู้ทางด้านนี้มาเสียเป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตาม การสอนในปัจจุบันมุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจและสามารถนำภาษาไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ ดังนั้นครูจึงควรพัฒนาทักษะทางภาษาด้านนี้ เพื่อให้ได้รู้หรือเข้าใจภาษาให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะซึ่งอาจเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทอง ควรเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีต่อการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด ครูควรยอมรับว่าภาษาที่นักเรียนใช้ผิดไม่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขทั้งหมด เนื่องจากในแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายที่ใช้ในปัจจุบัน ต้องการให้นักเรียนทุกคนได้ใช้ภาษากลับมาใช้ภาษา และสามารถใช้อย่างคล่องแคล่ว การแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดทั้งหมด อาจทำให้นักเรียนไม่มั่นใจในการใช้ภาษาของตน เพราะนักเรียนต้องพะวงว่าเมื่อตนเองใช้ภาษาผิดออกมาจะต้องถูกแก้ไข การใช้ภาษาของนักเรียนก็จะไม่คล่องแคล่วเท่าที่ควร บางครั้งการใช้ภาษาของนักเรียนต้องหยุดชะงักเนื่องจากการพยายามแก้ไขให้นักเรียนใช้ภาษาอย่างถูกต้อง และบางครั้งการไม่พูดเลยอาจเป็นวิธีที่นักเรียนเลือกใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการแก้ไขจากครู ดังนั้นครูจึงควรมองข้ามภาษาที่นักเรียนใช้ผิดบางอย่างที่ไม่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขในขณะนั้น เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนกล้าใช้ภาษาและสามารถใช้อย่างคล่องแคล่ว

1.2 ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทอง ควรได้รับการส่งเสริมให้ได้รับการศึกษาด้านภาษาเพิ่มเติม เพื่อพัฒนาความสามารถของครู ในด้านการใช้ภาษาอังกฤษให้กว้างขวางและมีสมรรถภาพดียิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการทำวิจัย

2.1 งานวิจัยครั้งนี้ เป็นการสอบถามแนวความคิดและทัศนคติของครูในการแก้ไขภาษาผิดของนักเรียนจากแบบสอบถาม ซึ่งผลที่ได้อาจจะไม่ตรงกับสิ่งที่ครูได้กระทำจริง ๆ ในห้องเรียน ดังนั้นถ้ามีการศึกษาเรื่องนี้ในครั้งต่อไป ควรได้ศึกษาวิธีการแก้ไขของครูในห้องเรียนจากการสังเกตเพื่อที่จะได้ข้อมูลที่ถูกต้องที่ครูได้ใช้แก้ไขนักเรียนจริง ๆ

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยถึงประโยชน์ที่ได้จากการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในเชิงทดลอง โดยการทดลองสอนภาษาอังกฤษแบบมีการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด และการสอนภาษาแบบไม่มีการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด เพื่อดูว่าหลังจากที่นักเรียนแต่ละกลุ่มที่ได้รับการสอนภาษาแต่ละแบบไปชั่วระยะหนึ่ง จะมีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงความสามารถด้านการใช้ภาษาแตกต่างกันหรือไม่

2.3 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในโรงเรียนอื่น ๆ ในระดับมัธยมศึกษาทั่วประเทศ เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไป

2.4 ควรมีการศึกษาความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการแก้ไขความผิดพลาดเมื่อเป็นกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่ม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- สกล เกิดผล. การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษแบบอิสระของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. ปรินทิเนียนพับส์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.
- สมบุญ วิภาวีกุล. การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษา
ครุศาสตร์บัณฑิตวิทยาลัยหลังบทเรียนการเขียนเพื่อสื่อความหมายและการเขียนเรียงความแบบ
เดิม. ปรินทิเนียนพับส์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
2526. อัดสำเนา.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. เอกสารประกอบการสอนวิชาการสอนภาษาอังกฤษ. ม.ป.ป.
- อนันต์ ศรีโสภณ. หลักการวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช
จำกัด, 2527.
- Brown, Douglas. "Error Analysis - The Study of Learners' Interlanguage,"
in Principles of Language Learning and Teaching. p. 162 - 188.
University of Illinois, 1980.
- Brumfit, Christopher J. "Teaching Pupils How to Acquire Language," in
Problems and Principles in English Teaching. p. 122 - 127. New
York, Pergamon Press, 1981.
- Bruton, Anthony and Virginia Samuda. "Learner and Teacher Roles in the
Treatment of Oral Error in Group Work," RELC Journal. 11 : 2,
49 - 63; 1980.
- Cathcart, Ruth L. and Judy E.W.E. Olsen. "Teachers' and Students'
Preferences for Classroom Conversation Errors," On TESOL' 76.
p. 41 - 53. Washington D.C., 1976.
- Cook, V.J. "Bridging the Gap between Computers and Language Teaching,"
in Computers in English Language Teaching. p. 13 - 27. New
York, Pergamon Press, 1985.
- Corder, S. Pit. "The Significance of Learner's Errors," in New
Frontiers in Second Language Learning. P. 90 - 99. Newbury
House Publishers, 1978.

- Daniels, Henry and Denny Packard. "Learner Centred Remedial Work : A humanistic approach," in 113 - Humanistic Approaches : an empirical review. p. 87 - 91. The British Council, 1982.
- Dubin, Fraida and Elite Olshtain. Facilitating Language Learning. U.S.A., McGraw Hill International Book Company, 1977.
- Fanselow, John F. "The Treatment of Error in Oral Work," Foreign Language Annals. 10 : 5, p. 583 - 593, October, 1977.
- Gower, Roger and Steve Walters. Teaching Practice Handbook. London, Heinemann Education Books, 1983.
- Hahn, Cara. "Trial and Error," Forum. vol XXV:3, p. 8 - 11, July, 1987.
- Harmer, Jeremy. The Practice of English Language Teaching. New York, Longman Press, 1983.
- Hendrickson, James M. "Error Correction in Foreign Language Teaching: Recent Theory, Research, and Practice," Modern Language Journal. 62, p. 387 - 397, 1978.
- Horey, Piers and Richard Mead. "Error Correction : When Not To Say No," Thai/TESOL Convention 1986. A.U.A. December 13-15th, 1986.
- Hubbards, Peter and others. A Training Course for TEFL. Oxford University Press, 1986.
- Krashen, Stephen D. Second Language Acquisition and Second Language Learning. New York, Pergamon Press, 1981.
- _____. Principle and Practice in Second Language Acquisition. New York, Pergamon Press, 1982.
- Lewis, Michael and Jimmie Hill. Practical Techniques for Language Teaching. England, Language Teaching Publications, 1985.
- Laycock, John. Managing Pair & Group Work. Chulalongkorn University Language Institute, 1985.
- Littlewood, William T. Communicative Language Teaching : An Introduction. Great Britain, Cambridge University Press, 1983.
- _____. Foreign and Second Language Learning : Language Acquisition Research and its Applications for the classroom. Great Britain, Cambridge University Press, 1984.

- Long, Michael H. "Teacher Feedback on Learner Error : Mapping Cognitions," in Second Language Learning Contrastive Analysis, Error Analysis and Related Aspects. p. 446 - 465. The University of Michigan Press, 1986.
- Nystrom, Nancy Johnson. "Teacher-Student Interaction in Bilingual Classroom : Four Approaches to Error Feedback," in Classroom Oriented Research in Second Language Acquisition. p. 169 - 188. Newbury House Publishers, 1983.
- Richards, Jack C. "Second Language Acquisition : Error Analysis," in Annual Review of Applied Linguistics. P. 91-107, Newbury House Publishers, 1980.
- Rogers, J "How People Learn," in English Teaching Perspective. p. 71 - 73, Longman, 1980.
- Schegloff, E.A., Jefferson, G. and Sacks, H. The Preference for Self-Correction in the Organization of Repair in Conversation. Language 53 : 2; p. 361 - 382, 1977.
- Stenson, Nancy "Induced Errors," in New Frontiers in Second Language Learning. p. 54 - 70, Newbury House Publishers, 1978.
- Ur, Penny Discussions That Work : Task Centred Fluency Practice. London Cambridge University Press, 1986.
- Wilkins, D.A. Second Language Learning and Teaching. London, Edward Arnold, 1974.
- Whitman, Randal L. and Kenneth L. Jackson. "The Unpredictability of Contrastive Analysis," Language Learning. Vol. 22, No 1. p. 29 - 41. 1972.

חפצות

- แบบสอบถามแนวความคิดและทัศนคติของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน
- แบบสอบวัดความสามารถของครูในการจำแนกและแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด
- จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองที่สามารถแก้ไขภาษาผิดได้ถูกต้องในแต่ละข้อ
- ลักษณะคำตอบที่ได้รับจากแบบสอบวัดความสามารถของครูในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

แบบสอบถามแนวความคิดและทัศนคติของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อขอทราบทัศนคติและแนวความคิดของครูสอนภาษาอังกฤษในการแก้ไขภาษาพูดของนักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง ขณะทำการเรียนการสอนภายในห้องเรียน คำตอบที่ได้รับจะมีประโยชน์ในการพัฒนาวิธีการสอนภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแนวความคิดในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

คำชี้แจง กรุณาตอบตามความเป็นจริงโดยการทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ตรงกับความรู้สึกและความคิดเห็นของท่านที่มีต่อการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด ซึ่งมีทั้งหมด 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง เพียงข้อความละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
1. การแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด ช่วยทำให้นักเรียน ที่ใช้ภาษาผิดทำผิดในเรื่องนั้นน้อยลง					
2. เมื่อนักเรียนใช้ภาษาผิด ถ้าไม่ได้รับการแก้ไข นักเรียนจะใช้ภาษาในเรื่องนั้นผิดเรื่อยไปจนกว่า จะได้รับการแก้ไข					
3. การแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด ช่วยกระตุ้นให้ นักเรียนพยายามพูดภาษาอังกฤษครั้งต่อไปให้ ถูกต้อง					

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่สนใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
4. ในบางโอกาสการแก้ไขภาษาที่ผิดก็จำเป็นต่อการ เรียนรู้ภาษาของนักเรียน					
5. นักเรียนสามารถเรียนรู้ภาษาที่ถูกต้องจากภาษาที่ ตนเองใช้ผิดได้โดยไม่ต้องมีการแก้ไข					
6. การแก้ไขทำให้การสื่อความหมายทางภาษาของ นักเรียนหยุดชะงัก					
7. การแก้ไขอาจทำให้แรงจูงใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนลดลง					
8. การแก้ไขอาจทำให้ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนลดลง					
9. การแก้ไขอาจเป็นสาเหตุให้เกิดความเข้าใจสับสน ในหมู่ผู้เรียน					
10. ภาษาที่ใช้ผิดทางไวยากรณ์หรือโครงสร้างภาษาควร ได้รับการแก้ไข					
11. ภาษาที่ใช้ผิดเนื่องจากการใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ควรได้รับการแก้ไข					
12. ภาษาที่ใช้ผิดซึ่งทำให้การสื่อความหมายไม่เข้าใจกัน ควรได้รับการแก้ไข					
13. ภาษาในส่วนที่ต้องการเน้นสอนในชั่วโมงนั้น ถ้า นักเรียนใช้ผิดควรได้รับการแก้ไข					
14. ภาษาในส่วนที่ไม่ต้องการเน้นสอนในชั่วโมงนั้น ถ้า นักเรียนใช้ผิดก็ควรได้รับการแก้ไข					

ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่สนใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
15. ภาษาผิดที่นักเรียนคนหนึ่งใช้ผิดซ้ำกันหลายครั้ง ควร ได้รับการแก้ไข					
16. ภาษาผิดที่นักเรียนหลายคนใช้ผิดซ้ำเหมือนกัน ควร ได้รับการแก้ไข					
17. ภาษาผิดที่สามารถแก้ไขง่าย ๆ ควรได้รับการแก้ไข					
18. ภาษาผิดที่นักเรียนใช้โดยไม่ทราบว่า เป็นภาษาที่ ไม่สุภาพ หยาดคาย หรือไม่เหมาะสม ควร ได้รับการแก้ไข					

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามแนวความคิดในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม
คำชี้แจง กรุณาตอบตามความเป็นจริงตามที่ท่านได้ปฏิบัติมา โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่าง
 ที่กำหนดให้ ซึ่งมีทั้งหมด 3 ระดับ คือ บ่อยครั้งที่สุด บ่อยครั้ง น้อยครั้ง น้อยครั้งที่สุด และไม่เคยเลย
 เพียงข้อความละหนึ่งเครื่องหมายเท่านั้น

1. เมื่อกำลังฝึกให้นักเรียนพูดได้ตอบกันอย่างคล่องแคล่วโดยใช้กิจกรรมคู่หรือกลุ่ม ท่านได้ใช้วิธีการ
 เหล่านี้บ่อยครั้งเพียงไร

ข้อความ	บ่อยครั้ง ที่สุด	บ่อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้ง ที่สุด	ไม่เคย เลย
1.1 บ่อยให้นักเรียนทำกิจกรรมอย่างเป็นอิสระ โดยครูไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวอะไรทั้งสิ้น					
1.2 เดินไปรอบ ๆ ห้องเพื่อฟังนักเรียนแต่ละคน พูด					

ข้อความ	บ่อยครั้ง ที่สุด	บ่อยครั้ง	บ่อยครั้ง	บ่อยครั้ง ที่สุด	ไม่เคย เลย
1.3 ยืนฟังเฉพาะนักเรียนคู่ที่มีปัญหาเท่านั้น					
1.4 อื่น ๆ เช่น					

2. ในขณะที่ทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่มอยู่ ด้านนักเรียนพูดภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องใครเป็นผู้แก้ไขภาษาที่ผิดนั้น และบ่อยครั้งเพียงใด

ข้อความ	บ่อยครั้ง ที่สุด	บ่อยครั้ง	บ่อยครั้ง	บ่อยครั้ง ที่สุด	ไม่เคย เลย
2.1 ท่านแก้ไขภาษาที่ผิดนั้นด้วยตัวเอง					
2.2 ท่านเรียนนักเรียนคนอื่นที่ไม่ใช่นักเรียนที่ใช้ภาษา ผิดเป็นผู้แก้ไข					
2.3 ท่านชี้แนะให้นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดทราบว่าใช้ผิด ในที่ใด แล้วให้นักเรียนคนอื่นแก้ไขคำพูดของเขา เสียใหม่ให้ถูกต้อง					
2.4 เพื่อนที่เป็นคู่หรืออยู่ในกลุ่มเดียวกันเป็นผู้แก้ไข					
2.5 เพื่อนที่เป็นคู่หรือกลุ่มเดียวกันเป็นผู้ชี้แนะให้เห็น ที่ผิด แล้วให้นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดนั้นแก้ไขคำพูด ของตนเองให้ถูกต้อง					
2.6 นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดเป็นผู้แก้ไขตัวเองโดย ไม่ต้องให้ใครบอก					
2.7 นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดเป็นผู้แก้ไขตัวเองโดย การถามเพื่อน					

ข้อความ	น้อยครั้ง ที่สุด	น้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้ง ที่สุด	ไม่เคย เลย
2.8 นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดเป็นผู้แก้ไขตัวเองโดยการ ถามครู					

3. ในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่มเพื่อต้องการฝึกนักเรียนให้พูดโต้ตอบกันอย่างคล่องแคล่ว ท่านคิดว่า
ท่านได้แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดประเภทต่อไปนี้บ่อยครั้งเพียงไร

	น้อยครั้ง ที่สุด	น้อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้ง ที่สุด	ไม่เคย เลย
3.1 ภาษาที่ใช้ผิดเนื่องจากการใช้คำไม่ถูกต้อง เช่น ใช้คำศัพท์ไม่ตรงกับความต้องการสื่อ ใช้คำภาษาไทยแทนภาษาอังกฤษ					
3.2 ภาษาที่ใช้ผิดทางไวยากรณ์หรือโครงสร้างทาง ภาษา เช่น เรียงลำดับคำในประโยคผิด ใช้ กาลไม่ถูกต้อง ใช้กริยาไม่สอดคล้องกับ ประธานของประโยคเป็นต้น					
3.3 ภาษาที่ใช้ผิดซึ่งทำให้การสื่อความหมายไม่เข้าใจ เช่น เมื่อนักเรียนต้องการสื่อความหมาย อย่างหนึ่ง แต่ภาษาที่ใช้ทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจ ความหมายนั้น					
3.4 ภาษาที่ใช้ผิดเนื่องจากการละคำ คำกริยา กริยาช่วย คำนำหน้านามหรือคำประเภทอื่น ๆ ซึ่งคำเหล่านี้ จำเป็นต้องใช้ตามไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ					

4. ในกิจกรรมคู่หรือกลุ่มเมื่อท่านได้ยินนักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องท่านได้ทำการแก้ไขภาษานั้นเมื่อไร และท่านได้ทำอย่างนั้นบ่อยครั้งเพียงไร

ข้อความ	บ่อยครั้ง ที่สุด	บ่อยครั้ง	น้อยครั้ง	น้อยครั้ง ที่สุด	ไม่เคย เลย
4.1 แก้ไขทันทีที่พูดผิดถึงแม้ว่าจะทำให้การพูดของ นักเรียนต้องหยุดชะงัก					
4.2 รอจนนักเรียนพูดจบแล้วจึงแก้ไข					
4.3 รอจนกว่าจะเกิดช่วงหยุดตามธรรมชาติของ การสนทนา เช่น เมื่อนักเรียนคนหนึ่งใช้ คำถามไม่ถูกต้อง ก็รอจนกว่าคำถามนั้นจะ ได้รับคำตอบแล้วจึงแก้ไข					
4.4 รอจนกระทั่งกิจกรรมเสร็จ แล้วจึงแก้ไข					

แบบสอบวัดความสามารถของครูในการจำแนกและแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

คำชี้แจง เมื่อท่านดูเหตุการณ์นักเรียนกำลังใช้ภาษาอังกฤษได้ตอบกันในแต่ละตอน ขอให้ท่าน
ตอบคำถามโดยการขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างที่ท่านต้องการ และเขียนตอบลงใน
ช่องว่างที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

ภาพเหตุการณ์นักเรียนกำลังพูดได้ตอบ

นักเรียนหญิงด้านขวามือ : What size do you wear?

นักเรียนหญิงด้านซ้ายมือ : Thirteen please.

นักเรียนหญิงด้านขวามือ : Do you want a special colour?

นักเรียนหญิงด้านซ้ายมือ : Red please. How much it is?

นักเรียนหญิงด้านขวามือ : It's ... it's ten thousand.

* นักเรียนคนไหนใช้ภาษาผิด

☒ คนซ้ายมือ

☐ คนขวามือ

* นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องในที่ใด

(How much it is)

* ภาษาที่ถูกต้อง คือ

(How much is it)

* ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดดังกล่าว ถ้าท่านประสบ

ด้วยตนเอง ท่านจะแก้ไขหรือไม่

☒ แก้ไข

☐ ไม่แก้ไข

ข้อที่ 1

นักเรียนชายคนขวามือ : How much does it cost?

นักเรียนชายคนซ้ายมือ : It costs one hundred baht. ... Here
are you .

1.1 นักเรียนคนไหนใช้ภาษาผิด

คนซ้ายมือ

คนขวามือ

1.2 นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องในที่ใด _____

1.3 ภาษาที่ถูกต้อง คือ _____

1.4 ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดดังกล่าว ถ้าท่านประสบด้วยตนเอง

ท่านจะแก้ไขหรือไม่

แก้ไข

ไม่แก้ไข

ข้อที่ 2

นักเรียนหญิงคนขวามือ : How much it cost?

นักเรียนหญิงคนซ้ายมือ : Fifty baht.

2.1 นักเรียนคนไหนใช้ภาษาผิด

คนซ้ายมือ

คนขวามือ

2.2 นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องในที่ใด _____

2.3 ภาษาที่ถูกต้อง คือ _____

2.4 ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดดังกล่าว ถ้าท่านประสบด้วยตนเอง

ท่านจะแก้ไขหรือไม่

แก้ไข

ไม่แก้ไข

ข้อที่ 3

นักเรียนชายคนเห็นหลัง : I'd like to buy socks.

นักเรียนชายคนเห็นหน้า : What size do you wear?

นักเรียนชายคนเห็นหลัง : Size free style ... free size sir.

3.1 นักเรียนคนไหนใช้ภาษาผิด

คนซ้ายมือ

คนขวามือ

3.2 นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องในที่ใด _____

3.3 ภาษาที่ถูกต้อง คือ _____

3.4 ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดดังกล่าว ถ้าท่านประสบด้วยตนเอง

ท่านจะแก้ไขหรือไม่

แก้ไข

ไม่แก้ไข

ข้อที่ 4

นักเรียนชายคนซ้ายมือ : No, thank you. If I were you, I
would stop drive ... driving a bicycle.

4.1 นักเรียนคนไทยที่ใช้ภาษาผิด

คนซ้ายมือ

คนขวามือ

4.2 นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องในที่ใด

4.3 ภาษาที่ถูกต้อง คือ

4.4 ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดดังกล่าว ถ้าท่านประสพด้วยตนเอง

ท่านจะแก้ไขหรือไม่

แก้ไข

ไม่แก้ไข

ข้อที่ 5

นักเรียนชายคนขวามือ : Would you like to read a letter?

นักเรียนชายคนซ้ายมือ : No, thank you. If I were you, I
would stop reading books.

5.1 นักเรียนคนไทยที่ใช้ภาษาผิด

คนซ้ายมือ

คนขวามือ

5.2 นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องในที่ใด

5.3 ภาษาที่ถูกต้อง คือ

5.4 ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดดังกล่าว ถ้าท่านประสพด้วยตนเอง

ท่านจะแก้ไขหรือไม่

แก้ไข

ไม่แก้ไข

ข้อที่ 6

นักเรียนหญิงคนซ้ายมือ : What's wrong with eating sweets?

นักเรียนหญิงคนขวามือ : I doesn't do me any harm.

6.1 นักเรียนคนไทยใช้ภาษาผิด

คนซ้ายมือ

คนขวามือ

6.2 นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องในที่ใด _____

6.3 ภาษาที่ถูกต้อง คือ _____

6.4 ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดดังกล่าว ถ้าท่านประสบด้วยตนเอง

ท่านจะแก้ไขหรือไม่

แก้ไข

ไม่แก้ไข

ข้อที่ 7

นักเรียนหญิงคนขวามือ : If I were you, I would stop eating sweet.

นักเรียนหญิงคนซ้ายมือ : What's wrong with sweet eating?

นักเรียนหญิงคนขวามือ : It doesn't do me any harm.

7.1 นักเรียนคนไทยใช้ภาษาผิด

คนซ้ายมือ

คนขวามือ

7.2 นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องในที่ใด _____

7.3 ภาษาที่ถูกต้อง คือ _____

7.4 ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดดังกล่าว ถ้าท่านประสบด้วยตนเอง

ท่านจะแก้ไขหรือไม่

แก้ไข

ไม่แก้ไข

ข้อที่ 8

นักเรียนหญิงคนขวามือ : Would you like to see a new film?

นักเรียนหญิงคนซ้ายมือ : No, thank you. If I were you, I would
stop seeing a new film.

นักเรียนหญิงคนขวามือ : What's wrong to me?

นักเรียนหญิงคนซ้ายมือ : It doesn't ... It doesn't do me no harm.

8.1 นักเรียนคนไหนใช้ภาษาผิด

คนซ้ายมือ

คนขวามือ

8.2 นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องในที่ใด _____

8.3 ภาษาที่ถูกต้อง คือ _____

8.4 ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดดังกล่าว ถ้าท่านประทับใจด้วยตนเอง

ท่านจะแก้ไขหรือไม่

แก้ไข

ไม่แก้ไข

ข้อที่ 9

นักเรียนหญิงคนซ้ายมือ : Would you like to smoke cigarettes?

นักเรียนหญิงคนขวามือ : Thank you you.

9.1 นักเรียนคนไหนใช้ภาษาผิด

คนซ้ายมือ

คนขวามือ

9.2 นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องในที่ใด _____

9.3 ภาษาที่ถูกต้อง คือ _____

9.4 ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดดังกล่าว ถ้าท่านประทับใจด้วยตัวท่านเอง

ท่านจะแก้ไขหรือไม่

แก้ไข

ไม่แก้ไข

ข้อที่ 10

นักเรียนหญิงคนขวามือ : What do you like food in school canteen?

นักเรียนหญิงคนซ้ายมือ : Again please.

10.1 นักเรียนคนไหนใช้ภาษาผิด

คนซ้ายมือ

คนขวามือ

10.2 นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องในที่ใด _____

10.3 ภาษาที่ถูกต้อง คือ _____

10.4 ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดดังกล่าว ถ้าท่านประทับใจด้วยตัวท่านเอง

ท่านจะแก้ไขหรือไม่

แก้ไข

ไม่แก้ไข

ข้อที่ 11

นักเรียนหญิงคนซ้ายมือ : Do you like weather today?

นักเรียนหญิงคนขวามือ : Yes, it un comfort ... it's comfortable.

11.1 นักเรียนคนไทยใช้ภาษาผิด

คนซ้ายมือ

คนขวามือ

11.2 นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องในที่ใด _____

11.3 ภาษาที่ถูกต้อง คือ _____

11.4 ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดดังกล่าว ถ้าท่านประทับใจตัวท่านเอง

ท่านจะแก้ไขหรือไม่

แก้ไข

ไม่แก้ไข

ข้อ 12

นักเรียนหญิงคนขวามือ : How do you like..เออ..to study Uthong
School?

นักเรียนหญิงคนซ้ายมือ : It at all.

12.1 นักเรียนคนไทยใช้ภาษาผิด

คนซ้ายมือ

คนขวามือ

12.2 นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องในที่ใด _____

12.3 ภาษาที่ถูกต้อง คือ _____

12.4 ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดดังกล่าว ถ้าท่านประทับใจตัวท่านเอง

ท่านจะแก้ไขหรือไม่

แก้ไข

ไม่แก้ไข

ข้อ 13

นักเรียนหญิงคนขวามือ : What do you like folk music?

นักเรียนหญิงคนซ้ายมือ : No, it's boring.

13.1 นักเรียนคนไทยใช้ภาษาผิด

คนซ้ายมือ

คนขวามือ

13.2 นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องในที่ใด _____

13.3 ภาษาที่ถูกต้อง คือ _____

13.4 ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดดังกล่าว ถ้าท่านประทับใจตนเอง

ท่านจะแก้ไขหรือไม่

แก้ไข

ไม่แก้ไข

ข้อที่ 14

นักเรียนหญิงคนขวามือ : Do you think of a short dress?

นักเรียนหญิงคนซ้ายมือ : Yes, it's all right.

14.1 นักเรียนคนไทยใช้ภาษาผิด

คนซ้ายมือ

คนขวามือ

14.2 นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องในที่ใด _____

14.3 ภาษาที่ถูกต้อง คือ _____

14.4 ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดดังกล่าว ถ้าท่านประทับใจตนเอง

ท่านจะแก้ไขหรือไม่

แก้ไข

ไม่แก้ไข

ข้อที่ 15

นักเรียนหญิงคนขวามือ : Would you like to drinking a lot of coffee?

15.1 นักเรียนคนไทยใช้ภาษาผิด

คนซ้ายมือ

คนขวามือ

15.2 นักเรียนใช้ภาษาไม่ถูกต้องในที่ใด _____

15.3 ภาษาที่ถูกต้อง คือ _____

15.4 ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดดังกล่าว ถ้าท่านประทับใจตนเอง

ท่านจะแก้ไขหรือไม่

แก้ไข

ไม่แก้ไข

เฉลยคำตอบแบบสอวักความสามารถในการจำแนกและแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

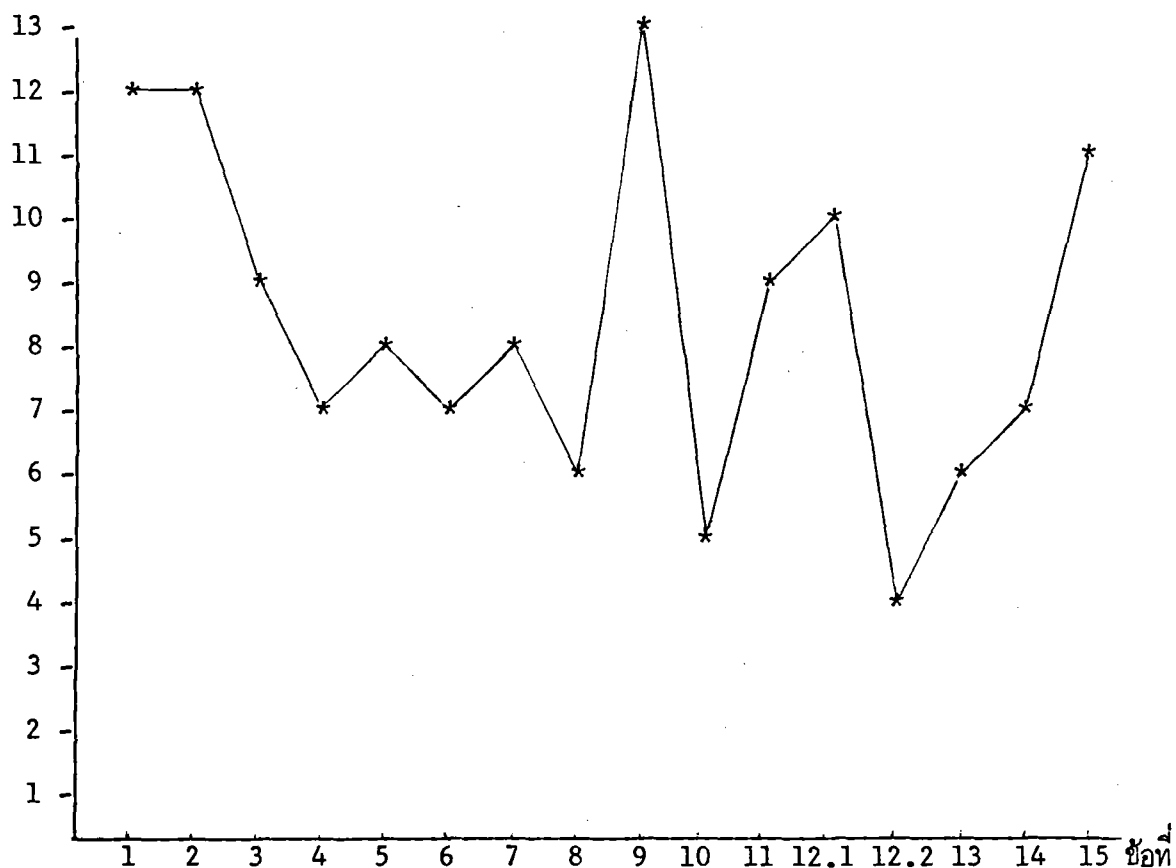
1. 1.1 คนซ้ายมือ
1.2 Here are you
1.3 Here you are
2. 2.1 คนขวามือ
2.2 How much it cost?
2.3 How much does it cost?
3. 3.1 คนเห็นหลัง
3.2 free size sir
3.3 free size (please)
4. 4.1 คนซ้ายมือ
4.2 driving
4.3 riding
5. 5.1 คนขวามือ
5.2 books
5.3 letters
6. 6.1 คนขวามือ
6.2 I
6.3 It
7. 7.1 คนขวามือ
7.2 sweet
7.3 sweets
8. 8.1 คนซ้ายมือ
8.2 It doesn't do me no harm
8.3 It doesn't do you any harm

9. 9.1 คนขวามือ⁴
 9.2 Thank you you
 9.3 (No) Thank you
10. 10.1 คนขวามือ⁴
 10.2 What
 10.3 How or -
11. 11.1 คนขวามือ⁴
 11.2 comfortable
 11.3 fine
12. 12.1 คนขวามือ ⁴	คนซ้ายมือ ⁴
12.2 to study Uthong School	It at all
12.3 to study in Uthong School	It's all right
13. 13.1 คนขวามือ⁴
 13.2 What do you like ...
 13.3 Do you like ...
14. 14.1 คนขวามือ⁴
 14.2 Do you think of ...
 14.3 What do you think of ...
15. 15.1 คนขวามือ⁴
 15.2 to drinking
 15.3 to drink

จำนวนครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองที่สามารถแก้ไขภาษาผิดได้ถูกต้องในแต่ละข้อ

จากภาษาที่นักเรียนใช้ผิดจำนวน 15 ข้อ รวม 16 แห่ง ในแบบสอบวัดความสามารถของครูในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองสามารถแก้ไขได้ถูกต้องมีจำนวนตามภาพประกอบ 16

จำนวนครู

ภาพประกอบ 16 แสดงจำนวนครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองที่สามารถแก้ไขภาษาผิดได้ถูกต้องจำแนกเป็นรายข้อ

จากภาพประกอบ 16 แสดงให้เห็นว่าครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองสามารถแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด ข้อที่ 9 ในประเภทการใช้โครงสร้างภาษาผิดได้ถูกต้องทุกคน ส่วนภาษาที่นักเรียนใช้ผิดที่ครูจำนวนน้อยที่สุดสามารถแก้ไขได้ คือ ภาษาผิดข้อที่ 12.2 ในประเภทการให้ความหมายผิด

ลักษณะคำตอบที่ได้รับจากแบบสอบถามวัดความสามารถของครูในการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

ข้อที่	ภาษาที่นักเรียนใช้ผิด	ภาษาที่ครูแก้ไขถูกต้อง	ภาษาที่ครูแก้ไขไม่ถูกต้อง	ภาษาที่ครูคิดว่าผิด	ภาษาที่ครูแก้ไข
1	Here are you.	Here you are.	-	coast	cost
2	How much it cost?	How much does it cost?	-	-	-
3	free size, sir.	free size, please.	-	What size ...	What size ...
4	driving	riding	-	stop reading	stop to read
5	books	letters	the book	woulds	would
6	I ...	It ...	-	stop reading	stop to read
7	sweet	sweets	-	sweets	sweet
8	It doesn't do me no harm.	It doesn't do you any harm.	- It doesn't harm to me. It does me no harm. It doesn't do me harm.	does It's doesn't ... long a new film	don't It doesn't ... wrong the new film
9	Thank you you.	No, thank you. Thank you.	-	in school	at school

ข้อที่	ภาษาที่นักเรียนใช้ฝึก	ภาษาที่ครูแก้ไขถูกต้อง	ภาษาที่ครูแก้ไขไม่ถูกต้อง	ภาษาที่ครูคิดว่าผิด	ภาษาที่ครูแก้ไข
10	What do you like ...	How do you like ...	Would you like food ...	school canteen	school's canteen
		Do you like ...	What food do you like ...		
11	comfortable	fine	comfortable	-	-
		good	bad		
		nice			
12.1	to study Uthong	to study in Uthong	-	standing	study
	School				
12.2	It at all	It's all right.	Not at all.	-	-
		I like it very much.			
13	What do you like ...	Do you like ...	Would you like ...	folk music	folk song
		How do you like ...		Nos, ...	No, ...
14	Do you think of ...	What do you think of..	Do you think is this	think of	think about
		Do you like ...	short dress good?	shorts dress	short dress
				Yes, it's all right.	Yes, I do.
15	to drinking	to drink	Would you like	a lots of	a lot of
			drinking ...?	Would do you ...	Would you ...

ข้อควรสังเกต ได้มีครูคนหนึ่งให้พยายามแก้ไขภาษาผิดของนักเรียนในด้านการออกเสียง (pronunciation) ก็จะเห็นได้จากคำตอบในข้อที่ 1, 3, 4, 6, 7, 8, 12.1, 13, 14 และ 15 ข้าง ๆ ที่ผู้วิจัยได้ชี้แจงแล้วว่าไม่ต้องการให้พิจารณาภาษาผิดในด้านการออกเสียงมากนัก

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นายพรชัย จิระสฤตย์พร

เกิดวันที่ 19 กันยายน 2500

สถานที่เกิด อำเภอบางกอกน้อย จังหวัดกรุงเทพมหานคร

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 1976 หมู่ 6 ตำบลอุโมง
อำเภออุ้มผาง จังหวัดสุพรรณบุรี 72160

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 1

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนอุ้มผาง กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
หมู่ 6 ตำบลอุ้มผาง อำเภออุ้มผาง จังหวัดสุพรรณบุรี 72160

ประวัติการศึกษา พ.ศ. 2518 เตรียมอุดมศึกษา (แผนกวิทยาศาสตร์) จากโรงเรียนกรรณสูตศึกษาลัย
จังหวัดสุพรรณบุรี

พ.ศ. 2520 ป.กศ.สูง (วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทภาษาไทย คณิตศาสตร์)
จากวิทยาลัยครูนครปฐม

พ.ศ. 2526 กศ.บ. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทวิทยาศาสตร์)
จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตบางแสน

พ.ศ. 2531 กศ.ม. (ภาษาศาสตรการศึกษ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

หลักการของครูในการแก้ไขภาษาพูดของนักเรียน
ในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่ม

บทคัดย่อ
ของ
พรชัย จิระสถิตย์พร

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กันยายน 2531

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหลักการของครูในการแก้ไขภาษาพูดของนักเรียนในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่ม โดยใช้แบบสอบถามแนวความคิดและทัศนคติของครูในการแก้ไขการใช้ภาษาผิดของนักเรียน และแบบสอบถามวัดความสามารถของครูในการจำแนกและแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด

ครูที่เป็นกลุ่มศึกษา คือ ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนอุทอง จังหวัดสุพรรณบุรี ปีการศึกษา 2530 จำนวน 13 คน ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามและแบบสอบวัดที่สร้างขึ้นไปใช้กับครูดังกล่าว แล้วนำผลที่ได้มาสรุปเป็นหลักการของครูสอนภาษาอังกฤษ โรงเรียนอุทองที่ใช้แก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่ม

ผลการวิจัยพบว่า ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทองทุกคนเห็นด้วยกับการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิด และเห็นด้วยว่าควรแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดที่เกิดขึ้นทั้งหมด

ครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุทองทุกคนตอบว่าผู้ที่แก้ไขนักเรียนที่ใช้ภาษาผิดในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม คือ ครู เพื่อนนักเรียน และนักเรียนที่ใช้ภาษาผิด โดยครูส่วนใหญ่ตอบว่าครูได้ใช้วิธีแก้ภาษาผิดด้วยตนเอง และวิธีชี้แนะให้นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดแก้ภาษาผิดของตัวเอง ในระดับบ่อยครั้ง ครูใช้วิธีเรียกนักเรียนคนอื่นให้ช่วยแก้ไขให้ในระดับบ่อยครั้ง ส่วนเพื่อนนักเรียน และนักเรียนที่ใช้ภาษาผิด ครูส่วนใหญ่ตอบว่า ได้ใช้วิธีการเหล่านี้ แก้ไขภาษาผิดในระดับบ่อยครั้ง คือ เพื่อนนักเรียนเป็นผู้แก้ภาษาผิดเอง เพื่อนนักเรียนชี้แนะให้นักเรียนใช้ภาษาผิดแก้ภาษาผิดของตนเอง นักเรียนที่ใช้ภาษาผิดแก้ภาษาผิดโดยการถามครู และนักเรียนที่ใช้ภาษาผิดแก้ภาษาผิดโดยการถามเพื่อน

ภาษาที่นักเรียนใช้ผิดทุกประเภท ในขณะทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม ได้แก่ การเลือกใช้คำผิด การใช้โครงสร้างภาษาผิด การให้ความหมายผิด และการละคำในประโยค ครูส่วนใหญ่ตอบว่าครูได้ทำการแก้ไขภาษาผิดเหล่านี้ในระดับบ่อยครั้ง

สำหรับเวลาที่ครูใช้แก้ไขภาษาผิดของนักเรียนในระหว่างที่กิจกรรมกำลังดำเนินอยู่ ครูส่วนใหญ่ตอบว่า ครูได้แก้ไขภาษาผิดโดยรอให้นักเรียนพูดจบประโยคแล้วในระดับบ่อยครั้ง แก้ไขภาษาผิดในทันทีที่นักเรียนพูดผิดและแก้ไขภาษาผิดในช่วงหยุดตามธรรมชาติของการสนทนาในระดับบ่อยครั้ง ส่วนการแก้ไขภาษาผิดโดยรอให้นักเรียนทำกิจกรรมเสร็จแล้ว ครูส่วนใหญ่ตอบว่า ได้ทำในระดับบ่อยครั้ง

ครูสามารถจำแนกและแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดให้ถูกต้องได้อยู่ในเกณฑ์พอใช้ แต่จากการวิจัยพบว่า ครูมีความต้องการที่จะแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดเป็นจำนวนมาก ในขณะที่ความสามารถของครูยังไม่ดีพอที่จะแก้ไขในสิ่งที่ครูกลุ่มนี้ต้องการจะแก้

สรุปได้ว่า หลักการของครูสอนภาษาอังกฤษโรงเรียนอุ้มทองที่ใช้แก้ไขภาษาผิดของนักเรียนในขณะที่ทำกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม เป็นลักษณะการแก้ไขของครูที่ใช้แนววิธีการสอนภาษาของกลุ่มโครงสร้างคือ ต้องการแก้ไขภาษาที่นักเรียนใช้ผิดทั้งหมด โดยมีครูเป็นผู้รับผิดชอบในการแก้ไข

**PRINCIPLES OF TEACHERS' CORRECTION OF ORAL ERRORS
BY STUDENTS IN PAIR AND GROUP WORK**

AN ABSTRACT

BY

PORNCHAI JIRASATHITPORN

**Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
September 1988**

The purpose of this study was to investigate the principles teachers use in correcting oral errors by students in pair and group work. The data were collected from a questionnaire dealing with teachers' methods of and attitudes to error correction and a test of teachers' ability in error correction.

The thirteen teachers who were investigated are the English teachers in Uthong School, Suphanburi, in academic year 1987. The data from the questionnaire and the test were analysed and summarized as principles of teachers' correction of oral errors in pair and group work.

The results of the study show that all English teachers in Uthong School agree with the concept of error correction and of correcting all student errors.

The teachers thought that teachers, peers and students making errors were the persons to correct the students who made errors. Most teachers reported that they corrected errors themselves and they initiated correction by the student making the error at a high level of frequency, but they initiated another student to correct at a low level of frequency. Methods where peers corrected errors themselves, peers initiated correction by the student making the error, the student making the error corrected himself or herself, the student making the error corrected himself or herself by asking teachers and the student making the errors corrected himself or herself by asking their peers, were reported by teachers to occur at a low level of frequency.

Most teachers reported that all types of student error - lexical, syntactic, understanding and omission - were corrected by teachers at a high level of frequency.

The teachers reported that error correction occurred both during and after the activity. During the activity teachers corrected after the student had finished his/her sentence at a high level of frequency. Immediate correction, correction at a natural break and correction after the activity was finished were reported as occurring at a low level of frequency.

The ability of teachers in error identification and correction was at a fairly consistent level. However, it was found that teachers wish to correct more errors than they can in fact identify or correct.

In conclusion, principles followed by English teachers in Uthong School in error correction appear similar to those suitable for use in a structuralist approach, where teachers take the major responsibility for the correction of all student errors.